

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Uyuşukluk kalbi
sardığında,
kurtulmak için
mucize gerekir

ARTEMIS

Austen Diyarı'nda Gece Yarısı

Austen Diyarı'nda Gece Yarısı

Charlotte Kinder, Austen Diyarı'nda iki haftalık bir inziva için yola çıktığında eski kocası ile onun güzel, yeni karısını, kıymet bilmez çocuklarını ve Amerika'daki yaşamını ardında bırakacağı için son derece mutluydu. Başına bir şapka geçirdi ve usta aktörler eşliğinde konuklarına dillere destan Jane Austen dönemini yaşatan kır evinde konaklamaya başladı.

Pembroke Park'taki herkes rol yapıyordu ama Charlotte bir noktadan sonra rolün nerede bittiğini ve gerçekliğin nerede başladığını karıştıracaktı. Salon oyunları da tehditkâr bir hâl almaya başlayınca, Charlotte kendini güvende hissetmek için iyi bir korseden daha fazlasına ihtiyacı olduğunu fark etti. Ona kur yapıp duran Bay Mallery, görüldüğü kadar güvenilemez biri miydi? Bayan Gardenside'in gizemli hastalığı neydi? Gizli odada gördüğü gerçek bir ceset miydi? Ve belki de en önemlisi, Charlotte'ın kalbindeki cıvıltılar gerçek bir aşkın habercisi miydi?

Austen Diyarı'nda bu kez atılgan bir kahraman, bir sürü yeni ve korkutucu olay ve Austen'in dünyasının uygun gördüğü sınırların dışına taşan bir romans sizleri bekliyor.

AUSTEN DİYARI'NA
GECE YARISI ÇÖKTÜ VE
CHARLOTTE,
JANE AUSTEN'A
LAYIK BİR KAHRAMAN
OLDUĞUNU
KANITLAMAK ÜZERE.

SHANNON HALE *Kaz Çobanı*, *Ateş Kız* ve *New York Times* çöksatan *Prenses Akademisi* romanlarını yazan yazar, *Austen Diyarı* ile Newberry Onur Ödülü'nü ailesiyle Utah, Salt Lake City'de yaşıyor.

f Artemis Severler
@artemiskitap
artemisayinlari

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

Kapak Tasarımı: photoRepublic
Kapak Görseli: shutterstock

SHANNON HALE

*Austen
Diyarı'nda
Gece Yarısı*

İngilizceden Çeviren: Bilge GÜNDÜZ

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

AB/567
ABG/272
AÇ/827
A/55

AUSTEN DİYARI'NDA GECE YARISI

Shannon Hale

Orijinal Adı: *Midnight in Austenland*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez

İngilizceden Çeviren: Bilge Gündüz

Editör: Elif Nihan Akbaş

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu, Mebruke Bayram

1. Basım: Ocak 2017

ISBN: 978 - 605 - 304 - 158 - 0

Sertifika No: 10905

SHANNON HALE © 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sakak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com

www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

SHANNON HALE

*Austen
Diyarı'nda
Gece Yarısı*

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

Bu kitabın ilham perileri Jerusha ve Steph için.
Ki onlar, eminim ki ismi lazım değil bir İngiliz aktörün
aksine, bu ithaf için en azından teşekkür edecek ve
muhtemelen beni sonsuza dek seveceklerine dair
yemin edeceklerdir.

prolog

CHARLOTTE CONSTANCE KINDER’İ KİMSE TANIMIYORDU, zira gençliği onun bir kahraman olmak için doğduğunu ima ediyordu. O bebekliğinden beri pratik bir kızdı; ancak gerektiği kadar mızızlanıır, endişe verici görüşler öne sürmezdi. Sağduyu, kahramanların badirelerden doğması gerektiğini söyler ama bizim Charlotte’ın hayatının erken dönemi epeyce standarttı. Anne babası öldürücü kazalara bulaşmadıkları gibi, Charlotte’ı hiçbir zaman gizli bir tavan arasına da kilitlememişlerdi.

Charlotte en azından trajik bir güzelliğe sahip olabilirdi. Eninde sonunda en büyük mirasını da (burnu) kendisine yakıştırırsa bile, hiçbir zaman erkekleri tehlikeli şeyler yapmaya iten türden bir kız olmadı. O... iyi biriydi. Charlotte’ı çok seven, en yakın arkadaşları bile daha göz alıcı bir sıfat bulamıyorlardı. Charlotte iyi biriydi.

Charlotte eninde sonunda James adında, delice sevdiğine inandığı iyi bir adamla tanıştı. Güzel bir çift oldular ve annesinin gözüne mükemmel, diğer herkese yeterli

görünen iki çocukları oldu. Charlotte onları artık hayatta kalmaları için sürekli dikkatine ihtiyaç duymadıkları bir noktaya kadar büyüttükten sonra, şimdi ne olacak diye düşündü. Ve iyi biri olan Charlotte Constance Kinder, bu noktada zeki de olduğunu fark etti.

Web tabanlı bir iş kurdu, işi büyüterek yedi elemanın patronu oldu, sonra işini utanç verici bir kârla başka birine sattı. Lu ve Beckett ilkokula gittiklerinden vakti vardı, o yüzden, *neden yeni bir iş kurmuyorum*, diye düşündü. Emeklilik fonu ağzına kadar doluydu. Hayır kurumlarına bağış yapıyordu. James'e gösterişli bir araba aldı ve çocukları gemi turlarına çıkardı. Charlotte hayatından memnundu –ayak parmaklarınızı kuma sokunca, yanağınızdan öpülünce, nefesiniz sıcak çikolata kokunca nasıl memnun olursanız, öyle. Çocukluk dilekleri gerçekleşmişti ve Charlotte muhteşem bir biçimde, mutluluk içinde ve cahilce, hayatın daha güzel olamayacağını düşünüyordu.

Gerçekten öyle olmadığını fark edene kadar.

Bir zamanlar iyi biri olan James'i neyin değiştirdiğini hiçbir zaman öğrenemeyebiliriz. Sebep karısının kendisinden daha fazla (çok daha fazla) para kazanıyor olması mıydı? Yoksa karısının zeki olduğunun ortaya çıkması mı? (Bu nahoş olabilir.) Charlotte değişmiş miydi? Peki ya James? Evlilik sürekli değişen bu çılgın dünyada muhafaza edilmesi çok zor bir şey miydi?

Charlotte öyle düşünmemiştii. Ama tabii, Charlotte'ın önceden de yanıldığı olmuştu.

Kocasının eve geç gelmesinin sebebinin iş olduğunu varsaydığında yanılmıştı. Kocasının suratının gittikçe asılmasını, demir eksikliğine bağladığında yanılmıştı. Yataklarındaki soğukluğun pazen çarşafarla giderilebileceğini sandığında yanılmıştı.

Zavallı Charlotte. Çok iyi, çok zekiydi ve çok yanılmıştı.

Charlotte evliliğin tek bir hareketle ölmediğine inanmaya başlamıştı. Evlilik sendelemeye başladığında, rotasını değiştiren binlerce mermi vardır ve Charlotte o ikinci şansların her birine ruhuyla yatırım yapmış, ama yine de başarısız olmuştu. Sanki kişisel *Bugün Aslında Dünyü* filminin içindeydi, ama onu güldürecek tatlı bir Bill Murray yoktu. Charlotte sabahları uyandığında göğsündeki ezici ağırlığı bir kez daha şaşkınlıkla karşılar, savaşa gider gibi en iyi giysilerini kuşanır ve sabaha o günün farklı olacağına dair alev alev bir umutla başlardı. James bugün onu sevdiğini hatırlayacak ve evine, ailesine dönecekti. Charlotte bugün evliliğini ve hayatını kurtaracaktı.

Ama bir gün geldi ve Charlotte evliliğinin darmaduman olmuş enkazının orta yerinde otururken kendisini pişmiş makarna kadar zayıf hissetti. Hiçbir zaman yeterince iyi ya da zeki olamayacaktı. Umutları suya düşmüştü. Charlotte gözlerini sildi, kalbinin kapılarını kapattı ve kendisini bir duygu komasına soktu. Hiçbir şey hissetmemek çok daha kolaydı.

Uyuşukluk hasarlı bir kalbi kapattığında, onu tekrar açmak için bir mucize gerekir. Kahramanımızı çetin günler bekliyordu. Tek umudu Jane Austen'di.

FİLMİ BİRAZ İLERİ SARALIM. AVUKATLARLA, mal varlığıyla, velayetle vakit kaybetmemize gerek yok. Yatağında ağlayan, on yaşındaki Beckett'in çıkardığı seslere ve on üç yaşındaki Lu'nun gözlerine yerleştirmekte ustalaşmaya başladığı camlaşmış bakışlarla da. Charlotte'ın dergilerini alfabetik sıraya sokarak geçirdiği Sevgililer Günü'yle de.

Ama fazla ileri sıçramadan, bir an için duralım. Charlotte duştan yeni çıkmış. Ayna buharlı, hava boğucu. Charlotte, James'i her düşündüğünde, kalbi Stonhenge kadar ağırlaşmayalı aylar olmuş. Dürüst olmak gerekirse, Charlotte bir süredir hiçbir şey hissetmiyor. Aynadaki buharı siliyor ve donakalıyor, çünkü karşısında tanımadığı bir kadının gözleri var. Charlotte hep böyle mi görünüyordu? Alnındaki çizgi –Charlotte kaşlarını mı çatıyor?

Charlotte alnındaki kaslara odaklanarak onlara gevşemelerini söylüyor. Ama o kaslar yine geriliyor. Charlotte alnının ortasını ovuyor. Kas spazmı mı geçiriyor? Doktora gitmeli mi? Sonra –ha. Charlotte gerçeği anlıyor. Alnını istediği kadar ovuşturabilir ama o çizgi yok olmayacak.

Charlotte, “Kırışık,” diye fısıldıyor. Yüzü son kez bekâr olduğunda görüldüğü gibi görünmüyor.

Üniversiteden arkadaşı Sabrina onu öğle yemeğine çıkardığında, Charlotte işte bunları düşünüyordu.

Sabrina peynirli bifteğini tuzlarken, “Kent senden iki yaş küçük ama harika biri,” diyordu. “Avukat yardımcısı, işe bisikletle gidiyor ve bilirsin işte, evlenmemiş, otuzlarındaki ortalama birinden daha karanlık bir geçmişi yok.”

Charlotte gözlerinin arasındaki kırıışığı ovdu ve onu cecurca tekrar silmeye çalıştı. Bu *her şeyi yapabilirim* ruhu, Ohio Yılın Kadın Girişimcisi (ya da OWEY) ödölünü almasını sağlayan şeydi.

Charlotte, “Tekrar evlenmeyeceğim,” dedi.

“Aman, evlilik demedim ki. Ne zaman hayatına biraz romantizm katacaksın?”

Romantizm. Bu kelime Charlotte’a artık saçma görünüyordu –ayrıca pazarda indirimle satılan, ucuz bir şey gibi. Aşk, beynin sebep olduğı geçici bir delilikti.

Türlerin hayatta kalmasını sağlayan biyolojik bir hileydi.

Sabrina, “Tek bir kez çıkın,” dedi.

Charlotte, “Tamam, olur tabii,” dedi, sonra Sabrina kendisini işkence çekmeye gönüllü olmaya zorladığını değil, Charlotte’a iyilik yaptığını sansın diye, “Teşekkürler,” diye ekledi.

Cuma akşamı, tam da takvimin belirttiğı gibi, perşembe akşamını takip etti. Charlotte evde çalışırken giydiği rahat kıyafetleri çıkarıp sinir bozucu *bana bak* kıyafetlerini giydi ve kendisine göz atmak için bir ayna buldu. Saçı korkunç görünüyordu. Kafasından paspas gevşekliğinde sarkıyordu, şey gibi... şey gibi... Saçları öyle acınasıydı ki, Charlotte saçlarının neye benzediğini düşününce aklı fena hâlde sı-kıldı ve daha ilginç bir şey düşünmek için kaçıp gitti. Vergi kodu gibi.

Bekâr olmak onca talepten ötürü gülünçtü: Tanışma randevuları, aynaya bakmalar, saç yapmalar... James o yüz-

den çekip gitmiş olabilir miydi? Charlotte saç bakımını yeterince ciddiye almadığından?

Charlotte saçlarını düzleştiriciyle düzleştirdi, alındaki kırılgı ovuşturdu ve bir sushi barında Kent'le buluştu.

Eve döner dönmez Sabrina'ya telefon etti. "Hasarlıyım ben. Özür dilerim."

"Ah, Charlotte, ne oldu?"

Pek bir şey olmamıştı. Başka kadınlar herhâlde Kent'in ev yapımı köpek mamasının avantajlarıyla ilgili gayriresmi konuşmasını büyüleyici bulurdu ama Charlotte sushi barından hafif bir gıda zehirlenmesi ve tekrar hislere kapılma tehditleri savuran bir kalple ayrılmıştı. Ve o kalbin hissetmek üzere olduğu şey iyi değildi. Charlotte kalbini hemen tekrar kapattı. Uyuşuk kal, zalim kalbim.

Charlotte duygusuzca, "Tıknazım," dedi.

Sabrina, "Tıknaz falan değilsin," dedi. "Boyun bir seksen. Nasıl tıknaz olabilirsin ki?"

"Kendimi tıknaz hissediyorum."

"Bir dakika... Kent sana tıknaz mı dedi? Onu çenesini kapalı tutması için uyarmıştım."

"Hayır, o bir şey demedi. Şikâyet etmekten bıktım. Birileriyle çıkmaktan da. Şimdilik. Kusura bakma. Teşekkürler."

Ama bu iş bitmemişti. Haber Charlotte'ın kadın arkadaş ağına yayılmıştı: Charlotte biriyle çıkmıştı! Bu da açık sezon demekti. Her ay Lu'yla Beckett'in James'le olduğu hafta sonları, Charlotte giyinip kuşanıyor, tanımadığı insanlarla buluşmaya gidiyordu. Durumu açıklığa kavuştur-

mak gerekirse, aslında hiçbir erkek Charlotte'ı dışarı davet etmiyordu ama Charlotte'ın tanıdığı bütün evli kadınların Charlotte'ı bir kez yemeğe çıkarıp bir daha hiç aramamaya hazır, tonla bekâr erkek arkadaşı vardı. Eh, bazıları Charlotte'ı arıyordu ama bunlar Charlotte gibi kadınlarla çıkmanın, hibe başvurusu yapmaktan daha zahmetsiz olduğunu düşünen “sanatçı”lardı –umutlu romancılar, ressamlar, cam üfleyiciler.

Charlotte süpermarket kasasında sıra bekler, artık kimseyle çıkmamak için, çoğunlukla telefonuna bir daha asla cevap vermemekten oluşan bir strateji üzerinde düşünürken “HAYIR demenin 10 ipucu!” makalesinin reklamını yapan bir kadın dergisi gördü. Dergiyi satın aldı. On ipucu biraz olsun faydalıydı (“İyi yapılmış bir flan tatlısı gibi, nazik ama sıkı olun! Ne de olsa kimse gevşek bir muhallebi istemez.”) ama Charlotte'ın dünyasını alt üst eden başka bir makale oldu.

Eskiden sağduyu, bir oğulun babasına, bir kızdan daha fazla ihtiyaç duyduğunu iddia ederdi. Top atıp tutarak oynayabileceği birisine. Eh, kızları ihmal etmeyin. Yeni bir araştırma, boşanmış ebeveynlerin kızlarının öz saygılarının tehlikeli bir biçimde azalabileceğini söylüyor.

Minneapolis Aile Çalışmaları Merkezi'nde araştırma görevlisi olan Dr. Deb Shapiro, “Yeni yetme kızlar isteseler de istemeseler de kendilerini anneleriyle özdeşleştirir,” dedi. “Babaları annelerini terk ettiğinde,

kızlar genelde kendilerinin de reddedildiğini hissederler. Araştırmalar bu kızların erkeklerin dikkatini çekme ve onayını alma konusunda takıntılı olabileceğini, istatistikler ise yeni yetmelik döneminde hamile kalma ihtimallerinin çok daha yüksek olduğunu gösteriyor.

Makaleye eşlik eden fotoğraf Charlotte'ın kanını dondurdu: Kısa etekli, askılı bluzlu, güzel, biraz hüznü görünen yeni yetme bir kız, ağzı açık ona bakan bir oğlan grubunun önünden geçiyordu. Fotoğraf, "Bu senin kızın olabilir!" diye haykırıyor gibiydi. "Köpekbalıklarıyla dolu bir okyanusta, oltasına ilgi takılsın diye bekliyor ve bu SENİN SUÇUN, çünkü babasını evde tutacak kadar ilginç değildin!"

Charlotte dergiyi elinden bırakıp evdeki ofisinin kapısını araladı. Lu yeni erkek arkadaşı Pete'le kanepede oturuyordu, bacaklarını da çocuğunkilerin üzerine atmıştı. Charlotte erkek arkadaşlarla kapalı kapılar arkasında oturulmayacak politikası uyguluyordu ama bu oğlan Charlotte onu göz altında tutmazken ne yapıyordu? Bu düşünce Charlotte'ın yakasına, MSG doz aşımı gibi yapıştı. Charlotte eli kolu bağlı, endişeler içinde kıvranacak türden bir kadın değildi –bir şey *yapması* gerekiyordu.

Charlotte ertesi öğleden sonra bir işini halledip eve dönerken tesadüfen Pete'in evinin önünden geçti. Arabayı son derece aldırılmaz bir tavırla sokağın karşısına park etti ve evi birkaç dakika izledi. Ya da bir saat. Bir cip gelip Pete arabaya atlayınca, Charlotte arabayı takip ederek başka bir

eve gitti. Arabadan indi ve bodrum penceresinden gizlice içeri baktı. Pete de dâhil olmak üzere üç oğlan kanepeye oturmuş, bilgisayar oyunu oynuyorlardı.

Charlotte kendi kendine, *buna delilik denir*, dedi. *Delirmişsin sen. Kafayı yedin.*

İç sesi, “Gerçekten delirdin,” dedi. James gitmeden önce bu kadar paranoyak değildin.

Charlotte iç sesini kesip onu rahat bırakacağı umuduyla, *biliyorum*, diye düşündü. Pete’in peşinden ayrılmazsa gizli, yağlı bir sır; Lu’ya söyleyerek onu yaşı ilerleyinceye dek -mesela yirmi beşine kadar- oğlanlardan uzak durmasına ikna edebileceği bir şey keşfedebilirdi.

Hava kararıyordu. Charlotte çömelip bekledi. Bir çalı onu komşulardan gizliyordu, oğlanlar da içerideki ışıklar yanarken onu kesinlikle göremezdi. Bir dakika, oğlanlar nereye gitmişti? Kanepe boştu.

Charlotte arkasını döndü.

Pete elinde bir kutu kolayla arka bahçede duruyor, gözlerini kısmış Charlotte’a bakıyordu.

“Bayan Kinder?”

Charlotte ayağa kalktı, eteğindeki otları süpürdü, sonra da zorlama bir soğukkanlılıkla, “Hm? Ne oldu? Aa, merhaba, Pete. Burada mı yaşıyorsun?” dedi.

Pete gözlerini daha da kıstı. “Kuzenimin evi. Lu’yu falan mı arıyorsunuz?”

“Hayır, hayır, sadece çeşitli mahallelerdeki çeşitli mülklerin çeşitli bahçe tarzlarını inceliyordum, falan. Bilirsin işte. İş için.”

Pete gözlerini Charlotte'tan ayırmadan kolasından uzun, ağır bir yudum aldı.

"Tamam, o zaman, seni tekrar görmek güzeldi, Pete. Ardış çalısının yeri de şahane! Kökleri ve yaprakları muhteşem. Çok sağlıklı."

Charlotte eğimli ön bahçeden topuklu ayakkabıları çimleri ters düz ederek, seke seke geçti. Bunlar çeşitli mahallelerdeki çeşitli bahçe tarzlarını incelemek için çok pratik ayakkabılar değildi. Belki de Pete ayakkabılarını fark etmemişti.

İç sesi, *artık kimseyi takip etmek yok, tamam mı Charlotte* dedi.

Tamam, olur, ama bu arada, sarı sayfalarda özel dedektiflere ayrılmış kocaman bir bölümün olduğunu farkında mısın?

Charlotte iki hafta sonra bilgi ve fotoğraflar içeren bir zarf aldı: Pete arkadaşlarıyla alışveriş merkezinde, Pete servise okula gidiyor, Pete futbol antrenmanında. Charlotte ne bekliyordu ki? Pete'in sinsice ucuz motel odalarına girdiğini ya da tuvalet bölmelerinin altından kese kâğıtları itirdiğini mi?

Charlotte dedektifin dosyasını kâğıt öğütücüye koydu ve bodrumdaki televizyonda reklam izleyen kızını buldu. İlk kez soruna doğrudan yaklaşıyordu.

"Hey, Lu. Nasılsın bakalım?"

Lu içini çekti ve kumandanın sessiz düğmesine bastı. "Anne, benimle konuşmak istiyorsan sinsilik etmeye çalışma."

Charlotte kanepeye, kızının yanına oturdu. “Pete’le ilgili bazı endişelerim var.”

“Tabii ki olacak. O bir oğlan, sen benim annemsin, babam da çekip gitti. Bu çok mantıklı.”

Charlotte gözlerini kapattı ve saçlarını iki yandan bağlamış, eski dairelerinin oturma odasında, izlenip izlenmediğine hiç aldırmadan fır dönen üç yaşındaki Lu’yu gözünde canlandırmaya çalıştı.

Charlotte istemeyerek gerçekliğe döndü ve “On dört yaşındasın, tatlım,” dedi. “Bir oğlanla ciddi bir şeyler yaşamak için çok gençsin.”

“Anne, lütfen. Sen on dört yaşındaki hâlini hatırlamıyormusun? Bir zamanlar benimle aynı yaşıydın ve başına bir şey gelmedi. Neşelen biraz.”

Charlotte, *başına gerçekten bir şey gelmedi mi*, diye düşündü. Lu’nun hatrına (ve yeniyetme bir oğlanın fotoğraflarını çekmesi için adam tuttuğu öğrenilirse yüz yüze geleceği yasal sonuçlardan ötürü) genç olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalıştı. Charlotte’ın Kuzey Carolina’daki annesini ziyarete gittikleri o Paskalya hafta sonu, bazı eski kutuları deşti ve orta okul yıllarından bir günlük buldu. İlk sayfa dikkatini hapsetti:

30 yaşına gelmeden yapacaklarım

- Evlenmek [tamam]
- Çocuk yapmak [tamam, tamam]
- Sendelemen yüksek topluklularla yürümek [tamam]
- Kilimanjaro Dağı’na tırmanmak [ııı...]

- Fiziği anlamak [tamam gibi]
- Balinaların ve tehlikedeki diğer hayvanların kurtarılmasına yardım etmek [tamam! O Greenpeace bağışları için şükürler olsun!]
- Jane Austen okumak [??]

Kendi el yazısıyla yazılmış, unutulmuş hedefleri görmek tuhaftı; sanki Charlotte bir dans kulübünde, bacaklarında file bir çorapla uyanmıştı ve bir grup yabancı onu “Sahara” adıyla çağırıyordu. Hedeflerin bazıları mantıklıydı -balinaları kim sevmez?- ama Kilimanjaro? Bu biraz fazla yüksek bir hedef değil miydi? Jane Austen yapılabildi. Charlotte’ın yetişkinliğinde okuduğu tek yazar Agatha Christie’ydi. Charlotte ninesinden elli kitaplık bir set miras almış ve koşullar ne zaman bir kitap gerektirirse, yazılanları ağır ağır okumuştı. Austen’in kendi genç hâlinin ilgisini neden çektiğini bilmiyordu ama kitapçıya gidecek kadar meraklanmıştı. Jane Austen’ı bulmak zor değildi.

Ertesi hafta sonu çocuklar babalarının evine gittiler, Charlotte da kör randevulardan kaçmak için hasta kozunu oynadı. Evde kırk sekiz saat yalnız kaldı ve o saatlerin çoğunu elinde bir kitapla geçirdi. Dehidrasyondan ölmesine ramak kalmışken su içen bir kadın gibi okudu. Hikâyeler onu bir duygudan diğerine gark etti: Karnında karıncalanmalar, dudaklarında kahkahalar, kalbinde küt küt atışlar. Austen’in kitapları Charlotte’ın *hissetmesini* sağladı ve bu hem yeni hem baş döndürücüydü. Ve son derece umut

verici. Umut, yanık tüyleriyle Charlotte'ın kalbine gömülmüş olan şeydi, ama şimdi uyanıyor, geriniyor, taptaze kanatlarını çırpıp küllerinden kurtuluyordu.

Belki... belki artık kendisine biraz olsun... hissetme izni verebilirdi? Hemen değil, öyle fevri bir şey değil. Ama kar-nında pır pır eden umut, Charlotte tekrar açılmaya hazır olduğunda, bütün duyguların göğsüne yığılmış taşlar kadar korkunç olmayabileceğinin habercisiydi. Charlotte'ın belli bir beklentisi yoktu. Sadece içindeki, bir kuşun kalbinin atışına benzer kıpırtıyı düşündü ve şansını deneme vaktinin geldiğine karar verdi.

ŞANS O YAZ ORTAYA ÇIKTI.

Charlotte'ın görünmesi Shelby telefonda, "Yolculuğa çıksana, Charlotte," dedi. "Çocuklar James'te nasılsa. Sen de egzotik bir yere git. Birileriyle tanış."

Charlotte'ın tanışmak istediği kimse yoktu. Austen'in kitaplarındaki karakterler dışında. Bu da gülünç bir fikirdi. Ha? Değil miydi?

Charlotte, "Belki İngiltere'ye giderim," dedi.

İş gezileri için kullandığı seyahat acentesi çalışanı Sunny'yi aradı.

"Bu yaz üç hafta boş vaktim var ve Birleşik Krallık'a gitmek istiyorum. Belki... bilmiyorum, Jane Austen turları oluyor mu?"

Sunny yazarın adını duyunca, "Ah, tabii," dedi. "Bazı şahane turlar var, seni Austen'in yaşadığı ya da kitaplarında

geçen yerlere götürüyorlar. Bath popüler. O kadar tuhaf ve güzel bir yer ki.”

“Kulağa hoş geliyor.” Charlotte, Austen’ın kitaplarını yazdığı, karakterlerinin yaşadığı yerlere giderse belki yine onun kitaplarını okurken hissettiklerini hissedebilirdi –buruşturulup bir kenara atılmış bir kız gibi değil de, önünde ihtimaller olan bir kadın gibi.

Sunny bilgisayarında tıkır tıkır bir şeyler yaparken Charlotte sessizliği bozmak için, “Boşanalı nerdeyse bir yıl olacak ama hiç tatile çıkmadım,” dedi. “Bunu hak etmiyormuşum gibi hissetmekten vazgeçmeli, çekip gitmeliyim. Hem bu uçarı bir şey değil; edebi, değil mi? Yani, sen Austen’ı okudun mu, Sunny?”

“Tabii. Şey... ama en son lisede okumuştum.” *Tıkır tıkır.*

“O hikâyelerde bir şey var. Şu anda olmak istediğim yer orası. Bir dakikalığına da olsa, orada olmak çok hoş olurdu.”

Sunny’nin klavyesi tıkırdamaz oldu.

“Charlotte, bir saniye bekle, tamam mı?”

Bekleme müziği. Disko. Charlotte müziğe ayak parmaklarıyla tempo tuttu. Charlotte’ın ayak parmakları dis-koya bayılırdı.

Telefondan bir tıkırtı geldi ve yeni -daha derin ve kadifemsi- bir ses konuştu.

“Bayan Kinder, ben Noel Hess, Sonsuz Yazlar’ın sahibi. Sunny bana Austen tatili yapma arzunuzu aktardı. Size bir önerim var –en özel müşterilerimize sakladığımız türden bir öneri.”

Charlotte kadını dinledi. Charlotte yutkundtu. Charlotte tüyleri diken diken olan kollarını ovuşturdu. Austen tatili, harcayacağını düşündüğünden dört kat pahalıya patlayacaktı. Ama Charlotte'ın nefesi kesilmişti. Kendisini, gençlik çeşmesine götürülen ve ayak parmaklarını suya sokmaya davet edilen Ponce de Len gibi hissediyordu. Ponce de Len muhtemelen tepeden tırnağa suya batmayı yeğlerdi ama ölümsüz ayak parmakları hiç yoktan iyiydi. Diskoyu sevseler bile.

Seyahat acentesi ekspres kargoyla, üzerinde armalarla süslü, kocaman bir malikne ve Austen ağı giysileriyle kol kola yürüyen bir kadınla erkek olan bir broşür gönderdi. Bu bir çizim değildi. Bu, tuğla ve harçtan yapılma, kanlı canlı bir meknın gerçek bir *fotoğrafiydi*.

Charlotte broşürü açtı ve el yazısına benzer yazıyı okudu:

Pembroke Parkı, Kent, İngiltere. Konuğumuz olarak kapılarımızdan geçin ve iki haftanızı bizimle, taşra nezaketinin ve misafirperverliğinin tadını çıkararak geçirin. Bir ay ziyareti, bir iki dans, parkta bir tur ve malum bir beyefendiyle beklenmedik bir buluşma. Hepsinin sonunda bir balo ve belki daha fazlası...

Charlotte gözlerini kapattı ve broşürü sıkı sıkı tuttu. Kurmaca dışı dünya son zamanlarda gözüne tatsız ve snk görünmeye başlamıştı. Ama Austen Diyarı'nda, hayat tüm renkleriyle yaşanabilirdi. Bu gerçekti! Eh, en azından ger-

çek gibiydi. Charlotte oraya gitse, ölü ve donuk parçaları canlanabilir miydi? Austen'ın kelimeleri çözülme sürecini başlatmıştı. Charlotte gerçekten hikâyenin içine girse neler olacağını kim bilirdi?

Her şey değişmek üzereydi.

austen diyarı, 1. gün

CHARLOTTE’I LONDRA’DAKİ OTELİNDEN ŞAPKALI VE ceketli şoförü de eksik olmayan bir Aston Martin aldı. Charlotte bir haftadır şehirdeydi; sözde tatiline erken başlamaya gelmiş, ama vaktinin büyük bir kısmını dizüstü bilgisayarında çalışarak geçirmişti. Yapılacak muhteşem, uyuşturucu işler varken neden gevşeyip düşüncelere dalacaktı ki?

İngiltere’ye daha önce bir kez, üniversiteden sonra sırt çantası, tren bileti ve onu Arnavut bir çocuk için Viyana’da terk eden en iyi arkadaşıyla Avrupa turuna çıktığında gelmişti. O zamanlar İngiltere’yle ilgili romantik fikirleri yoktu, tecrübesi genelde, “Yağmur yağmadan, sonraki hostele kayıt yaptırabilecek miyim?” sorununun etrafında dönmüştü.

Şimdiyse manzaraya beklentiyle bakıyordu. Umutla.

Araba penceresinden bakarken, *Hadi*, diye düşündü. *Hadi, değiştir beni. Sana meydan okuyorum.*

Alçak yeşik tepeleri, çitli çayırları olan uyukulu bir kırsala girdiler. Ağaçlar yakındaki kasabayı gözden tamamen

saklıyordu ve az sonra han şeklinde bir bina görüş alanına girdi. Kapının eşiğinde altmış yaşlarında bir kadın bekliyordu. Üzerinde yüksek belli bir elbise, başında dantelli bir bone, yüzünde de hafifçe gergin görünen bir tebessüm vardı. Charlotte'ın içinden kadının sırtına pat pat vurup, *endişelenmeyin, benim için gülümsemek zorunda değilsiniz*, demek geldi.

Charlotte arabadan indiğinde kadın, "1816'ya hoş geldiniz," dedi. "Ben Pembroke Park'ın sahibi ve iki haftalık ev sahibeniz, Bayan Wattlesbrook. Lütfen içeri gelin."

Han samimi ve hoştu. Şömine yanıyordu, masa da ikindi kahvaltısı için kurulmuştu.

Bayan Wattlesbrook, "Oturun ve birbirimizi tanırken bir şeyler atıştırın," dedi.

"Önce üzerimi değiştirsem olur mu?" Eski moda kıyafetli Bayan Wattlesbrook'un yanında kot pantolonla durmak garipti. Charlotte bir dansa kostümlü giden tek kişi gibiydi. (Onuncu sınıf: Charlotte partiye disko kraliçesi olarak gitmişti.)

Bayan Wattlesbrook burnunu çekti ama Charlotte'a üst kattaki, kapısında çok yaşlı bir hizmetçinin beklediği bir odaya kadar eşlik etti. Charlotte kırk beş dakika sonra, tam takım giyinmişti: Külötlü çorap, jartiyer, çizme, pileli şort, kombinezon, korse, elbise. Hemşire Charlotte'ın omuzlarına inen saçlarını firketelerle güzelce tutturmuştu. Charlotte aynada kendisini inceledi. Gözlerini kıstı. Ağzını açtı. Burun deliklerini tehditkâr bir tavırla genişletti. Hayır. Henüz kayda değer bir değişim yoktu. Charlotte'ın içi hâlâ

soğuktu. Disko kraliçesi olarak giyinse, durum bundan farklı olmazdı.

Charlotte, *işin sırrı korsede değil*, diye düşündü. *Elbisede de değil. Ama bunlar başlangıç.*

Charlotte son zamanlarda Boşanmış Kadın hâline gelmişti. James'in yaptıklarının, kendisini tanımlamasına izin vermişti. Şimdiyse her şeyi yeniden tanımlama şansına sahipti.

Charlotte yansımasına, *bunu seçiyorum*, dedi.

Yansıma değişmedi. Charlotte onun biraz acele edeceğini umuyordu. Sadece iki haftası vardı.

Charlotte kahvaltı masasına döndü. Korse can yeleği gibi kaskatıydı. Charlotte rahatça arkasına yaslanamıyor, kolayca eğilip ayak bileğini kaşıyamıyordu. Charlotte amacın da bu olduğunu düşündü. Austen hanımefendilerinin bilekleri kaşınmaz, onlar oturdukları yere yayılmak istemezlerdi. Austen hanımefendilerinin güzelliği şaşaalı olurdu –mermer heykeller gibi.

Charlotte kendisinin de güzel olduğunu umuyordu. Aynaya bakarken o kısmı kontrol etmeyi unutmuştu.

Bayan Wattlesbrook klasörünü açtı, adabımuaşeret kurallarını ve her günün programını gözden geçirdi. Sonra iki sessiz hizmetçi yardımıyla, Charlotte'e vist adlı iskambil oyununu oynamayı öğretti.

Bayan Wattlesbrook kartını oynarken, "Austen'ın bütün kitaplarını okudunuz, değil mi?" dedi.

Charlotte, "Hı-hı," diye cevap verdi.

"Ve belgelerinizde favoriniz olarak *Aşk ve Gurur*'u seçtiniz."

Bayan Wattlesbrook Charlotte'a gelmeden önce doldurması için otuz sayfalık bir anket göndermişti ve Charlotte Özel Kuvvetler'e girmeye çalışıyormuşçasına çok soruya yanıt vermişti.

Charlotte, "Bana her bakımdan mükemmel bir roman gibi geliyor," dedi.

Bayan Wattlesbrook, "Öyle de," diyerek Charlotte'ın o kitabı seçtiği için sevinmesine sebep oldu.

Başta favorisi *Aşk ve Gurur*'du ama kitapları yeniden okuduğunda içlerinden ikisi Charlotte'ı daha da çok etkilemişti. *Northanger Manastırı* yüksek sesle gülmesine yol açmıştı. *Mansfield Parkı* ise içine dokunmuştu, çünkü içinde gerçek bir ilişki olan tek Austen romanı oydu —evli Maria Bertram'la bekâr Henry Crawford'ın ilişkisi. İlişki ortaya çıkmıştı; Maria toplumdan dışlanmış ve kocasından boşanmıştı. Bu olayın kasveti, evliliğin genelde bir ömür boyu sürdüğü Austen döneminin geri kalanını vurgulamıştı. Austen Diyarı'ndaki kimse Charlotte'ın eline pat pat vurup yatıştırıcı bir tavırla, "Kendini kötü hissetme. Biliyorsun, evliliklerin yarısı boşanmayla sonuçlanıyor," demeyecekti. Austen Diyarı'nda, karınızı başka bir kadın için terk etmek şok edici olurdu! Charlotte sadece iki haftalığına da olsa öyle bir yerde yaşamak istiyordu.

"Bu arada, adının ne olmasını istediğini düşündün mü, canım?" Bayan Wattlesbrook kazanan kartı oynadığından sesinde hafif bir övünme tınısı vardı. "İlginizi çeken belli bir isim yoksa, ben sizin için bir isim tasarlayabilirim."

Charlotte en azından burada *onun* soyadının yükünü taşımak zorunda kalmayacağı için rahatlamıştı. Charlotte boşanmadan sonra soyadını değıştirmemişti, çünkü o ad aynı zamanda çocuklarına aitti. Ama Bayan Wattlesbrook'un tebessümü gibi, bu da gergin bir durumdu. Soyadını ne zaman bir banka veznedarına ya da sigorta görevlisine söylemesi gerekse, Charlotte bir zamanlar başka biri olduğunu, bir adamın karısı olduğunu hatırlıyordu. Bir zamanlar bir eş, bir sevgili, bir yoldaşı –öyle ki anne babasının soyadını terk edip o adamın soyadını almıştı. Onun için dönüşüme uğramıştı.

İstenmeyen bir ad, taşınması ağır bir yükü.

“Charlotte Cordial olabilirim.”

Ev sahibi, “Şahane,” dedi.

Bu Charlotte'ın aklına ilk gelen addı ve soyadı annesinin annesine aitti. Charlotte'a ninesinin adı verilmişti –ninesi şeytani bir kahrkahası ve keskin gözleri olan, herkesin “Candy” diye seslendiğı çok hoş bir kadındı. Artık bu ad kulağı striptizci adı gibi geliyordu, ama “Candy Cordial” yirminci yüzyılın başlarında çok cici bir addı.

Bayan Wattlesbrook okuma gözlüğünün tepesinden bakarak, “Ama ilk adınızı değıştirmek istemiyorsunuz, öyle mi?” dedi.

“Evet.”

Bayan Wattlesbrook, *demek onlardan birisin*, demek ister gibi, “Hımmm...” dedi. “O zaman adınız Miss Cordial.”

“Aslında, onu *missus* yapsanız daha iyi.”

Bayan Wattlesbrook kesin bir dille, “Miss,” dedi.

Bayan Cordial daha kesin bir dille, “Missus*,” dedi. James’i reddetmek onu rahatsız etmiyordu ama 1816’da “Miss” unvanlı bir kadın çocuk doğuramaz ve toplum tarafından kabul edilemezdi. Charlotte adını, saçlarını, kıyafetlerini, davranış şeklini değiştirebilirdi ama değiştiremeyeceği bir şey varsa, o da anne statüsüydü. Anneliğini yüzünün her santimine işlenmiş, alnındaki kırışık kadar silinmez bir şey olarak görüyordu.

Takdir duyguları hızla yok olan Bayan Wattlesbrook burnunu çekerek “Mrs. Cordial,” dedi. “Dul musunuz?”

Charlotte başını olumlu anlamda salladı. “Evet, kocam trajik bir biçimde öldü. Çok kanlı ve son derece acı verici bir ölümdü.”

Bayan Wattlesbrook ilk kez gerçekten gülümsedi. Hatta öyle bir gülümsedi ki, Charlotte kadının eklemlerini onun-kilerle tokuşturmak için elini uzatacağını sandı.

Bayan Wattlesbrook, “Kocaların erken ölmesi çok yazık oluyor,” dedi.

Charlotte sahte bir ciddiyetle kafa salladı, ama kendisini hafifçe gülümsemekten de alamadı. İçinden bir ses, Bayan Wattlesbrook’ın sadakatsiz kocaların yaşattıklarını *anladığını* söylüyordu. Belki Bayan Wattlesbrook da onun gibi aldatılmış bir eştı.

Tebessüm bir saniye kadar sürdü, sonra kadın boğazını temizledi ve yüzünü ifadesizleştirdi.

Bayan Wattlesbrook bazı kelimeleri büyük harfle başlarmış gibi söyleyerek, “Eh, Bayan Cordial, bütün konuk-

* İngilizcede “miss” unvanı evlenmemiş kadınlar için, “missus” unvanı ise evlenmiş kadınlar için kullanılır. Ç.N.

larımın tatmin edici bir deneyim yaşaması için bütün zahmetlere katlandığımı bilmenizi isterim,” dedi. “Ayrıntılı profilinizi inceleyerek sizi, mizacınıza ve kişiliğinize uygun bir beyfendi karakteriyle eşleştirdim. Müşterilerim onlar için ayarlanan Romantik Yoldaşlarını tanımaktan ve Naiplik Dönemi Etiketi’ne uygun kurallar içinde, masum bir aşk ilişkisi yaşamaktan keyif alıyor. Geçmişte bazı müşterilerle sorun yaşadık. Sizin onlardan biri olmayacağınıza inanıyorum?” Kadın kaşlarını kaldırdı.

“Sanmıyorum. Genelde... pek sorun yaratan biri değilimdir.”

“Güzel.”

“Size hızlıca bir soru sorabilir miyim? *Naiplik* ne demek?”

Bayan Wattlesbrook dudaklarını birbirine bastırdı, sonra burun deliklerinden derin bir nefes aldı. “1911’de Kral III. George ülkeyi yönetmeye uygun olmadığı bildirildi ve oğlu dokuz yıl vekaleten hükümdarlık etti. O Naip Prens’ti, dolayısıyla bu dönem *Naiplik Dönemi* olarak bilinir.”

“Ha! Amma bilgisizim. Kral George neden ülkeyi yönetmeye uygun değildi?”

“Çünkü deliliğe yenik düşmüştü.”

Charlotte, “Ah,” dedi; bu haberi yeni duyan bir on dokuzuncu yüzyıl kadınıymış gibi şoka uğramıştı. Charlotte’ı en huzursuz eden şeylerden biri delilik düşüncesi idi. Delilik ve uçak kazaları. Ve insanların hayalet görmesi. Ayrıca, zehirli küf ve grip salgınları. Bir de, karbonmonoksit sızıntıları.

“Hepsi bu kadarsa, izninizle sizi seansınızdaki karakterlerden bazılarıyla tanıştıracayım.” Bayan Wattlesbrook bazı kâğıtları gözleriyle taradı ve sayfaları çevirirken konuşmaya devam etti. “Bay Thomas Mallery biricik teyzesini çok sever” -kendisini işaret etti- “ve beni ziyaret etmek için Pembroke Park’a geldi. Bay Mallery eski okul arkadaşı Edmund Grey’i ve Bay Grey’in kız kardeşi, genç dul Charlotte Cordial’ı da buraya davet etti.”

Charlotte, “Ağabeyim mi var?” diye sordu. Belli ki bu Bay Grey onun Romantik Yoldaş’ı olmayacaktı. Charlotte evde en azından bir tehlikesiz beyefendi olacağı için rahatlamıştı. Romantizmin Austen deneyiminin ayrılmaz bir parçası olduğunu sanıyordu ama kendisi böyle ayarlamalardan bıkip usanmıştı.

Bayan Wattlesbrook, “Ağabeyiniz var,” diyerek sözünü doğruladı. “Etiket kadınların erkeklere gerektiği şekilde, soyadıyla ve *Bay* unvanıyla seslenmesini gerektirse de, ağabeyiniz olan Edmund’a daha samimi bir şekilde hitap edebileceğinizi unutmayın.”

Charlotte gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Bay Grey’in kız kardeşi doğal olarak ona Edmund diyecektir.”

“Ha.”

Charlotte adamın gerçek kız kardeşi olsa bile bunun doğal olacağından şüpheliydi. Kulağa resmi gelen adlara karşı önyargısı vardı –özellikle bolca sert sessiz içerenlere karşı. “Edmund” insanın dilinden kayıp gitmiyordu. “Slobodan” da. “Abednego” da.

“Konaklamanız süresince Pembroke Park’ta iki konuk daha olacak. Bayan Elizabeth Charming... bir süredir bizimle. Bayan Lydia ise sizin gibi, Gardenside Pembroke Park’a yeni geldi. Kendisi veremden muzdarip ve buraya nekahet dönemini huzurlu kır evimizde geçirmek için geldi.” Bayan Wattlesbrook kâğıtların yerini değiştirmekle meşguldü ve konuşurken kâğıtlara bakmayı sürdürdü. “Bayan Gardenside’in şehirlerde ve gazetelerde bir nebze tanındığına inanıyorum ama Park’ta gevşemeye ve adsız olmaya ihtiyacı var. Nekahetini etkileyecek gürültü patırtı istemiyoruz. Birbirimizi anladık mı?”

Bayan Wattlesbrook Charlotte’a okuma gözlüğünün tepesinden baktı.

Charlotte gözlerini kırıştırdı. Bayan Gardenside yakın zamanda İngiliz hapishanesinden salıverilmiş ünlü bir hükümlü müydü? Yoksa kraliyet ailesinden miydi?

Charlotte, “Elbette,” dedi. Bu düşesin, kontesin ya da her kimse onun, Charlotte onu hiçbir şekilde tanımayınca gücenmeyeceğini umuyordu.

Charlotte’ın uzun süre merak etmesi gerekmedi. İçericeketi kuyruklu, beyaz peruklu bir uşak girdi ve Bayan Wattlesbrook’a at arabasının hazır olduğunu haber verdi.

“Çok iyi, Bernard. Bayan Gardenside odasında, gidip onu çağır.”

Uşak eğilerek selam verdi ve arkalardaki bir odaya geçti.

Charlotte çayını bitirdi, göğsündeki kırıntıları süpürdü ve başını kaldırdığında Bernard’ın kolunda, posterisi kızının yatak odasında asılı, yüzü Lu’nun okul defterini süsleyen,

adı gökkuşağı renklerinde Lu'nun çarşafına yazılmış olan kişinin ta kendisini gördü. Bu gerçekten dedikodu dergilerinde gördüğü, yirmi yaşındaki Grammy ödüllü televizyon yıldızı aktristi. Britanyalı kız sayesinde milyonlarca Amerikalı yeniyetme “hoşlaşmak” filini kullanmaya, “havalı” yerine “dâhice” demeye başlamıştı. Kız o kadar ünlüydü ki, tek bir adı vardı: Alisha.

Charlotte'ın ağzı kendisinden hiçbir şekilde izin almadan, “Aaa, sensin!” dedi. Çünkü Charlotte ağzını kontrol edebiliyor olsa tabii ki aldırılmaz bir tavırla gülümser ve “Nasılınız?” der ya da aynı derecede kibar, resmi ve umursamaz bir laf ederdi. Ah, hain ağız! Artık bu adsız ünlüden etkilenmemiş gibi görünmesi için çok geçti.

Bayan Gardenside masumca, “Ben miyim?” diye sordu. Aksanı Charlotte'ın onun röportaj verirken kullandığını duyduğu daha kaba tınıyı taşımak yerine kraliçeninki gibi, daha resmiydi. Kızın uzun siyah saçları bükülüp gümüş firketelerle tutturulmuş olsa da, o kadar ünlü bir yüzü tanımamak imkânsızdı. Kızın esmer teni sarı elbisesiyle tezat oluşturarak parlıyor, kara gözleriyse meşhur uzun takma kirpikleri olmadan daha yalın görünüyordu. Kız aşırı zayıftı ama yine de çok güzeldi. Charlotte kendi duvarına da bir Alisha posterini asmayı düşündü.

Alisha -daha doğrusu Bayan Gardenside- “Kusura bakmayın, tanışıyor muyuz?” diye sordu.

Tanışıyorlar mıydı? Hayır... ama Charlotte aslında Bayan Cordial değildi, ayrıca pazartesileri genelde korse ve pileli şort giymezdi. Ama o takma kirpiksiz gözler,

ben Alisha değilim, lütfen Alisha değilmişim gibi davran der, Charlotte'a yalvarır gibiydi...

Charlotte oyunu bozmamaya çalışarak “Bence tanışıyoruz,” dedi. “Geçen yıl, Bath'ta tanışmıştık? Bizi toplantıda şey tanıştırmıştı... Bayan Jones?”

Bayan Gardenside gözlerini kırıştırdı ve “Evet, şimdi hatırladım. Elbette. Çok güzel bir akşamdı. Yanılmıyorsam başınızda, üzerinde kirazlar ve minicik bir Eros olan çok güzel bir bone vardı.”

Charlotte havaya girerek “Aynen öyle,” dedi.

“O uzun boylu, bıyıklı subayla üç kez dans ettiğini hatırlıyorum, seni kepaze!”

Charlotte biraz şüpheye düşse de, “Kesinlikle,” dedi.

“Dansta da çok cüretkârdın. Müzisyenler sonunda gelinceye dek avluda bir ezgi mırıldanmıştın.”

Charlotte cesaretini kaybederek “Hı-hı,” dedi.

Bayan Gardenside el çıırttı. “O akşam seni çok hoş bulmuştum ve bir daha görüşürsek seni koynumdan hiç ayırmayacağıma yemin etmişim. Şimdi her şey resmiyete dö-küldü. Sen ebediyen benim için Charlotte olacaksın, ben de senin için Lydia olacağım. Seni en yakın arkadaşım ve sırdaşım olarak coşkuyla sahipleniyorum.”

Karşısındaki kızda, saç savuran, kalça sallayan süper stardan iz yoktu. Ona doğrudan iltifat etmek oyunu bozardı ama Charlotte kızın iyi bir iş çıkardığını bilmesini istiyordu, o yüzden ona içten bir tavırla gülümsedi.

Bayan Gardenside, Charlotte'ın koluna girdi. Kararlı bir tavırla, “Aramızdan su sızmayacak,” dedi.

Araba yolculuğu Charlotte'ın hoşuna gitmeyecek kadar kısa sürdü. Başında boneyle taşra yolunda hoplaya zıplaya ilerlemek inanılmaz sürrealdi –aslında bir *Masterpiece* bölümünden çok bir Terry Gilliam filminde olmak gibiydi ama yine de çok ilginçti. Ağaçların arasında bir konak belirldiğinde, Bayan Gardenside'la bir ağızdan iç çektiler.

Charlotte Amerika'da bazı etkileyici malikânelerdeki partilere katılmıştı, ama onlar bu kocaman, eski taş evle kıyaslandıklarında solda sıfır kalıyorlardı. Birkaç düzine pencere ön bahçeye bakıyor, güneşin pırıltısı onları opak hâle getiriyordu. Belki sebep onca kör pencere ve arkalarında bekleyen şeyin gizemi, belki de Charlotte'ın kafasındaki, Agatha Christie romanlarından oluşan kütüphaneydi ama Charlotte o anda, *burası cinayetlerin işlendiği türden bir ev*, diye düşündü.

Evin önünde bir dizi uşak ve hizmetçi bekliyordu. At arabası durduğunda kapıyı çok zayıf bir kâhya açtı ve yolların inmesine yardım etti.

Adam, “Evinize hoş geldiniz, Bayan Wattlesbrook,” dedi.

“Teşekkürler, Neville.”

“Yaşasın!” Elli yaşlarındaki, parlak sarı saçlı bir kadın evden fırlayıp merdivenlerden koşa koşa indi. “Daha çok kız!”

Kollarını ardına dek açtı ve bu, devasa göğüslerinin şiddetle sallanmasına sebep oldu. Kadın tüm hızıyla Charlotte'a sarılmaya geliyor gibiydi. Charlotte arabanın yan tarafına çarpıp ezileceğinden emin olarak bir adım geri

çekildi. Ama kadın Bayan Wattlesbrook'un tek bir bakışıyla zıncı diye durdu.

Bayan Wattlesbrook, "Sizi sevgili yatılı misafirimiz Bayan Elizabeth Charming'le tanıştırayım," dedi, sonra sırayla Charlotte ve Bayan Gardenside'ı tanıttı.

Charlotte, handa provasını yaptığı üzere reverans yapıp başını eğerek "Nasılsınız?" dedi.

Bayan Charming kökeni saptanamayan, vurgulu ve burundan gelen bir aksanla, "Epeyce iyiyim diyebiliriz," dedi. "Sizi burada görmek enfes."

Bayan Charming'in iyice boyanmış dudakları kadın konuşurken titriyordu. Charlotte bir an için kadının hafif bir inmeden muzdarip olduğundan korktu.

"İyi misiniz?" diye sordu.

Bayan Wattlesbrook, "Bayan Charming bizim gibi İngiliz'dir," diye açıklama yaptı.

"Ah..." Charlotte kibarca gülümsedi. "Bu... aksanınızdan anlaşılıyor." Charlotte'ın kendisi İngiliz aksanını denemeye cesaret edememişti. Kullanabildiği tek aksan Brooklyn aksanıydı, o da ancak "katır" ve "satır" gibi şeyler söylerken işe yarıyordu. James, Charlotte'ın Brooklyn aksanıyla konuşmasından nefret ederdi.

Bayan Charming pırıl pırıl bir tebessümle gülümsedi. Bayan Gardenside'a göz attı ve Alisha'yı bonesinin altında tanımamış göründü. İkisinin birden koluna girerek onları merdivenlere götürdü. Amerikan Güneyli sesine dönerek "Burası şahane!" dedi. "Erkekler de *taş gibi* ama seanslar arasında kızların özlemini çekiyorum. Bir an önce..."

Susması gerekti, çünkü Bayan Gardenside öksürmeye başlamıştı. *Boğazıma bir şey takıldı* öksürüğüyle değil, sert, hırıltılı, boğucu bir öksürükle. Bayan Gardenside iki büküm oldu, ısıklık sesine benzer bir sesle nefes alarak ciğerleriyle cenk etti. Charlotte da bu sırada aptal aptal onun sırtına vurdu ve *öksürüyorsun ve yapabileceğim işe yarar bir şey yok* cümlesinin evrensel tercümesi olan “Su getireyim mi?” kelimelerini kullandı.

Bayan Wattlesbrook içeri koştu ve yanında lacivert elbisesi, uzun boylu, sarışın bir kadınla geri döndü.

Kadın, “Ben onu yatağına götürürüm,” dedi.

Bayan Gardenside başını hayır demek istercesine sallarm gibiydi ama öksürmeye sesine kavuşup da itiraz edecek kadar ara veremedi ve kadın onu içeri götürürken ayaklarını sürüyerek ilerledi. Bayan Wattlesbrook onların peşinden gitti.

Bayan Charming, “Arabada patlamış mısır var mıydı?” diye sordu.

“Patlamış mısır mı? İıı, hayır. Neden?”

Bayan Charming, “Bir keresinde üst solunum yoluma bir parça patlamış mısır kaçmıştı,” diye fısıldadı. “Acile gitmem gerekti... Yani, eczacının yerine.”

Charlotte, “Anladım,” dedi. “Hayır, Bayan Gardenside veremli.”

“Oo. Kulağı bulaşıcı geliyor.”

Charlotte’ın bildiği kadarıyla verem, tüberkülozun modası geçmiş adıydı ve tüberküloz gerçekten fena hâlde bulaşıcıydı.

“Ama öldürücü, bulaşıcı bir hastalığı olsa buraya geleceğini sanmıyorum. Bayan Wattlesbrook da onu eve kabul etmezdi. Değil mi?”

Bayan Charming omuz silkti. “Dış fırçamı onunla paylaşmaya niyetim yok.”

Ön kapıdan içeri girip büyük bir antreden geçtiler. Oradaki devasa, kırmızı halılı merdiven aşağı inip mermer karolarla son buluyordu. Koyu renk ahşaptan tırabzanlar ve çerçeve parlak beyaz duvarlarla tezat oluşturuyor, Charlotte’ın aklında soluk bir tendeki kesikler canlanıyordu.

Soluk bir tendeki kesikler mi? İç sesi, *amma marazi düşünüyorsun*, dedi.

Charlotte içten içe omuz silkti. Maraziliği huy edindiğini sanmıyordu, ama eski evler gerçekten içinde öyle düşünceler uyandırır gibiydi. Bu evin de kaç yıllık geçmiş olduğu düşünülürse, içinde kötü bir şeyler yaşanmış olma ihtimali yüksekti. Hem de çok kötü şeyler. Charlotte’ın hayal gücü merakını yenemiyordu.

Bayan Wattlesbrook geri dönüp Charlotte’ı yukarı kattaki odasına götürdü. Odanın duvarları güneş sarısına boyanmıştı, Charlotte’ın yatak örtüleri de mavinin insana yazı çağrıştıran bir tonundaydı. Beyaz döşemeli koltuk, soluk renkli ahşaptan yapılmış masa ve gardırop da neşeli atmosfere katkıda bulunuyordu. Charlotte gülümsedi. Belki de büyük, eski, düşünceli bir evde kalmak çok da kötü olmazdı. Belki geceleri siniri bozulmaz, titreyerek evini özlemezdi.

Bayan Wattlesbrook, “İsterseniz biraz dinlenin,” dedi. “Akşam yemeğinden önce misafir odasında toplanınız.”

“Teşekkür ederim.”

Charlotte gülümsedi. Bayan Wattlesbrook gülümsedi. Hizmetçi odadan çıktı. Bayan Wattlesbrook odadan çıkmadı.

Charlotte daha fazlasını bekleyerek “Hımmm?” dedi.

Ev sahibesi bir adım öne çıktı. “Buraya evinizden bir şeyler getirdiniz mi?”

Charlotte açık sandığı işaret etti. Hizmetçi Naiplik dönemi kıyafetlerini gardıroba ve çekmecelere kaldırmıştı. Geriye kalan tek şey, Charlotte’ın makyaj çantasıydı.

Bayan Wattlesbrook, “Yanınızda ilaç varsa,” dedi, “personelim onları mutfakta, daha serin bir yerde saklar ve ilaçlarınızı yemeklerinizle birlikte size getirir.”

“Yoo... Yani, hayır, yanımda ilaç yok.”

“Peki, o zaman.” Bayan Wattlesbrook yine gitmeye yeltenmedi.

Charlotte, “Başka bir şey mi vardı?” diye sordu.

Bayan Wattlesbrook boğazını temizledi. Rahatsız görünüyordu –bir kaya durduğu yeri sevmediğinde nasıl durursa, o da öyle duruyordu.

“Pembrook Park’a kabul etmediğimiz bazı... modern teçhizatlar var.”

“Evet, gönderdiğiniz evrakları okudum: Dizüstü bilgisayara ve cep telefonuna izin verilmiyor. Onların hepsini handa bıraktım. Ama kayıt yaptırdığımda birkaç günde bir çocuklarımı arayıp...”

“Evet, isteğiniz dosyanıza iliştirildi ve bu konuda gerekeni yapacağız.” Bayan Wattlesbrook imalı bir şekilde makyaj çantasına bakıyordu.

“İıı, evraklarda kendi makyaj malzemelerimizi getirebileceğimiz yazıyordu.”

Bayan Wattlesbrook, “Çantanızı inceleyebilir miyim?” diye araya girdi.

Charlotte geri çekildi ve kadının pudralarını, rujlarını, diş macununu inceleyişini izledi. Tamponlar yüzünün kızarmasına sebep oldu. Göz altı kapatıcısı betinin benzinin atmasına sebep oldu. Sivilce kremiyse ölmek istemesine sebep oldu.

Charlotte kendi kendine, *moralini bozma*, dedi. Dünyada hâlâ sivilce kremine ihtiyacı olan tek yetişkin kadın sen değilsin. Hem, ona arada sırada ihtiyacın oluyor. Bu büyütülecek bir şey değil.

Bayan Wattlesbrook boğazını temizledi, başını olumlu anlamda salladı ve Charlotte’la göz teması kurmadan odayı terk etti.

Charlotte kapıyı kapattı ve kapının kilitlenmediğini fark etti. Yatağına yatıp makyaj çantasını oyuncak ayıymış gibi göğsüne bastırdı.

Kendi kendine, “Geri zekâlısın,” diye fısıldadı.

Sonra da uykuya daldı.

ev, daha önce

JAMES EN BAŞTA KAFASININ KARIŞIK olduğunu söylemişti. Biraz ara vermeye ihtiyacı vardı. İşte mutsuzdu. Hayır, asıl evde mutsuzdu. Kendisine tekrar rota çizmesi gerekiyordu. Yeni saç ürünlerine ihtiyacı vardı.

Bu durum, gerçek ortaya çıkana kadar aylarca sürdü.

Başka bir kadın mı? En azından varoluşsal sıkıntının kökü, melankolik şairlerden ve yanlış anlaşılmış yeniyetmelerden oluşan hoş bir geleneğe dayanıyordu. Ama... bir metres? Bu çok büyük bir klişeydi. Kendisini kayıp hissedenden, acı içindeki Charlotte, aynı zamanda sevdiği adamın böylesine kaşarlanmış bir hikâyenin konusu olmasından biraz olsun utanıp utanmadığından emin değildi.

James, Charlotte'ı terk edecektiye, Charlotte sebebin bomba gibi ve çekici olmasını yeğlerdi. James gönlünü trapez sanatçılığına kaptırmış olsa, ya da sessizlik yemini edip Everest'in eteklerine yerleşmiş olsa çok daha iyiydi.

Charlotte birlikte çay içip çörek yerlerken arkadaşlarına, "Yıllardır bu dürtüyle mücadele ediyordu," diye açıkla-

ma yapabiliirdi. “Ama onun kalbinde sanat var. Ve kendini hiç şimdi, Guatemala’da yaşarken ve kör yetimlere destek olmak için sattığı su kabaklarını boyarken olduğu kadar tatmin olmuş hissetmedi. Tabii, onu özleyeceğiz, ama...” Sonra Charlotte hayret içindeymiş gibi, sevimli sevimli omuz silkecekti.

Ama hayır. Sebep aşktı.

James, “Âşık oldum,” demişti. “Hayatımda ilk kez, *gerçekten* âşık oldum.”

James gerçekten kutsanmıştı, ayrıca çok şanslıydı. Tam da hayat biraz zorlaşır, gerilir ve yüke dönüşürken işine gelen bir biçimde başka bir kadına âşık olmuştu. Artık çocuklarla mücadele etmeyecek, huysuz kızını ya da ilgi açı küçük oğlunu düşünüp endişelenmeyecek, bütün sırlarını ve sırt terinin kokusunu bilen, sağı solu hafifçe sarkmış karısıyla uğraşmayacaktı. Eski bir ilişkinin orta yerinde âşık olmak şahaneydi!

Charlotte bir önceki Noel’de çekilmiş çerçeveli aile fotoğrafını eline aldı. Sonra onu çöp kutusuna attı. Sonra fotoğrafı tekrar çıkarıp ipek kâğıda sardı ve bayram süsleriyle birlikte bir kenara kaldırdı.

austen diyarı, 1. gün, hikâyenin devamı

CHARLOTTE KAPISININ ÇALINDIĞINI DUYARAK UYANDI. Perdeler çekilmişti, oda karanlık ve serindi. Charlotte doğ-

rulup oturduğunda, boynunun ısınmasına sebep olan plastiğimsi bir şeye sarılmış olduğunu fark etti.

Makyaj malzemesi çantasına.

Charlotte çantayı bırakmadan kapıya koştu, bir yandan da yastık iz bırakmış olabilir diye yüzünün yan tarafını ovuşturdu. Neden kendini suçlu hissediyordu? Bayan Wattlesbrook dinlenebileceğini söylemişti. Charlotte kapıyı açmadan önce eteğini düzeltti.

Hizmetçi çabucak, “Akşam yemeği servis edilmek üzere,” dedi. “Giyinmenize yardım edebilir miyim?”

Hizmetçi ince yapılı ve ufak tefekti; Charlotte onun ağırlığının muhtemelen kendi sağ bacağı kadar olduğunu düşündü. Hizmetçinin saçları da, teni de, gözleri de soluk renkliydi. Kız solarak yok olmak üzere gibiydi. Ya da sebep Charlotte’ın gözlerinin kurumuş olmasıydı. Charlotte gözlerini hızla kırptırdı.

“Teşekkürler, zaten giyiniğim.”

Hizmetçi tekrar konuşması gerektiği için acı çeker gibiydi. “Akşam yemeği için gece elbisesi giymek... âdetendir.”

Ah! Doğru ya! Bunlar Charlotte’a Austen okuma maratonundan ve Bayan Wattlesbrook’un “Naiplik Dönemi Üzerine Notlar”ından tanıdık geliyordu.

“Tabii, teşekkürler.”

Hizmetçi reverans yapıp içeri girdi ve gardıroba gitmeden önce birkaç mum yaktı.

Charlotte, *vay canına*, diye düşündü. İnsanların reverans yaptığı bir yerdeyim. Kendimi burada mı yeniden

bulacağım? Şekerleme sonrası çöken yapış yapış sisin içinde, bu sonuç pek olası görünmüyordu. Charlotte banyoya gidip kapıyı kapattı. Ayna yastık izli suratını çekincesizce gösteriyordu; Charlotte banyodan çıkmak önce, Bayan Wattlesbrook'un incelediği makyaj malzemelerine başvurdu.

Hizmetçi elbisesini çıkarmasına yardım ederken Charlotte ona, "Adın ne?" diye sordu.

"Mary."

Yaygın bir Austen adı. Austen'm romanlarının birçoğunda Maryler vardı. Charlotte hizmetçinin adının gerçek mi, yoksa takma mı olduğunu merak etti. Hizmetçiler de mi oyuncuydu, yoksa sadece... hizmetçiler miydi?

Charlotte artık nerdeyse çıplaktı –üzerinde korsesi, kombinezonu ve pileli şortu vardı. İç çamaşırlarıyla bir yabancının karşısında durmak hiçbir zaman eğlenceli değildi ama söz konusu iç çamaşırları *tuhaf* olduğunda hiç eğlenceli olmadığı söylenebilirdi.

Charlotte dayanamayarak "Ne zamandır Pembroke Park'tasın?" diye sordu. Pap smear testi yaptırırken de böyle havadan sudan konuşurdu. Konuşmadığı takdirde, kendisini ne kadar küçük düşmüş hissettiğini düşünmek zorunda kalacaktı.

Charlotte hiçbir zaman aynı jinekoloğa ikinci kez gitmemeye özen gösterirdi. Her zaman tasvip etmediği bir şeyler bulurdu: Serin muayene odaları, boğucu muayene odaları, çalışırken şarkı mırıldanan doktorlar. Charlotte'ın son jinekolog ziyareti olaysız geçerek kolayca bahane bul-

masını zorlaştırmıştı –laboratuvar sonuçları kliniğin resmi antetiyle kendisine postalanana dek: “Rock Canyon KADIN DOĞUM: BOMBA GİBİYİZ!”

Mary, “Daha iki ay oldu, hanımefendi,” dedi. “Ondan önce Rüzgârlı Kuytu’daydım.”

Charlotte, “Ne güzel bir isim,” dedi ve yeni elbiseyi başından öyle hızlı geçirdi ki, saçları bir kopçaya takıldı. “Rüzgârlı Kuytu da Pembroke Park gibi bir mülk mü?”

“Öyleydi.” Mary bunu daha fazla konuşmak istemez gibi söylemişti. Ya da konuşmaması gerekiyormuş gibi.

Bu da Charlotte’ı meraklandırmıştı.

“Rüzgârlı Kuytu’ya ne oldu?”

“Yok oldu.” Mary’nin sesi nerdeyse fısıldar gibiydi.

Charlotte daha fazla ısrarcı olmadı ama aklı harıl harıl çalışıyor, başka bir Pembroke Park düşüncesini, yok olmuş bir şeyi, bir trajediyi evirip çeviriyordu. Ne hoş bir oyalanma. Bu doğru muydu, yoksa Pembroke Park’ta süregelen hikâyenin bir parçası olacak küçük bir ipucu muydu? Merak uyandırıcı. Charlotte o anda, tavşan deliğinin içine düştüğünden kuşkulanmaya başladı.

Mary, Charlotte’ın saçını sessizlik içinde yaptı ve gitmeden önce yine reverans yaptı. Charlotte da ona aynı şekilde karşılık verdi. Sonra bir hizmetçinin karşısında reverans yapmasa daha iyi olabileceğini düşündü. Bütün bunlar fena hâlde kafa karıştırıcıydı.

Charlotte mumları üfleyerek söndürdü ve bir süre önce neşeli olan odası renklerinden arındı. Charlotte koridora çıkarken birden ürperdi. Günün büyük bir kısmını uyu-

arak geçirmişti ve pencerelerden baktığında, akşam sema-
sının kapalı olduğunu gördü. Bütün kapılar da kapalıydı.
Charlotte koridorda parmak uçlarında yürüdü; tuhaf bir
biçimde, geçişyle sükûneti bozacağından korkuyordu.

Bu gerçeği kabullenmek onu daha cesur kılacakmış gibi,
kendi kendine, *eski evlere güvenmem*, dedi.

Evin gıcırtılı, uykulu, pusuya yatmış hâli; oyuk ve gi-
rintiler, kapı ağızları ve geçitler, beklenmedik gürültüler
ve bir yabancıнын saklanabileceği onca yer —bunların hepsi
Charlotte’ı tedirgin ediyordu. Kim kanatları ve mazgallı
siperleri -ve şüphesiz zindanları- olan bir evde huzur bu-
labilirdi ki?

Alt kattan bir ışık pırıltısı Charlotte’ı çağırıyordu.
Charlotte ışığın peşinden misafir odasına gitti.

Neyse ki burada bol bol ışık vardı —gaz lambaları (görü-
nüşe bakılırsa bazıları gerçek, bazıları elektrikliydi), mum-
lar, bir ateş, cart renkli kumaşlarla kaplı mobilyalar ve süs-
lü, yıldızlı çerçevesiyle duvarı işgal eden devasa bir ayna
da. Parlak ışık ve renkler Charlotte’ı bir an için sersemletti.

“Bayan Cordial?” Bayan Charming oturduğu kanepe-
den fırladı ve Charlotte’ın kolunu tuttu. Kadının üzerine
eğilerek kulağına, “Şimdi erkeklerle tanışacaksınız! En gü-
zel kısım bu,” diye fısıldadı.

Bayan Wattlesbrook, “İyi akşamlar, Bayan Cordial,”
dedi. “Bu akşam çok hoş görünüyorsunuz. Gördüğüm ka-
darıyla Mary’yi sizin hizmetinize vermem iyi olmuş. Kısa
saçlar konusunda ustadır. Çok ürkek bir yaratık olduğu
için kusura bakmayın ama yeteneklerinin karakterinin si-

nir bozuculuğunu gölgede bıraktığını göreceğinizi umuyorum. Evet, kısa saçlar konusunda çok iyidir...”

Bayan Wattlesbrook, Charlotte’ı, kadın pazara götürülen bir inekmiş gibi tepeden tırnağa süzdü. Charlotte’ın inek satma ya da *pazara gitme* konusunda kişisel deneyimi yoktu, ama onun deneyim aleminde durumu ifade edecek daha iyi bir mecaz da bulunmuyordu.

Ev sahibesi takdir dolu bir tavırla, “Eh,” dedi.

Charlotte’ın tebessümü sahibiydi. Bayan Wattlesbrook evli kadın unvanı isteme hatasını affetmiş olabilirdi.

“Bayan Charlotte Cordial, sizi erkek konuklarımızla tanıştırayım.”

Bu kelimeler üzerine, Charlotte’ın görüş alanının hemen dışındaki kanepelerde oturan iki beyefendi ayağa kalkıp öne çıktı. Charlotte şaşırarak iç çekti.

Filmlerde yakışıklı oyuncular görmeye alışkınsınız. Bu ister büyük ister küçük olsun, beyaz perdede öyle yaygın bir durumdur ki, bunu olağanüstü bulmayız bile. Ama gerçek hayatta nadiren böyle bir güzellik baskınına uğrar, böyle bir yakışıklılık kovanına girer, kendimizi bir çekicilik okyanusunda bulur, seksilik buharında boğuluruz. Charlotte olacaklara hazırlıklı değildi. Eski, karanlık evlere karşı husumetini bir an için unuttu.

Ev sahibesi, “Bu, Albay Andrews,” dedi. “Denton dükünün ikinci oğlu ve çok değerli bir aile dostumuz.”

Albay Andrews çok hoş bir biçimde eğildi. Çok şirindi –saçları sarıydı, yüzünde de haylaz bir tebessüm vardı. Charlotte’tan en az on yaş küçük olmalıydı.

Ah, Charlotte, neye bulaşıyorsun böyle?

“Ve elbette, ağabeyiniz Bay Edmund Grey’i tanıyor-sunuz.”

Anlaşılan Bayan Wattlesbrook sadece göze hoş görü-nenleri işe alıyordu. Albayda serserice bir çekicilik olsa da, Edmund neşe saçan bir yakışıklılığa sahipti. En hafif te-bessümü bile iki yanağında birden Ölüm Yıldızı ebadın-da gamzeler belirmesine sebep oluyordu, mavi gözleriye mum ışığında pırıltılar saçıyordu. Mecazi olarak değil. O gözler gerçekten ışıldıyordu.

“Sevgili kardeşim! Gelmiş olmana çok sevindik. Daha az önce Andrews’a çok iyi bir yoldaş olduğunu ve her oyuna katıldığını söylemişim. Öyle değil mi?”

Dürüst olmak gerekirse, Charlotte’ın içinden pek de oyun oynamak gelmiyordu. Kendisini Alisha kadar afişe olmuş hissediyordu ama kendisi ünlü ve yetenekli bir yıldız olmak yerine, kılık değiştirmece oynayan bitap bir anneydi. Ama Edmund Grey’in mavi gözleri parlamaya devam etti ve Charlotte o gözlerdeki, Edmund’un durumu bir şekilde atlatmasına yardım edeceğine dair umutlu vaade inandı.

“Aynen öyle. Grey’ler her zaman oyun oynamaya he-veslidir.” Charlotte konuşmaya devam etmesi, hoş bir şey söylemesi, Edmund’un gençliğiyle ilgili bir hikâye anlatıp ona pırıl pırıl mavi gözlerinin karşılığını vermesi gerektiği-ni düşündü ama göğüslerini dikleştiren korsesi ve dekolte elbisesi onu utangaç hâle getirmişti. Göğüslerinin o kadar dışarı pörtlememesi için kamburlaşmalı mıydı? Dik dur-ması göğüsleriyle övünmek istediğini düşünmelerine mi

sebeup olacaktı? En azından kimse onu açıkça süzmüyordu. Bayan Charming dışında. Charlotte onunla göz göze geldi ve Bayan Charming başını durumu onaylar gibi salladı.

Albay Andrews, “Peki, Mallery nerede?” diye sordu.

O anda ön kapı çat diye açıldı ve koridorda ilerleyen gürültülü ayak sesleri duydular. Bir şekil misafir odasının önünden geçip merdivenlerin yolunu tuttu.

Bayan Wattlesbrook, “Bay Mallery!” diye seslendi.

Adam duraksadı, sonra geri döndü; sabırsızlığı duruşundan belliydi. Üç beyefendi arasında en uzun boylu olan oydu. Siyah pelerini ve binici çizimleri, erkeksi bir at kuyruğuyla toplanmış uzun saçlarıyla çarpıcı biriydi. Charlotte içinden yaptığı tarife “erkeksi” kelimesini ekledi, çünkü normalde erkeklerde uzun saç tuhaf, hatta belki biraz tatlı bulurdu. Ama bu adamın her yanı, itiraz kabul etmeyen bir biçimde erkeksilik diye bağırıyordu. Diğer iki beyefendi GQ kapağında rahat edecek gibi görünseler de, Bay Mallery hiçbir yerde rahat etmeyecek gibiydi –belki bozkır üzerindeki bir şato dışında. Saçları ve gözleri koyu renkti. Kapının eşiğinde dururken fena hâlde yabanıl ve misafir odasının resmi dünyasına giremeyecek kadar *tehlikeli* görünüyordu.

Duruşunda huzursuzluk vardı ama adam Bayan Wattlesbrook’a eğilerek selam verdi.

“Özürlerimi sunuyorum, hanımefendi. Atım kırlarda tökezledi.”

“Çok yazık. At iyi mi?”

“Elbette öyle, yoksa ahırdan buraya dönmezdim.”

Bay Mallery, Charlotte'a şöyle bir baktı, sonra gözlerini yine Bayan Wattlesbrook'a çevirdi. Ardından, başka bir şey söylemeden çıkıp gitti.

Albay Andrews güldü. "Ülkenin en zengin adamı ama yılda yirmi beş bin terbiye satın alamıyor."

"Haklısınız." Bayan Wattlesbrook burnunu çekti ama Charlotte onun her zamanki kadar haşın olmadığını gözlemledi. Aslında, kadın durumdan son derece hoşnut görünüyordu.

Kâhya içeri girdi ama Bayan Wattlesbrook ona elini saldı.

"Bay Mallery'yi bekleyeceğiz, Neville."

Albay Andrews, "Bana kalırsa işi çok uzun sürmez," dedi. "Bizim oğlan üstünü ata bindiği gibi değiştirir –hızlıca ve dikkatsizce."

Bayan Wattlesbrook, "Dikkatsizce değil," diyerek adamın sözlerini düzeltti. "Bay Mallery hiçbir zaman dikkatsiz değildir."

Albay Andrews başını sallayarak bu sözleri onayladı.

Charlotte Bayan Gardenside'in ayaklarını yukarı kaldırmış, bacaklarının üzerine bir battaniye almış hâlde, bir divanda oturduğunu fark etti. Kadının yüzü parlıyordu, gözleri de ıslaktı. Bayan Gardenside gözlerini bir mendille kuruladı.

Kendisini beyefendilere pek hazır hissetmeyen Charlotte divana yaklaştı, bir sandalye çekip kadının yanına oturdu.

Charlotte, "Size getirebileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Bayan Gardenside gülümsedi. “Ah, hayır, biricik Charlotte’ım. Kendimi hayatımda bu kadar iyi hissetmemiştim. Bizim Bath’e musallat olsak, yemin ederim şafak sökene kadar dans edebilirdim. Uyanık kalıp konuşurduk. Yalnız kalmak istemiyorum.”

Kadın titreyerek gözlerini bir an için kapattı, sonra dünyada hiçbir şey ters gitmiyormuş gibi tekrar gülümsedi.

Bay Grey’le Bayan Charming’in sohbet ettiği yeri başıyla işaret ederek “Ağabeyin oradaki gamzeli adam mı?” diye sordu.

“Evet, Edmun—” İki *dyi* birden telaffuz etmek Charlotte’ın diline fena hâlde zor geliyordu. Charlotte sert sessizleri ağzından zorla çıkararak tekrar, “Edmund,” dedi. Bu ad fazla resmi, fazla ağırdı. Charlotte, “Eddie,” diyerek deneme yaptı.

Adam birden dönüp divana baktı.

“Ona evde Eddie deriz. Öyle değil mi, ağabey?”

Adam bir an olsun teklemeyi. “Kesinlikle öyle, Charlotte. Seni görmek çok güzel. Daha dün annemden destan uzunluğunda bir mektup almamış olsam, sana evden haber var mı diye sorardım. Gelgelelim kümesteki tavukların sayısından yeni faytonunun dizginlerini çekiştiren ihtiyar Bay Bushwhack’in kalleşçe tavrına, kilise yolundaki bir türlü kurumayan çamurlara kadar her şeyden haberdarım. Aklıma hayalime sığmayacak kadar çok havadis aldım.”

Charlotte divanın ucunu işaret ederek “Bize katılsana, Eddie,” dedi. “Bayan Gardenside biraz hasta ve arkadaşaya ihtiyacı var.”

Adam oturarak “Verem, değil mi?” dedi. “Şeytan’ın işi. Ama anladığım kadarıyla sizinki mevsimsel, o yüzden yakında geçer gider.” Elini kadının battaniyeyle örtülü bacağına koymak ister gibi kaldırdı ama sonra geri çekti. Sıcak ve içten bir bakışla, “Bana kalırsa kelimelerle ifade edilemeyecek kadar cesursunuz, Bayan Gardenside. Kendim de yıllar önce veremden çok çektim. Bir ayağım mezarda gibiydi, diğer ayağımı da mezara soktum sokacaktım. Burada, aramızda olacak ve neşeli davranacak kadar cesur olmanız beni hayrete düşürüyor.”

“Böylesini yeğliyorum... Böylece daha az düşünmüş oluyorum...” Kadın öksürmeye başladı ve yüzü sarımsı-yeşilimsi bir renk aldı.

Daha önce Bayan Gardenside’ı odasına götürmüş olan sarışın kadın yanlarına yaklaştı. Üzerinde hâlâ sade kesimli lacivert elbisesi vardı. Elinde Bayan Gardenside’a getirdiği bir bardak su vardı. Charlotte da kadının yolundan çekildi.

Tek başına piyano taburesinde oturan, tek tek notalara basan ama ayırt edilebilir bir melodi çalmayan Bayan Charming’in yanına gitti.

Charlotte, “Diğer kadın kim?” diye sordu.

Bayan Charming, “Bayan Gardenside’ın hemşiresi, Bayan Hatchet,” dedi.

“Ne ad ama.”

“Biliyorum. Bayağı tuhaf. Peki, Gardenside’a ne demeli?”

“Ben şey demek istemiştim... ııı... Ne zamandır Pembroke Park’tasınız?”

“Ah, artık hesabını tutmuyorum.”

“Burayı çok sevmiş olmalısınız.”

Bayan Charming içini çekti. “Burası artık benim evim. Yemeklere pek bayılmıyorum ve Bayan Wattlesbrook bana uyacak özel bir korse yaptırmadan önce biraz daha mutluydum.” Kadın derin bir nefes alınca göğsü kabarıp indi.

Charlotte ona dik dik bakmak istemiyordu ama bir kez göz teması kurduğundan, gözlerini kadının elbisesinin dardar göğsünden ve dışarı fışkıran muazzam göğüslerinden alamıyordu. O göğüslerin doğal olmadığı kesindi. Hiçbir insan öyle bir ağırlığı kaldıramaz, hiçbir kadın (bırakın erkekleri) o kadar çok göğüsle baş edemezdi.

“Bazen...” Bayan Charming sesini alçalttı ve Charlotte’ın gözlerinin içine baktı. “Göğüslerim bazen öldürüyor.”

Charlotte’ın gözleri büyüdü, ağzı da açık kaldı. Charlotte “göğüslerim öldürüyor”un, “göğüslerim insanlarda öldürücü yaralar açıyor” değil de, “göğüslerim acıyor” anlamına geldiğini ancak Bayan Charming şok edici beyanından sonra göğsünü rahatsız olmuş gibi ovunca fark etti. Ne de olsa o göğüsler yetişkin bir adamı boğabilecek kadar büyüktü.

Bayan Wattlesbrook, “İşte,” diyerek Charlotte’ı daha fazla düşünmekten kurtardı.

Bay Mallery az önce içeri girmişti. Saçları taranmıştı ama çok da özenli sayılmazdı. Akşam ceketi ve pantolonu, binicilik kıyafetlerinden daha hoştu ama yine de ipeklere, kadifelere, dantellere bürünmemişti ve ayağında hâlâ çizme vardı –tokalı erkek terliği giymiş olan Albay Andrews’un

aksine. Belli ki adamın yüz ifadesini süslemek için yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Charlotte onun görüş alanına girdiğinde kendisini... açıkça tedirgin hissetti. Bay Mallery tek kelimeyle haşmetliydi.

Bayan Wattlesbrook, “Böylesi daha iyi, Thomas,” dedi. “Akşam yemeği vaktinde öyle kirli, kaba saba kıyafetlerle içeri girince konuklarımız hakkında ne düşündü, hayal bile edemiyorum.”

“Madam, sadece sizin için giyiniyorum.”

Adam gözlerini yine Charlotte’a çevirdi ve kadını hiç utanmadan süzdü. Charlotte kısmen yan döndü.

Kendi kendine, *o bir oyuncu*, dedi. *Bu bir karakter, onun oynadığı bir rol.*

Bu bilgi sinirlerini yatıştırmadı. Charlotte bir oyun izliyormuş ve oyuncularından biri sahneden ona kaş çatmış gibi rahatsız olmuştu. Üstelik bu kaş çatışın sebebi cep telefonunu kapatmayı unutması ya da selofana sarılı şekerlemelerle uğraşması değildi; bunun adamı *sinirlendirmesi* dışında, belirgin hiçbir sebebi yoktu.

Bayan Wattlesbrook, “Eh, o zaman, hanımefendiler, beyefendiler,” dedi, “haydi, yemeğe başlayalım.”

Eddie kız kardeşine kolunu uzattı ve ona yemek odasına kadar eşlik etti. Charlotte yemek boyunca nüktedanlık etmeye ve herkesi büyülemeye karar vermişti.

Ama öyle olmadı.

ev, üç yıl önce

CHARLOTTE TELEFONU KAPATTIĞINDA JAMES, “KİMİNLE konuşuyordun?” diye sordu.

“Hindistan’dan Jagadish’le. Yeni programcım.”

James başını olumlu anlamda salladı ama yüzünde aklındaki zor bir sorunu çözmeye çalışıyormuş gibi haşın bir ifade vardı.

“Neden soruyorsun?”

“Öylesine.” James omuz silkti. “Konuşma şeklin, ses tonunun senden duymaya alışkın olduğumdan farklıydı.”

Ah, hayır, Charlotte iğrenç bir Amerikalı gibi fazla yüksek sesle konuşmadığını, her şeyi abartılı bir biçimde telaffuz etmediğini umuyordu. Jagadish İngilizceyi son derece akıcı konuşuyordu. Amma utanç verici!

Charlotte korkuyla, “Nasıl konuşuyordum?” diye sordu.

James telefonuyla oynamaya başladı. “Kendinden emin gibiydin.”

austen diyarı, 3. gün

CHARLOTTE PEK DE İLGİNÇ OLMAYAN sohbetini uçuş sersemliğine bağlamaya devam edemeyecekti.

Bay Mallery kahvaltı masasında karşısına oturdu ve “Bayan Cordial,” dedi. Charlotte’a telaşsızca, hiç mahcup görünmeden baktı. “Dinlenmiş görünüyorsunuz.”

“Dinlendim, teşekkürler,” dedi Charlotte.

İyi hamle, *Charlotte*.

“Kardeşim!” Eddie tabağını konsolun üzerindeki yiyecekler arasından sadece protein ağırlıklı olanları seçerek doldururken Charlotte’ın tabağını inceledi. “Yalnızca meyveyle hayatta kalamazsın. Dün gece sigara odasındaki adamlara çocukken çok hoş bir biçimde tombul olduğunu anlattım ve seni yine semirteceğime yemin ettim.”

Charlotte, *aaa, bu iyi bir başlangıç*, diye düşündü. *Bana yol açıyor, oyunu devam ettirmem ve espri yapmam için şahane bir fikir veriyor. Komik bir şey söylemem lazım...*

“İıı, tamam,” dedi Charlotte. “Et de severim.”

Vay canına, zekâ dolu bir cevap!

Charlotte nüktedan laflar bulmalıydı. Austen kadınlarını ilginç kılan buydu, değil mi? Eh, bazıları partinin neşesi sayılmazdı ama tatlı kadınlardı ve erkekleri onları her durumda severdi. Tatlı olmak iyiydi hoştu ama Charlotte *Aşk ve Gurur*’daki Elizabeth Bennet olmak istiyordu. O kadın bütün odayı hayrete düşürecek bir şey söyleyemediği sürece konuşmaktan hoşlanmazdı ve Bay Darcy gibi bir adamı

kendisine deli gibi âşık etmeyi başarmıştı. Charlotte bir Austen kahramanı olamayacaksa, kendisini hikâyeye nasıl kaptıracaktı? O hislere nasıl yeniden kavuşacaktı?

Albay Andrews, “Bayan Cordial, ekmeğinize biraz vişne reçeli sürün. Hepimiz vişnenin tatlılığını severiz,” dedi ve göz kırptı.

Charlotte da, “Tamam,” diye cevap verdi.

Nüktedan kadına bir puan daha! Kalabalık deliriyor!

Charlotte’ın beyni her zaman bu kadar uyuşuk değildi, değil mi? Charlotte’ın ondan sıkılmış gibi görünmeyen zeki arkadaşları vardı. Ama bu adamlar, bu feci derecede yakışıklı adamlar, insanın aklını bulandırıveriyordu. Charlotte’ın aklına, ilk kez bir sanat müzesini ziyaret ettiği geldi. Daha önce Van Gogh baskıları görmüş ve *Yıldızlı Gece*’sinin çok hoş olduğunu düşünmüştü. Ama onu bizzat görmek -dokusunu, fırça darbelerini, birbirine dolanmış zengin boya pıhtılarını hissetmek- nefesini kesmişti.

Bu gerçek erkekler de nefesini kesiyordu.

Ama ne kadar gerçeklerdi? Charlotte bunu merak ediyordu.

Bay Mallery’ye göz attı. Adam hâlâ onu gözlemliyordu. Charlotte’ın yüzüne reçel falan mı bulaşmıştı? Kadın ağzını sildi, yarım ağızla gülümsedi ve gözlerini çabucak kaçırıldı. Ama Mallery ona bakmayı sürdürdü.

Kahvaltıdan sonra hanımlar oturma odasına çekildiler ve Bayan Charming orada, hazır beyefendiler ve ev sahibesi ortalıkta yokken, bütün kadınlara iğne işinin püf noktalarını anlattı.

“Anlıyorsunuz ya, buna iğne işi denmesinin sebebi *iğ-neyle işliyor olmanız*,” dedi Bayan Charming.

Bayan Gardenside gözlerini bir an için Bayan Charming’e dikti, sonra güldü. “Çok komiksini! Sizi seviyorum. İkinizi de çok seviyorum. Artık bana Lydia demelisiniz.”

Başta Bayan Gardenside’in kahkahasından irkilen Bayan Charming kendisini topladı ve yumruklarını havaya kaldırdı. Şarkı söyler gibi, “Yaşasın, arkadaş olduk! Birlikte çok eğleneceğiz,” dedi.

Bayan Gardenside, “Hem de çok eğleneceğiz,” dedi.

Bayan Charming, “Çok, çok eğleneceğiz,” dedi.

Bir süre daha dikiş diktiler. Bayan Charming burnunu çekti. Charlotte gözlerini pencereden dışarı dikti. Hayal meyal, eğlencenin ne zaman başlayacağını merak etti.

Bayan Charming, “Biliyor musunuz, bana biraz tanıdık geliyorsunuz,” dedi.

Bayan Gardenside gözlerini kırptırdı ve tam kaş çatacakken kendisini tuttu.

Charlotte, “Lydia’yla ikimiz geçen sene Bath’taki bir baloda tanışmıştık,” diye araya girdi. “Belki siz de onu orada görmüşsünüzdür?”

“Oo, arka plan hikâyesi!” Bayan Charming göğüslerini fiziksel bir gösteri yapmaya hazırlanır gibi yeniden konumlandırdı. “Soyum kraliyet ailesine *ve* İsviçre’ye dayanıyor, babam da bir lord. Ya da öyle bir şey.”

Bayan Gardenside, “Neden olmasın?” dedi ve gülümsemi.

Bayan Charming, “Aynen öyle,” dedi.

Bir süre daha dikiş diktiler. Bu kez pencereden dışarı bakıp iç çekme sırası Bayan Gardenside’daydı.

Albay Andrews başını kapıdan içeri uzattı. “Birinin iç çektiğini mi duydum?”

Bayan Charming çılgılığı basarak iğne işini yere düşürdü, Charlotte da sandalyesinde yerinden sıçrayıp dizini mermer bir sehpaye vurdu.

“Ha-ha! Girişim tam da istediğim gibi oldu. Bugünlük irkiltici olan tüm konularda rehberiniz benim.” Adam ellerini ovuşturarak odaya girdi. “Size şahane bir sürprizim var. Yakında bir manastırın yıkıntıları var ve Gotik kemerleri yağmura, zamana göğüs germiş. İnsanın içine korku salan bir yer.”

Bayan Charming ciyakladı ve ellerini çıırttı. “Keşif gezilerine bayılırım! Tur gemisinde gibiyiz. Yani...” Kadın kızardı. “Hangi yıldaysak... ona tamamen uygun, eski moda, buharlı bir tur gemisinde.”

Charlotte, Bayan Gardenside’a alçak sesle, “Gelebilecek misiniz?” diye sordu.

“Ah, evet. Yıkık dökük, eski bir manastırı keşfetmek için ölüp bitiyorum ve heyecanla, hevesle, o kadim kayalar arasında korkunç bir cinayetin işlenmiş olduğunu umuyorum. Umarım sadece o kutsal mekâna girmek, öldürücü bir lanetle cezalandırılmamıza ve ölene kadar rahat bırakılmamamıza sebep olur!”

Bayan Gardenside’ın monoloğu sessizlikle karşılandı. Sonra Bayan Charming yine el çıırttı ve “Yaşasın!” dedi.

Albay Andrews eğilerek “Bayan Gardenside,” dedi. “Son derece tatmin olacağınıza, keyifleneceğinize inanıyorum. Bayan Charming, size de Pembroke Park'ta henüz tecrübe etmediğiniz bir eğlenceyi sunmaktan çok memnunum.”

Hanımlar bonelerini taktılar. Diğer iki beyefendi onları evin önünde bekliyordu. Eddie kapalı at arabasının kapısını tutuyordu, Bay Mallery de Bayan Austen'in “fayton” diyebileceği türden hafif, iki tekerlekli, açık bir taşıtın dizginlerini elinde tutuyordu. Charlotte'in içinden o taşıta “savaş arabası” demek geliyordu, çünkü gördüğü şey ona *Ben-Hur* filmindeki savaş arabası yarışlarını hatırlatmıştı. Ama bu taşıtın oturma yeri vardı. Ve tekerlek göbeklerinde dönen öldürücü bıçaklar yoktu. Varsa da, gözle görülmüyordu.

Albay Andrews ve Bay Grey, Bayan Gardenside'in at arabasına yerleşmesine yardım ettiler ve onu Bayan Charming takip etti. Charlotte da arabaya tırmanmak üzere yaklaştı.

Albay Andrews, “İnsafı olun, Bayan Cordial,” dedi. “Biz beyefendileri bu muhteşem hanımefendilerin yoldaşlığından mahrum bırakmak istemezsiniz.”

Bay Grey başıyla faytonu işaret etti. “Birinin Mallery'yle gitmesi gerek. Sakıncası var mı, Charlotte ?”

Bay Mallery'nin sabırsızlığı, omuzlarının gerginliğinden belliydi. Charlotte kaşlarının arasındaki kırılgı hissetti. Herhâlde bu Bay Mallery'nin Charlotte'a romantik ilgisi olduğu anlamına gelmiyordu? Eddie ağabeyiydi, o yüzden o seçenek ihtimal dışıydı. Albay Andrews da herkesten çok Bayan Charming'le ilgilenir gibiydi. Ama... Bay Mallery? Charlotte'in kişisel profilinde, Bayan Wattlesbrook'u onu

bu adamla eşleştirmeye iten ne olabilirdi? Bu şaşırtıcıydı ama bir bakıma gurur okşayıcıydı da.

“Eddie.” Charlotte adamı dirseğinden tutup kenara çekti. “Bu onunla gitmem gerektiği anlamına mı geliyor? Ben sanmıştım ki... bana hep onaylamaz bakışlar atıyor.”

“Onaylamaz mı? Kız kardeşimi mi? İmkânsız. Bu doğrusa ona öyle haşın ve iğneleyici bir bakış atarım ki, korkudan içi titrer.”

Eddie haşın ve iğneleyici bakışının ön gösterimini yaptı, Charlotte da etkilendiğini göstermek için başını hızla salladı.

“Mallery’yle ilgili gerçek şu: Seni onaylamasa, tamamen görmezlikten gelirdi. Fark etmeye layık görmediği kimseyle muhatap olmaz. Hayır, bana kalırsa sana olan ilgisi bunun tam tersini kanıtlıyor.”

Gerçekten mi? Vay canına! Bu, Charlotte’ın midesinin burkulmasına sebep olmuştu. “Ama Eddie... güvenli biri mi?”

“Yavru bir kedi gibi uysaldır.” Eddie gülümsedi ve Charlotte’ı neşeye dürttü. “Hadi ama, bizim çocuktan korkuyor olamazsın.”

“Aslında, biraz korkuyorum. Bilmiyorum. Bu şapşalca mı?”

“Evet. Tamamen. Ama sen de öylesin.”

“Eddie, öyle bir konuşuyorsun ki, nüktedan cevaplar vermem gerektiğini biliyorum ama paniğe kapılıyorum ve aklım boşalıyor. Seni utandırdığımı düşünüyorum.”

Eddie başını yana yatırdı. “Nasıl?”

“Çünkü kız kardeşinim. Sen de daha nüktedan bir kız kardeşi hak ediyorsun.”

“Şahane.” Eddie başını arkaya atıp gökyüzüne baktı. “İzin ver de, bir an durup bunun şahaneliğinin tadına varayım. Tamam, oldu. Şimdi beni ya da başkalarını düşünüp endişelenmekten vazgeç. Tatildegiz ve hiçbir derdimiz, tasamız yok.”

Charlotte beklemedeki eşlikçisinin sırtına baktı. “Ona ne diyeceğimi bilmiyorum,” diye fısıldadı.

Eddie de fısıltıyla, “Onu eğlendirmene gerek yok,” dedi. “Onun işi *seni* eğlendirmek. Hadi, Charlotte. Durumun keyfini çıkarabilirsin. İkimden bir ses uzun zamandır keyiflenmediğini söylüyor.”

“Tamam. Teşekkürler.”

Charlotte faytona yaklaşıp yanında durdu ve uzun şapkası gözlerini saklayan Bay Mallery'nin profilini inceledi.

Adam dümdüz ileri bakmayı sürdürerek “Bana katılıyor musunuz, Bayan Cordial?” diye sordu.

“Bu... bu şart değil.” Charlotte kendisini at arabasının yanından izleyen Eddie'ye baktı. Eddie başını cesaret verir gibi salladı. “Ama evet, sanırım katılacağım.”

“Peki, sizi engelleyen nedir?”

Charlotte hafifçe güldü, çünkü aptal gibi tereddüt ettiğini biliyordu ama o savaş arabası benzeri şeye upuzun eteğiyle nasıl bineceğini gerçekten bilmiyordu. Eteklerini yukarı kaldırması yakışsız mı olurdu? Bayan Wattlesbrook onu pencereden izliyor, fayton başı terbiyesine not mu veriyordu?

“Sanırım, elbisemden ötürü. O kadar...”

Bay Mallery elini faytonun kenarına koyup bacaklarını yere sarkıttı. Kollarını Charlotte’ın sırtının ve bacaklarının altına koyup onu kucağına aldı, banka koydu, sonra yanına atlayıverdi. Charlotte adrenalın baskınından her yerinin karıncalandığını hissetti. Sanki yüksek bir trampleden isteği dışında itilmişti.

“Şey, bu... çok etkili oldu,” dedi ve elini göğsüne koyarak kalbini susturmaya çalıştı.

Bay Mallery atı dürttü. Fayton öyle hızlı harekete geçti ki, Charlotte’ın bonesini uçmaması için tutması gerekti.

Eşlikçisi başta sessizdi ve Charlotte sessizliği rahatlatıcı buldu. Mallery havadan sudan konuşan türden biri değildi, Charlotte da zaten o tür konuşmalar yapma havasında değildi. Kafasında bone vardı ve faytona binmişti. Her şeyi sindirmek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Araba yolunda tıngır mıngır ilerleyip hanı geçtiler, sonra bir taşra yoluna saptılar. Charlotte’ın solunda otoban vardı ve arada bir yoldan hızla geçen arabaların sesi, bir sineğin vızıltısı kadar sinir bozucuydu.

Bay Mallery, “Bana hoppa bir kadın izlenimi vermiyorsunuz, Bayan Cordial,” dedi.

Charlotte kendi kendine, *nüktedan olamayacaksan, dedi, hiçbir şey söyleme daha iyi.*

Bay Mallery, “Ama elleriniz kıpır kıpır,” diye ekledi.

Charlotte, “Yanınızda geriliyorum,” dedi ve ellerini kucağında hareketsiz kalmaya zorladı.

“Faytonu fazla mı hızlı sürüyorum?”

“Hayır, sebep sürüşünüz değil sizsiniz.”

Adam dudaklarını birbirine bastırdı.

Charlotte, “Sizi gücendirdim mi?” diye sordu.

Bay Mallery başını iki yana salladı. “Elbette hayır. Ama bu çok ilginç, çünkü ben de sizin için aynı şeyi düşünüyordum.”

“Siz de benim yanımdayken mi geriliyorsunuz?”

Bu pek muhtemel görünmüyordu. Ama Charlotte emin olamıyordu. Bay Mallery o etrafta değilken farklı mı davranıyordu? Charlotte, Bay Mallery’yi gözlemlemeye çalışabilirdi. Böylece tatilinin geri kalanında yapacak bir şey bulmuş olurdu. Bir de eskiden Rüzgârlı Kuytu olan mülk ve Bayan Gardenside’in veremi meselesi vardı. Charlotte cevap bulması gereken soruları, çözmesi gereken bulmacaları düşündükçe sakinleşiyordu.

Çok geçmeden ağaçlar seyreldi ve Charlotte harabeyi görebildi. Bay Mallery faytondan inmesine yardım ederken (bu kez elini tutarak) ve at arabası yanlarına yanaşırken harabeyi hayretle inceledi.

Yapı (ya da yapıdan geriye kalanlar) hem çok güzel, hem de ürkütücüydü. Sanki Gotik pencerelerin sivri şekli bile insanı ürpertmeye yeterdi. Charlotte bir aylık maaş ya da bir çikolatalı fondü barına sınırsız erişim karşılığında bile karanlıktan sonra o harabenin içinde parmak ucunda dolaşmazdı. Ama evin Charlotte’in içine saldığı ürperti, kapalı öğleden sonranın puslu ışığında epeyce hoştu. Bu his Charlotte’in aklını çeldi, Charlotte da direnmeyerek kendi keşif gezisine çıkmak için diğerlerinin önüne geçti.

Kendisini *cesur* hissediyordu ve bu yeni his uyuşukluktan daha çok hoşuna gitti.

Yıkılmış duvarların ve sağa sola saçılmış kayaların arasında sert topraktan, dolambaçlı yollar vardı ve rahibe hücrelerinin arı kovanlarına benzer kalıntıları hâlâ muazzam bir duvarın gölgesi altındaydı. Charlotte dümdüz yukarı baktığında, duvarın çökeceği yönünde baş döndürücü bir hisse kapıldı. Bir kapının önünden geçti ve karşısında insanlardan arınmış kırlar gördü. Hava bu noktada, Charlotte eşikteki bir mekâna hapsolmuş bir varlık, bir hayalet falanmış gibi serindi. Charlotte ne orada, ne buradaydı. *Arada kalmıştı*. Alçak bir taş duvarın üstüne oturdu ve yaz güneşiyle ısınmış havayı içine çekti. Charlotte gerçekti—ama fazla gerçek değildi. Göğsünde dikenli bir şey yoktu, tedirginlik yaratan ufak tefek işler de beynini dürtmüyordu. Charlotte bir an için hiçbir yere ait olmadığını hissetti.

“Aaa, şu eski moda kadına baksanıza!”

Charlotte sesi duyunca irkildi. Üniversite yaşında, sırt çantalı iki genç kameralarını hazır etmiş, Charlotte’a doğru geliyorlardı.

Kadın, Amerikan aksanıyla, “Bir yarışmaya falan mı katıldınız?” diye sordu.

“İıı...” Charlotte’ın elleri bone iplerine doğru uçtu, sonra tekrar kucağına indi.

Sivillerin karşısında kostümlü olmak kendisini gerçeklikten kopmuş gibi, bir gökdelenin tepesinde durup çok aşağıdan geçen arabaları izler gibi hissetmesine sebep oluyordu. Tarihi dönem yanılgısı başını döndürüyordu.

Bay Mallery çıkıp geldi, yerdeki kayalardan birinin üzerine tırmandı. Charlotte'ın yüzünün hâlini görünce davetsiz misafirlere dik dik baktı.

“Hanımefendiyi sinirlendiriyorsunuz,” dedi. “Bu özel bir buluşma. Gitseniz iyi olur.”

Kadının gözleri irileşti. “Ah, adamım, *müthiş* görünüyorsun.” Kerasını arkadaşının eline tutuşturup Bay Mallery'nin yanına atladı ve ellerini şamatacı bir tavırla açarak poz verdi. Adam daha kamerayı göz hizasına getirmeden Bay Mallery taşın üzerinden atladı ve kamerayı adamın elinden kaptı. Modern kamerayı öyle şeylerden nefret eder gibi, beceriksizce tutuyordu ama açma kapama düğmesini bulup aygıtı kapatmayı başardı.

Yine, “Gitseniz çok iyi olur,” dedi ama bu kez sesi daha alçak, konuşması daha yavaştı ve bu sözleri sarf ederken gözlerini adamın kilere dikerek hafifçe öne eğilmişti. Sırt çantalı tip geriye yaslandı ama gözlerini Bay Mallery'den alamaz gibiydi.

Kadın arkadaşı da aşağı, onun yanına atladı.

“Hey...” diye söze başladı.

Bay Mallery kadını tepeden tırnağa süzünce kadın kendine güvenini kaybetmiş göründü. Bay Mallery kadının elini tutup kamerayı avucuna koydu, sonra ellerini kadının omuzlarına koyup kadını manastırın aksi yönüne döndürdü.

“Az önce dediğim gibi, gitmeniz herkes için iyi olacak.”

Sırt çantalılar arkalarına gergince bakarak uzaklaşmaya başlayınca Charlotte hiç şaşırmadı.

Bay Mallery Charlotte'a kolunu uzattı, kadın da adamın koluna girdi.

"Onları korkuttunuz," dedi.

Adam, "Sizi rahatsız ediyorlardı," demekle yetindi.

Bay Mallery Charlotte'ı diğerlerine doğru götürdü. Charlotte çaktırmadan elini adamın dirseğinden pazısına götürdü. Onun ne kadar güçlü olduğunu merak ediyordu. Bay Mallery onun eline ne yapmaya çalıştığını tahmin eder gibi baktı, Charlotte da kızardığını hissetti ama elini çekmedi. Adamın muhteşem pazıları vardı.

Albay Andrews, "İşte, geldiniz!" dedi. "Tam bizim genç hanımları Gri Pelerinler Manastırı'nın karanlık ve kirli hikâyesiyle eğlendirmek üzereydim."

Bayan Charming bir taşın kenarına oturmuş, ellerini dizlerinin arasından sarkıtmıştı. Ayrıca ağzı açık kalmıştı.

Kadın, "Çoook ürkütücü," dedi. Sonra İngiliz aksanını kullanmayı unuttuğunu fark etmiş gibi, "Yani," diye ekledi.

Albay sesini alçaltarak tiyatro oyuncusu gibi fısıldadı. "Tam üç yüz yıl önce, bu manastır yirmi bir rahibeye, üç başrahibeye ve bir rahibe adayına ev sahipliği ediyordu. Şurada..." Harabenin ucuna doğru yürüdü. "... Mutfak bahçeleri vardı, kasabanın ihtiyaçlarını karşılamak için şifalı bitkiler yetiştirirlerdi. Porsuk ağacından çitin diğer tarafında keçileri, tavukları vardı. Bahçeden manastıra giden yolun iki yanında meyve ağaçlarıyla çamlar vardı ve manastır sakinleri bunların gölgelerinin altında dünyanın gizemlerine kafa yorardı. Huzur dolu bir hayatları vardı –sessiz sakin ve olaysız... Ta ki o ocak akşamı gelip çatana dek.

“Rahibeler her zamanki gibi yemek pişirdiler ve yemeğe oturdular. Başrahibe gitgide yaşlanıyor, son zamanlarda kendisini iyi hissetmiyordu, o yüzden o gece çayı hazırlayıp yemeği kutsadıktan sonra yatmak için odasına gitti. Bir saat sonra kalkarak son dualarda rahibelere katılmak istedi ama şapele girdiğinde bütün rahibelerin öldüğünü görerek dehşete kapıldı.”

Bayan Charming burnunu kırıstırarak “Ayy,” dedi.

Bayan Gardenside’in yüzü terden parlıyordu. Kadın gözlerini kapatmıştı –ya albayın hikâyesinden, ya hastalığının verdiği acıdan ötürü. Charlotte kadının yanına oturup elini onun koluna koydu.

“İyi kalpli başrahibe şapele girip bütün cesetleri inceledi,” diye devam etti albay, “ve sağ kalan birini bulmak için dua etti. Rahibelerin vücutlarında yara yoktu ama nabızları durmuş, nefesleri kesilmişti. Umut tükenmek üzereyken başrahibe genç rahibe adayı Mary Francis’i bir bankın altında tir tir titrerken, capcanlı buldu. Başrahibe hem ke-derden, hem korkudan bayıldı.

“Başrahibe sabah olduğunda Mary Francis’in bütün rahibelerin cesetlerini şapele yan yana yatırmış ve üzerlerini battaniyelerle örtmüş olduğunu gördü. Bir gece önceki yemek masasını da toplamış, bütün tabakları yıkayıp mutfığı düzene sokmuştu. Bunları yapmak için bütün gece uymamıştı.

Başrahibe, *ne oldu, Mary*, diye sordu. *Rahibeler nasıl öldü?* Mary Francis başını iki yana salladı ve konuşmaya yanaşmadı.”

Çenesini ellerine yaslamış olan Bayan Charming, “Kulağa fena hâlde kuşkulu geliyor,” dedi.

Albay Andrews, “Aynen öyle,” diye karşılık verdi. “Rahibe adayı ne olduğunu bilmiyorduydu, bunu açıkça söyleyebilirdi. Ama o bunu söylemek yerine cevap vermeyi reddetti. Neden?”

Sorusu havada asılı kalmıştı. Uzakta bir yerde, bir karga öttü. Charlotte titredi.

Bayan Gardenside, “Güzel korku hikâyeleri dinlemek çok hoş, değil mi?” diye fısıldadı.

Charlotte, “Dışarısı aydınlık olduğu sürece,” dedi.

Bayan Gardenside, Charlotte espri yapmış gibi güldü. Charlotte da yanlış anlaşılmayı düzeltmedi. Otuzlarındaki bir kadın karanlıktan korkmamalıydı. Tabii, kılık değiştirmece de oynamamalıydı.

Albay Andrews, “Gri Pelerinler Manastırı’ndaki ölümlerden ötürü kimse asılmadı,” dedi. “Cesetler kilise avlusuna gömüldü, manastır da terk edildi. Zavallı başrahibe yeğeninin yanına taşındı ve çabucak bunaklığa yenik düştü. Bahçede oturup ilahiler söyler, arada aniden, *ya cinayetleri kimin işlediğini gördü, ya da onları kendisi işledi*, diye bağırırdı.”

Charlotte, “Yani, Mary Francis,” dedi.

“Hayır. Bir rahibe kimseyi öldürmez,” dedi Bayan Charming. “Rahibeler iyi kalplidir.”

Bayan Gardenside, “Annemin elinin üzerinde cetvellerini silah olarak kullanan *iyi kalpli* rahibelerin bıraktığı izler var,” dedi.

Albay, “Hayatta kalıp da gerçeği bilen kimse yok,” dedi. “Ama hâlâ ipuçları olabilir. Bana Mary Francis’e ne olduğunu sormadınız.”

Eddie, “Evet, Mary Francis’e ne oldu?” diye sordu.

“Sorduğunuza sevindim, Bay Grey. Yetim olduğundan yanına sığınabileceği bir ailesi yoktu. Ölümlerde parmağının olduğundan kuşkulanan insanlar tarafından oradan oraya sürüldü ve en sonunda buradan uzak olmayan büyük bir konakta hizmetçi olarak çalışmaya başladı. Orada sadece birkaç yıl yaşadı ama onun gelişinden sonra evde esrarengiz olayların vuku bulduğunu söylemeliyim. Bazıları hayaletinin hâlâ yaz gecelerinde bahçelere musallat olduğuna inanıyor.”

Eddie bilmiş bir tebessümle, “Anlatsana, dostum,” dedi. “O büyük konağın adı neymiş?”

“Adı mı?” Albay Andrews sesini iyice alçalttı. “Tabii ki, Pembroke Park.”

Charlotte ve Bayan Gardenside bir ağızdan iç çektiler, sonra birbirlerine güldüler.

Charlotte, “Ama ev o kadar eski değil,” dedi.

Albay, “Ah, çok eski kısımları var,” dedi. “Hem de çok eski. Doğru değil mi, Mallery?”

Bay Mallery başını olumlu anlamda salladı. “Ağaçlardan bile eski.”

Charlotte, “Sizin Wattlebrook’larla akrabalığınız var, değil mi?” diye sordu.

Bay Mallery, “Bay Wattlebrook’un babasıyla dedem kardeşlerdi,” dedi. “Pembroke Park babama kalacaktı ama

dedem onu kardeşine karşı oynadığı iskambil oyununda kaybetti.”

Bu yorumu sessizlik takip etti. Albay Andrews boğazını temizledi.

“Gri Pelerinler Manastırı’nın gizemini çözmeye girişmemizi teklif ediyorum. Pembroke balosuna iki hafta bile kalmadı. O etkinlikten önce Mary Francis ve cinayete kurban edilen rahibeler gizemini ilk ve son kez çözmeliyiz.” Göğüs cebinden ufak, deri bir defter çıkardı. “Pembroke Park kütüphanesinde bu kadim metni buldum. Her gece ondan parçalar okuyacak, hikâyenin gerisini öğreneceğiz ve ipuçlarını sonuna kadar takip edeceğiz... Bizi her nereye götürürlerse götürsünler.”

ev, geçen aralık

CHARLOTTE'IN ANNESİ TELEFONDA, "JAMES BURAYA senin için bir paket gönderdi, içinde Noel hediyen varmış," dedi.

Lu'yla Beckett tatili geçirmek için babalarının yanına gitmişlerdi ve ev Charlotte'a mağara gibi bomboş ve nahoş geliyordu. Kendisi de Kuzey Carolina'ya gitmek üzere valiz topluyordu. Noel'i orada, yine çocuksuz bir üniversite öğrencisiyken yaptığı gibi annesiyle geçirecekti. Hayat geri mi gidiyordu?

Annesi, "Bunun o ve çocuklar olmadan geçirdiğin ilk Noel olacağını biliyor," dedi. "Çok düşünceli, değil mi?"

Charlotte, James'e yakıştırabileceği diğer sıfatları düşündü ama annesine katılmadan edemedi: Annesinin evine hediye göndermek gerçekten düşünceli bir hareketti. Charlotte şimdi ona hiçbir şey göndermediği için suçluluk hissetmeye başlamıştı.

Charlotte, "Hediyeyi herkesin önünde açmamayı yeğlerim," dedi. "Onu şimdi açıp ne olduğunu bana söyler misin?"

Yırtılan kâğıdın sesi duyuldu ve Charlotte'ın annesi kendi kendine bir şeyler geveledi.

"Hımmm... Bu bir tür... Ha! Bir vibratör."

Charlotte'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Takdire şayan bir soğukkanlılıkla, "Ne?" dedi.

"O vibratör zımbırtılarından biri."

Charlotte çok derin iki nefes aldı, sonra sıktığı dişlerinin arasından, "Anne, seni sonra ararım," dedi.

Charlotte, James'e telefon etti. "Ne cüretle! Benimle nasıl öyle alay edersin? Hem de annemin önünde!"

"Charlotte, aramana çok sevindim. Nasıl gidiyor?"

"Lütfen hiçbir şey bilmiyormuşsun gibi davranarak bana daha fazla hakaret etme. Hiç aklıma gelmezdi... Böyle şey olduğunu sanmıyordum –dilim tutuldu."

James yorgun argın, "Açıklama yapman gerekecek," dedi.

"Noel hediyesi, James. Annem onu önceden açtı ve bana ne olduğunu söyledi."

"Sana hediye almama kızdın. Anlaşıldı. Nazik davranmaya çalışıyorum..."

"Saçmalamayı kes!" Charlotte, James'le daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Genelde uzlaşmacı Charlotte, arayı düzeltici Charlotte, fedakâr Charlotte rolünü oynardı. Ama haklı olarak hiddetle dolmak çok güzel bir histi! James'in *hediyesi* kibarlık sınırını geçiyor, kabalık ve kötü niyet bölgesine giriyordu. Charlotte neden onunla yüzleşip adamı zina ve evlilik yeminini çiğneme kabahatlerinden ötürü suçlamamıştı? Eh, James o zamanlar *aşk* savun-

masını kullanmıştı. İyi kalpli Charlotte buna nasıl itiraz ederdi? James'i artık kendisini sevmediği için suçlayamazdı. Sorumluluğun kendine düşen kısmını üzerine almıştı. James'i bir şekilde yüzüstü bırakmış olmalıydı. Sorumlu bir yetişkin, durum tatsız olduğunda bile sorumluluğu alırdı, değil mi?

Ama vibratör? Ah, artık her şey siyah beyazdı. James bu kez gerçekten ve iğrenç bir biçimde, Şeytan olduğunu göstermişti. Charlotte bunu ona söyleyebilirdi ve bu muhteşem bir histi!

James süttten çıkma ak kaşıkmiş gibi, "Ne?" diye sordu. "O hediye almadan önce çok düşündüm. Artık yanında olmadığımın ihtiyacını karşılayamadığımı biliyorum, o yüzden..."

Charlotte öyle sert bir nefes aldı ki, boğazı acıdı. "Ciddi misin sen? Benimle alay etmiyordun, öyle mi? Etsen yeterince kötü olurdu ama sen bir de onun gerçekten meşru bir hediye olduğunu sandın, öyle mi? O şeyi kullanacağımı ve belki... belki seni düşüneceğimi? Üstelik onu annemin evine göndermişsin ve ben hediye annemle babamın önünde açacaktım! Seni iğrenç..." Charlotte bunun ardından çocuklarının önünde asla etmeyeceği bir dizi kelime sarf etti. Bu kelimeler orijinal olmadığı gibi tekrarlanmaya layık da değildi. Ama Charlotte ettiği kelimelerden birinden bile pişman değildi. Henüz.

James, "Hey, sakın olsana!" dedi. "İstersen o aptal masaj aletini iade et, umurumda değil."

Kısa bir sessizlik oldu.

“Mas... masaj aleti mi?”

“Boyun için masaj aleti. Sen ne olduğunu sandın ki?”

“Annem dedi ki... Annem onun, ııı, vibratör olduğunu söyledi.”

“Ha. Aaa.”

“Onlar...” Charlotte yutkunmaya çalıştı ama ağzı birden kurumuştı. “Onlar tam da annemin karıştıracığı türden kelimeler.”

James alaycı alaycı soludu. “Evet, öyle.”

Eski James ve Eski Charlotte olsalar, o noktada gülerlerdi. Evren o kahkahayı bekler gibiydi, hatta kahkaha için bir boşluk, doldurulması gereken bir sessizlik yaratmıştı. Ama onu hiçbir şey doldurmadı. Charlotte alnını ovdu.

“Kusura bakma,” dedi ve telefonu kapattı.

Kafasının üzerine bir yastık çekti ve ölmeyi bekledi. Aradan bir saat geçip de hâlâ ölmeyince kalkıp gül çalılarını budadı.

austen diyarı, 3. gün, devamı

BEYEFENDİLER OTLARIN ÜZERİNE PİKNIK ÖRTÜLERİ serdiler, hizmetçiler de ortaya çıkıp sağa sola saçılmış yıkıntıların arasında soğuk öğle yemeğini servis etti. Charlotte sürekli kayalara bakıyor, tozun toprağın arasında yarım yamalak görünen, yırtık pırtık giysiler içinde, beyaz rahibe iskeletleri görmeyi bekliyordu.

Charlotte, *onca yıldan sonra rahibe iskeletiyle karşılaşmayacaksın*, diye düşünerek kendisini temin etti.

Bu da zaten muhtemelen buradaki başka her şey gibi uydurma bir hikâyeden ibarettir, diye düşünerek kendi kendine hatırlatmada bulundu.

Ama, dedi Charlotte kendi kendine, *açıklanamayan ölümler her zaman olur. Neyin gerçekten gerçek olduğunu nereden bilebilirim?*

Bir ürperti Charlotte'ın sırtında incecik adımlarla dolaştı, Charlotte da titredi ve gülümsedi. Bunun tam olarak yeniden yaratmayı umduğu Austen kaynaklı his olduğu söylenemezdi ama yine de bir histi ve Charlotte bunun tadını çıkaracaktı. En azından dışarısı hâlâ aydınlıkken.

Bay Mallery, Charlotte'ın yanına oturdu ve ona kristal kadehte panç ikram etti. Charlotte onun ilgisine nerdeyse itiraz edecekti ama Eddie onunla göz göze gelip başını olumlu anlamda salladı, Charlotte da kadehi kabul edip içkisinden bir yudum içti.

“Sizce Albay Andrews bizimle oynuyor mu,” diye sordu, “yoksa hikâye gerçek mi?”

“Bizim albayın kafasının içinde olup bitenler konusunda tahmin yürütmemeyi alışkanlık edindim.”

Charlotte, “Kafasının içine göz atmak insanı delirtmeye yeter mi?” diye tahmin yürüttü.

Mallery, “Belki de,” dedi.

“Yoksa insanı gülümsetir mi? Konu siz olduğunuzda ikisi aynı şey olabilir.”

Mallery, Charlotte'a baktı ve gerçekten gülümsedi. Tebessümü çok samimi olmasa, hatta biraz şaşpalca olsa da Charlotte'a faydalı oldu.

Oh! Başarmıştı! Eh, yorumu nüktedanlığın zirvesinde olmayabilirdi ama hiç yoktan iyiydi. Ne de olsa Bay Mallery bir kör randevu değildi. *Gerçek* bile değildi. O bir oyuncuydu. Charlotte'ın çıktığı kişinin onunla ilgilenip ilgilenmediğini, tatlıyı atlamasının iyi olup olmayacağını düşünerek kendi başını ağrıtmasına gerek yoktu. Ya da telefon numarası alışverişi yapıp yapılmayacağını, adamın ona kapıya kadar eşlik edip etmeyeceğini, ona iyi geceler öpücüğü verip vermeyeceğini ya da içeri davet edilmeyi bekleyip beklemeyeceğini. Endişelenmeye hiç gerek yoktu. Bayan Wattlesbrook, Charlotte'ın yükümlülüklerini açıkça belirtmişti: Bayan Charlotte Cordial ol, evin kurallarına göre yaşa ve iki haftanın sonunda evine dön.

Yine de, Charlotte'ın akıllı Bay Mallery'nin kendisine nasıl baktığını düşünmektense bir sorunu çözmeyi yeğliyordu, Charlotte da o yüzden, "Albay, bize şimdi o küçük defterden bir şeyler okur musunuz?" dedi.

Adam, "Pekâlâ," diyerek defteri göğüs cebinden çıkardı. "İlk birkaç sayfaya göz attım. Bu, kâhya Bayan Kerchief'in evde olan bitenleri yazdığı defter. Alışveriş, çamaşır ve benzer şeyler için listeler yapmış, arada bir de kendisine not yazmış. Mary Francis'ten ilk kez şu şekilde bahsediyor."

Bugün bulaşıkçı bir kız tuttum, çünkü görünüşe bakılırsa Nell başını derde sokmuş ve gecenin bir

yarısı evinin yolunu tutmuş. Mary ağır işler yapabilecek kadar genç görünüyor –ve çaresiz. Simon bana, kız lanetli manastırdaki yeni üyelerden biri olduğundan kasabada kimsenin onu evine almadığını söyledi ama kız çalışmaya hazırsa, önceden nerede yaşadığına aldır mıyorum. İnsanlar batıl inançlı.

Albay birkaç sayfa çevirdi, sonra tekrar okumaya başladı; bu kez sesinde bir tekinsizlik vardı.

Kömür azalıyor. Mary'nin gelişinden bu yana geçen son birkaç haftadır daha fazla kömür yakıyor gibiyiz. Simon onun soğuğu beraberinde getirdiğini söylüyor. Saçmalık. Yine de, Mary ikinci katta, benimkinin yanındaki odada kalıyor ve çoğu gece daha önce hiç duymadığım gürültüler duyuyorum. Sesler beni uyandırıyor. İnsan meraklanmadan edemiyor.

Albay Andrews defteri kapattı ve ortadan kaldırdı. “Bana kalırsa şimdilik bu kadarı yeter. Bir gizemi alelacele çözmeye çalışmak hiç hoşuma gitmez. Suya ayak parmağınızı sokup sıcaklığına bakmak, yüzmeye başlamadan önce suya yavaşça girmek daha zevkli.”

Eddie, “Ya da boğulmadan önce,” diye ekledi.

Bayan Gardenside, “İkinci kat,” diye fısıldadı.

Bayan Charming, “Orada hâlâ bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Bu, araştırmaya değer olabilir.” Albay Andrews kadına ciddiyetle baktı. “Mary Francis ölümlerle ilgili gerçeği açıklamak için arkasında bir ipucu bırakmış olabilir.”

Bir ipucu. Charlotte derin bir nefes verince omuzları titreşti.

“Çok eğlenceli,” diye fısıldadı Charlotte.

Bay Mallery, “Tehlike hissi verdiği için mi?” diye sordu.

“Numune dikmekten iyidir.”

“Ama belki bir gün numune dikme yeteneği hayatınızı kurtarır.”

Charlotte ona gözlerini kısarak baktı. “Bu nasıl bir senaryoda mümkün olabilir?”

“Şey...” Adam duraksadı. “Şey olsaydı...” Gülümsedi. “En ufak bir fikrim yok.”

“Cevabı bulursanız bana da haber verin, ben de o gün size, beyaz bir tarla üzerinde, hayatınızda görüp görebileceğiniz kırmızı ve mor üzüm öbeğini göstereyim.”

Bay Mallery, “O günün gelmesi için yanıp tutuşuyorum,” dedi.

Öğle yemeği bittiğinde Bay Mallery, Charlotte’ın faytona binmesine yardım etti. Kadının elini tutarak. Charlotte’ın içi rahatlamıştı –bir bakıma. Bir erkek onu kucağına almalı uzun zaman olmuştu. Ya da, dürüst olmak gerekirse, Charlotte’a pek dokunmalı.

Ve şimdi silindir şapkalı Bay Mallery, Charlotte’ı evi olan konağa ve ikinci kattaki gizeme götürüyordu.

Charlotte kendi kendine, *senden iyi geceler öpücüğü istemeyecek*, diye hatırlatmada bulundu. İkinci bir randevu

olmayacağı bilindiğinden, çarşafkların arasında tutkusuzca yuvarlanmak da istemeyecek. Bunlar Naiplik dönemine yakışmaz. Ayrıca, uzun vadede uyumlu olup olmadığınızı düşünmene de gerek yok, çünkü iki haftalık bir oyundan sonra her şey bitecek. O yüzden, gevşe.

Charlotte eve farklı bir yoldan gittiklerini fark etti. At arabası artık peşlerinde değildi.

Bay Mallery, “Bu yol daha uzun ama diğerini sevmiyorum,” dedi. “Çok fazla...”

Trafik var, diye düşündü Charlotte. “O zaman beni gizli ininize götürme amacıyla kaçırmıyorsunuz?”

“Bugün değil, Bayan Cordial.” Bay Mallery, Charlotte’a, sonra tekrar yola baktı. “Siz de fayton sürmeyi denemek ister misiniz?”

“Ben mi? Nasıl sürülür bilmiyorum.”

“Çok basit,” diyen Mallery dizginleri Charlotte’a verdi. “Bu şeritte kalın ve dümdüz gidin. Viraja geldiğimizde dizginleri alırım.”

Charlotte dizginleri sıkı sıkı tuttu ve öyle dik oturdu ki, sırtı acıdı.

“Güzel. Durmak istemediğiniz sürece dizginleri çekmeyin. Yavaşlıyor, şurasını dürtün. Tamam, çok iyi.” Bay Mallery bankta arkasına yaslandı ve Charlotte’a doğru döndü. “Artık size bakabilirim.”

Charlotte gözünü kısacık bir an için yoldan ayırdı ve adamın gerçekten ona baktığını gördü. Üstelik Bay Mallery ona, dizgin tutan ellerini terletecek bir ifadeyle bakıyordu.

“Ah, hayır, yapmayın. Kesin şunu.”

“Neden?”

“Çünkü gerilmeme sebep oluyorsunuz.”

“Bunu önceden de söylemişsiniz. Üzerimde neden böyle bir etkiniz olduğunu çözmem hayati.”

“Hadi ama, kimsenin gerilmesine sebep olan biri değilim.”

“Anlaşılan ben de *kimse* değilim.”

Charlotte yanaklarını şişirdi ve fayton sürmeye odaklanmaya çalıştı. Bay Mallery’nin kendisine baktığını, kendisini incelediğini hissedebiliyordu ve bu öyle yabancı bir histi ki, Charlotte’ın tüyleri biri kadını gıdıklamış gibi diken diken oldu. Düşünceler aklını terk etti. Anlaşılan aklını, vakit geçirmek istemeyecekleri kadar tuhaf bir yer olarak görüyorlardı.

Bay Mallery, “Hımmm...” dedi.

Charlotte’ın kalbi daha hızlı atmaya başladı. Bay Mallery alnındaki kırıışığı mı fark etmişti?

“Ne oldu? Neye *hımmm* diyorsunuz?”

“Çilleriniz var.” Adam parmak ucunu Charlotte’ın elmacık kemiğinde gezdirdi. “Bunu daha önce fark etmemiştim. Evet, bu yolculuk verimli oldu.”

Adam parmağını Charlotte’ın yüzünden hâlâ çekmediğinden kadın, “Bence bunu yapmasanız iyi olur,” diye fısıldadı. Dokunuşu onu rahatsız etmiyordu ama yüzü fazla ısınmıştı.

Bay Mallery nazıkçe, “Bayan Cordial,” dedi. “Çekici çillere sahip olan sizsiniz. Ben yalnızca durumu gözlemliyorum.” Sonra elini çekti.

Viraj sonunda karşılarında belirdi, Charlotte da dizginleri adamın eline tutuşturdu, arkasına yaslanıp içini çekti.

“Şimdi *ben* size gözlerinizi diksem ne yapardınız?” diye sordu.

“Herhâlde sizin yaptığınızı –dişlerinizi sıkıp başka tarafa bakardım. İzlenen değil de izleyen olmak yeğdir, değil mi?”

Charlotte adamı süzdü –çünkü bunu yapabiliyordu. Bay Mallery’nin profili, yeri ulusal bir paranın üzeriymiş-çesine haşmetliydi. Çenesi göz okşuyordu, silindir şapkasının altında geriye çekilip toplanmış saçıysa son derece erkeksiydi.

İç sesi, *gerçekten mi*, dedi. *At kuyruğuyla silindir şapka birleşiminin erkeksi olduğundan emin misin?*

Charlotte, *sen söyle*, diyerek iç sesine meydan okudu.

İç sesi bunun ardından çenesini kapattı –muhtemelen Bay Mallery’nin erkeksiliğine, Charlotte’a daha fazla işken-ce edemeyecek kadar dalmıştı.

Bay Mallery, “Bana öyle bakmanız şartsa,” dedi, “en azından konuşmanızı dilerdim.”

“Ne diyeceğimi bilmiyordum.”

“Düşüncelerinizden birini dile getirin.”

“Bence... bence profiliniz bir kâğıt paranın üzerine çok uyardı.”

“Bu cümle sayesinde gece gözüme uyku girmeyecek.”

Charlotte, Pembroke Park’ın çatısını uzaktan görebiliyordu ama daha yakınlarda bir kulübe vardı. Orası bir taşralının evi miydi? Charlotte yine kotlu ve tişörtlü tipler tarafından görülebileceğini düşününce irkildi. Ama kulü-

benin yanına yaklaştıklarında, oradaki terk edilmişlik havasını fark etti.

“Bu ev nedir?”

“Pembroke Kulübesi.”

“Çok şirin bir yermiş,” dedi Charlotte.

Bay Mallery bunu başıyla onayladı. “Pembroke Kulübesi, asırlardır Park’ın sahibi olan kişilere ait. Ama yakında satılacak.”

Adamın sesinde bir acılık vardı. Charlotte büyük evle kulübenin aslında Bay Mallery’ye ait olması gerektiğini hatırladı. En azından karakterine ait olması gerektiğini. Bu bilgiyi sonradan işine yarayabileceği düşüncesiyle bir kenara kaldırdı.

Büyük eve yaklaştıklarında, at arabasının çoktan gelmiş olduğunu gördüler.

Bayan Gardenside Bayan Hatcher’a, “İyiym ben,” diyordu, ama cildi gri, solgun bir renk almıştı ve kadın sonunda hemşiresinin, akşam yemeğinden önce biraz uyuması gerektiği uyarısına kulak astı. Eddie, Bayan Gardenside’in koluna girip onu eve soktu.

Bay Mallery atın bakımını bizzat yapmakta ısrarcı oldu ve faytonu ahıra doğru sürdü, Charlotte da Bayan Charming’in koluna girdi.

“Gelin, ikinci kattaki ipucunu aramama yardım edin. Ama, albayın nereye bakmamızı istediğini bilmiyorum – yatak odalarımıza mı?”

“Yatak odalarımız ikinci katta değil. İngiliz İngilizcesi bilmiyor musunuz?” diye sordu Bayan Charming. “Onlar

birinci kata zemin kat diyor. İkinci kat da aslında üçüncü kat için kullandıkları tabir. Kış da onların dilinde araba bagajı anlamına geliyor.”

“Evin üçüncü katı mı var?”

Zemin katta yemek odası, oturma odası, konuk odası, vs. vardı. Birinci katta konuklarla oyuncuların yatak odaları vardı. Peki, ikinci katta ne vardı? Charlotte eve dışarıdan baktığında üçüncü kattaki pencere dizisini fark ettiğini sanıyordu ama yukarı çıkma yolunu hiç görmemişti. Pembroke Park konusunda tecrübeli olan Bayan Charming Charlotte’ı batı tarafındaki gizli, spiral şeklindeki bir merdivene götürdü.

Bayan Charming, “Bu merdiven doğrudan mutfaktan hizmetçilerin odalarına çıkıyor,” dedi. “Bilirsiniz işte, soylu konuklar ana merdivende hizmetçilerle karşılaşmasın diye. Buna neden aldırıyorlardı, bilmiyorum. Belki eskiden hizmetçiler kötü kokuyordu?”

Kıkırdayarak, hizmetçilerden saklanarak, dikkat çekmeden üst kata çıktılar. Charlotte kaçamak davranmaya gerek olmadığını düşünüyordu ama bu gerçekten işi daha eğlenceli hâle getiriyordu.

Yukarı kat daha karanlıktı, çünkü gün ışığı yalnızca koridorun uzak ucundaki ufak pencereden girebiliyordu. Charlotte, Bayan Charming’in kolunu bırakmadı.

Bayan Charming yüksek sesle, “Tam olarak ne arıyoruz?” diye fısıldadı.

“Bulaşıkçı Mary Francis’le ve manastırdaki cinayetlerle ilgili bir şey.”

Duvara dayalı masanın üzerinde, boş bir vazo vardı. Masanın üzerine, Keşiş Tuck saç kesimli, kurduyla ilgilenen bir adamın tablosu asılmıştı. Bütün kapılar kapalıydı.

Bayan Charming, “Kapıları açmalı mıyız?” diye sordu. “Bilmiyorum.”

“Aman, açacağım.” Kadın kararlı adımlarla kapılardan birine yaklaştı ve onu ardına dek açtı. Kapının ardında, genç bir kız bluzunu değiştiriyordu. Kız çılgınlığı basarak çıplaklığını örtmeye çalıştı.

Bayan Charming, “Kusura bakma!” diye bağırarak kapıyı kapattı ve merdivene koştu. “O Mary Francis’in hayaleti değildi, değil mi?”

Charlotte de kadının arkasından koşa koşa inerken, “Kızın hizmetçilerden biri olduğundan epeyce eminim,” dedi.

“İyi, çünkü hayaletlere inanmam.”

Koşmaya devam eden Charlotte, “Ben de,” dedi.

ev, daha önce

CHARLOTTE HER ZAMAN BİTKİLER KONUSUNDA yetenekliydi. Bahçesi onun laboratuvarıydı ve oraya sürekli bir şeyler eker, sonra başka şeyler eker, her şeyi sağa sola taşır, toprakla ve uzun ömürlü bitkilerle şekerleme renkli kille oynayan bir çocuk gibi oynardı. Yaptığı şey tam da buydu –oynamak. Bu onun hobisiydi. Ciddiye alınacak bir şey değildi.

Bazen eğlenmek için komşularının bahçelerini tasarlamalarına yardım ederdi. Ve Charlotte tam iklime uygun en iyi bitkilerin hepsini öğrendiğinde James’in işi değişir, ailecek uzaklara giderlerdi. Charlotte’ın aklına o fikir ilk kez geldiğinde, evlendiklerinden beri taşındıkları dördüncü eyaletlerdi: Charlotte bahçe mimarisi için bir Web sitesi yapacaktı. İnternette öyle bir site yok gibiydi. Charlotte da farklı iklimler için en iyi bitkileri ve basit tasarım stratejilerini içeren bir site kurmuştu. Web sitesi büyümüştü. Okuyucuları ona e-postalar gönderiyor, kendi bahçelerine özel tavsiyeler istiyorlardı.

Masrafsız özel bahçe tasarımı, ha? Charlotte bunu yapabiliyordu. Tek yapması gereken müşteriler için ayrıntılı bir anket ve her yeni istek için kullanabileceği bir şablon yaratmak, böylece harcaması gereken zamanı kısaltmaktı. Tasarımları mülkleri bizzat ziyaret eden profesyonel bir bahçe mimarınıninkiler kadar şaşırtıcı ya da ayrıntılı değildi ama masrafı da o tasarımların onda biri kadardı. İnsanlar buna bayıldılar. Charlotte'ın her hafta yüzlerce tasarım yaratmasına yardım etmesi için çalışanlar tutması gerekti. Siteden gelen reklam geliri de birikmeye başladı.

Charlotte hâlâ kendi kendine, *bu sadece bir hobi* diyordu. *Ciddi bir şey değil.*

İlk milyonunu kazandığında, o fikri değiştirmek zorunda kaldı.

austen diyor, 3.-5. günler

CHARLOTTE O AKŞAM YEMEKTE, HIZLA ve deli gibi değişen düşüncelerini kapatmaya çalıştı. Kendi kendisini izlemeyi, herkesin onu nasıl gördüğünü merak etmeyi bırakmaya çalıştı. Onun yerine kendisi diğerlerini izledi. Bay Mallery'nin de dediği gibi, izleyen olmak daha iyiydi. Charlotte hazır kendisi değil de, gizemli ve henüz tanımlanmamış Bayan Cordial iken bunu neden denemesindi?

Albay Andrews, Bayan Charming'in tabağına çeşitli servis tabaklarından yemek koyuyordu.

Albay kadının tabağına mantı koyarken, “Ooo, bunları sevdiğini biliyorum, tatlım,” dedi.

Bayan Charming kızardı ve çatalını mantılardan birinin tam ortasına sapladı. “Sevdiğim her şeyi biliyorsun, cicim.”

Evet, Albay Andrews gerçekten Bayan Charming’ın *romantik ilgisi* gibi görünüyordu.

Bayan Gardenside çok az yiyordu. Gözleri ışıldıyordu, ama alnı da parlıyordu. Ne kadar acı çekiyordu?

Charlotte, Bayan Gardenside’in karakter seçimi konusunda hayret içindeydi. Bu kız röportajlarda görülen küstah, argo konuşan Alisha’ya hiç benzemiyordu. Bu karaktere neden böylesine derinden dalmıştı? Ama belki o gerçekten Lydia Gardenside’dı ve karakter olan Alisha’ydı.

Eddie, Bayan Gardenside’in *farkındaydı*. Bayan Charming ya da Bayan Wattlesbrook’la konuşurken bile, kız kıpırdandığında ya da öksürdüğünde bunu hemen fark ediyordu. Bayan Hatchet gibi yaygara koparmıyordu ama Bayan Gardenside’in en ufak komutunu bile almaya hazır görünüyordu. Charlotte bu durumu onaylıyordu. Ağabeyi Bayan Gardenside’in *romantik ilgisi* ise, böyle nazik olması çok hoştu.

Bay Mallery ise (Charlotte ona baktı, sonra gözlerini yine kaçırdı) *Charlotte’in* farkındaydı. Charlotte derin bir nefes alıp onunla göz göze geldi. Adam bardağını ona doğru hafifçe kaldırdı.

Charlotte, “Kadeh kaldırabilir miyim?” diyerek kendisini şaşırttı.

Kısa sessizliği Bayan Wattlesbrook'un kibar, "Elbette," cevabı takip etti.

Charlotte kadehini kaldırdı. "Bugün bana şahane bir tavsiye veren ağabeyim Eddie'ye. Burada olman çok güzel, *eski kurt*."

Eddie, Charlotte'a göz kırptı.

Bayan Charming, "Ay, ben de Albay Andrews'a kadeh kaldırmak istiyorum," dedi. "Kaldırabilir miyim?"

Bayan Wattlesbrook tekrar, "Elbette," dedi.

Bayan Charming'in yüzü ciddileşti, alını kırıştı ve kadın hiç mahcup olmadan, "Albay Andrews'a ve dar pantolonlarına," dedi.

Bayan Wattlesbrook kaşlarını çattı, ama Bayan Charming bunu fark etmedi. Albaya sevgiyle gülümsedi, adam da ona kadeh kaldırarak karşılık verdi.

Bayan Gardenside, "Eh, biri zavallı Bay Mallery'ye kadeh kaldırmalı," dedi.

Bay Mallery, "Buna gerek yok," diye cevap verdi.

Bayan Gardenside gülümseyerek "Kaçmaya çalışmanız beni kışkırtmaktan başka işe yaramaz," dedi. "Beni tanırırsınız, efendim. Bir fikri kafama koyduğumda, yerinden asla oynatamazsınız. Çok cüretkâr davranıyor olabilirim ama ben böyle yaratıldım –tamamen yakışsız ve saygısız bir mayadan."

Bayan Gardenside ayağa kalkmaya yeltendi, sendeledi, tekrar oturdu, ama kadehini yine de kaldırdı.

"Şerefimize."

Kâhya Neville aceleyle odaya daldı ve Bayan Wattlesbrook'un yanına koştu. Dürüst olmak gerekirse,

Neville koşmaması gereken bir adamdı. Hızlı hareket ederken kötü yapılmış bir çevirmeli defter karakterine benziyor, kollarıyla bacakları çöpten yapılmış gibi sağa sola savruluyordu.

“Hanımefendi...”

Adam daha sadece bunu söyleyebilmişken yemek odası kapıları açıldı. Kapının iki kanadı birden. Geniş kapının ağzında bir adam duruyordu. Üzerinde gri bir takım elbise, boynunda gevşetilmış bir kravat vardı. Ayrıca ütö izli bir pantolon ve rugan ayakkabılar giymişti. Fantezi havası çatırdadı. Bir dal gibi değil, bir kaplumbağanın kabuğu gibi. Charlotte korsesinin içinde kıvrandı. Takım elbiseli, gözleri kanlı, saçları darmadağın bu adam ona 1816'da olmadığını, kılık değiştirmece oynadığını ve onu bile pek iyi yapamadığını hatırlatmıştı.

Adam alkolden hatırı sayılır derecede kalınlaşmış bir İngiliz aksanıyla, “Akşam yemeği vaktinde mi geldim?” dedi.

Bayan Wattlesbrook çatalını gürültüyle tabağına bıraktı. “John!”

“Menüde bıldırcın yumurtası turşusu var, ha? Yumurta turşusunu ne kadar sevdiğimi bilirsin.” Adam albayın üzerinden masaya eğildi, tabaktan bir bıldırcın yumurtası aldı ve ağzına attı.

Bayan Wattlesbrook sandalyesini sertçe geriye itip uzun odada hışımla yürüdü. Adamın koluna girip onu antreye çekti. Neville onları takip etti ve kapıyı arkalarından kapattı.

Albay Andrews boğazını temizledi. “Bay Wattlesbrook bu aralar... pek iyi değil. Zavallı adam. Endişelenecek bir şey yok, Neville onu göz açıp kapayıncaya dek toparlar.”

Demek o adam ev sahibelerinin kocasıydı. Charlotte bildircin yumurtası turşusunu ısıtır ve kapıyı izlerken, *burada gerçek bir hikâye var*, diye düşündü. Sirke ve yumurta. Bunların birleşimi Charlotte’a Paskalya’yı hatırlatıyordu. Lu’yla Beckett’a kimi haşlanmış, kimi çiğ düzinelerce yumurta boyatmayı severdi, çünkü buzdolabını her açtığında onu cart renkler karşılıyordu –ve yan etki olarak, keskin sirke ve sülfürlü yumurta kokusu.

Bayan Charming, Charlotte’a, “Kafa karıştırıcı,” diye fısıldadı. “Buraya ilk gelişimde adam Sör John Templeton’dı, ama bu sefer Bay Wattlesbrook. Keşke adlarını hiç değiştirmeseler.”

Charlotte da fısıltıyla, “Yani, oyuncular bazen başka karakterleri mi oynuyor?” diye sordu.

Bayan Charming başını olumlu anlamda salladı. “Bazen Bay Bilmemne, bazen Lord ya da Kaptan Bilmemne olan düzinelerce farklı adamla tanıştım. Bay Mallery her zaman Bay Mallery’dir ve benim albay son zamanlarda buraya ne zaman gelsem aynı karakteri oynuyor. Bay Grey’i bilmiyorum –o bayağı yeni.”

Charlotte bu evin derinliklerinde zirveye yaklaşan bir heyecan hissetti.

“Ya Bayan Wattlesbrook?”

“Üç mülk varken kadın handa yaşıyordu ve Pembroke sahibesini başka hanımlar oynuyordu. Ama bunların hiçbirinden bahsetmemeliyim. Kimseye bir şey söyleme.”

Fısıldaşmayı kestiklerinde yemek masasında başka kim-
senin konuşmadığını gördüler. Beyefendiler yemeğe de, ka-
dınlara da hemen hiç dikkat etmiyorlardı.

“Albay Andrews? Albay Andrews, beni duydunuz mu?”
diye sordu Bayan Charming.

“Affedersiniz?” Adam gözünü yemek odasının kapısın-
dan ayırıp yanındaki kadına baktı.

“İkinci katta ipucu bulamadık diyordum. Bize bir işaret
vermelisiniz.”

“Öyle mi?” Adam gözlerini yine kapıya, sonra tekrar
Bayan Charming’e çevirdi. “Evet, sanırım vermeliyim.
Vereceğim de. Kusura bakmayın, bu akşam dikkatim biraz
dağınık. Belki Bay Mallery...”

Bay Mallery alçak sesle, “Beni bu işe bulaştırma,
Andrews,” dedi. Başını tabağından kaldırmadı. Tabağa
porseleni bakışlarıyla kırabilecekmiş gibi dik dik bakıyor-
du. “Oyunlarına ayak uyduracak havada değilim.”

Eddie, “Ben sana yardım edebilirim, eski kurt,” dedi.
Koyun etinden bir lokma aldı ve lokmasını çiğnerken gü-
lümsemi.

Albay Andrews, “Şahane,” dedi, ama bunu içten söyle-
memiş gibiydi. Dikkatini yine kapalı yemek odası kapısına
yöneltti.

Kasvetli hava misafir odasına da sıçradı. Herkes dalgın-
ca vist oynadıktan sonra, odalarına çekilmeye karar verdi-
ler. Bay ve Bayan Wattlesbrook geri dönmediler.

Charlotte yatmaya gitti ama bir türlü uyuyamadı.
Uyandırdığı onca soru içini kemiriyor, onu kuru bir ök-

sürük gibi uyanık tutuyordu. Mary Francis, Bay Mallery, Bay Wattlesbrook, Bayan Gardenside... Charlotte tam evin geceleri yüksek sesle nefes alır gibi görüldüğünü düşünüyordu ki, sirenleri duydu.

Geceliğinin üzerine bir sabahlık geçirdi, terliklerini giydi ve koridora koştu. Bayan Charming oradaydı, üzerinde de hâlâ gece elbisesi vardı. Bayan Hatchet az önce uyanmış gibiydi. Uykulu gözleriyle Bayan Gardenside'in odasına daldı. Grup çok geçmeden aşağı katta, evin önündeki basamaklarda toplandı. Pembroke Park'ın kendisi tehlike de değil gibiydi ama dışarı bir itfaiye aracı park edilmişti. Gökyüzünün yakındaki bir bölümü dumandan bulanıklaşmıştı.

Charlotte, "Pembroke Kulübesi'nde bir şey mi oluyor?" diye sordu.

Bayan Charming, "Orada hiçbir zaman bir şey olmaz," dedi. "Bazen insanlar burada değil de orada kalır. Sebebini hiç anlamıyorum. Bana sıkıcı bir yer gibi göründü."

"Çok güzel, küçük bir evdi." Eddie yanlarındaydı, gözlerini de uzaktaki dumanlara dikmişti. Onun üzerinde de hâlâ yemekte giydiği kıyafet vardı ama ceketini çıkarmıştı.

Charlotte, "Orası mahvoldu mu?" diye sordu.

Eddie bunu başıyla onayladı.

Bayan Charming yanlarında bir adam olduğu için aksanını hemen tekrar takınarak "Çok yazık olmuş," dedi.

Charlotte, Eddie ve Bayan Charming ışıkları yanıp sönen başka bir itfaiye aracının ve itfaiyecilerden biriyle ha-

raretle konuşan Bayan Wattlesbrook'un yanından geçip hareketin olduğu yere yaklaştılar. İtfaiyeci kadının söylediklerini yazıyordu ve kadının söylediği şey kendisine hiç zevk vermez gibiydi.

Yangın söndürülmüştü bile. Charlotte karanlıkta çatısı çökmüş bir ev seçebiliyordu. İtfaiye aracının cart renkli ışıkları harabenin üzerinden tekrar tekrar geçiyordu. Bay Wattlesbrook evin yakınına, yere oturmuştu ve omuzlarına bir battaniye almıştı. Yüzü ve burun delikleri külden grileşmişti.

Eddie soğuka, "Bay Wattlesbrook," dedi.

Adam, "Benim suçum değil," diye mırıldandı. "Her şeyin en iyisini, orijinalini istedi. Hiçbir şey yanmaya karşı dayanıklı olsun istemedi. Kahrolası halı fazla hızlı tutuştu."

Eddie, "Piponuzun alevinden mi?" dedi.

"Bir erkek rahatça pipo da mı içemeyecek?" Yaşlı adam, Eddie'ye dik dik baktı.

Charlotte, "Yani, baştan beri burada mıydınız?" diye sordu. "Yangının başladığını gördüyseniz alevleri neden sndrmediniz?"

Bay Wattlesbrook, "Denedim," dedi.

Eddie, "Eminim bir kadeh porto şarabıyla da denemişsinizdir," dedi.

Charlotte, "Hiç hoş değil," dedi. Bu adam bir evi yakmıştı! Ve en ufak bir vicdan azabı belirtisi göstermiyordu! İçinden adamın kıçına şaplak atmak geliyordu ama adam muhtemelen bundan zevk alırdı. "Kendinizden utanmalısınız."

Adam, “Defol, git,” dedi.

Charlotte itfaiye aracının farlarının aydınlattığı Bayan Wattlesbrook’u, onun ellerini nasıl ovuşturduğunu, Charlotte ve Bayan Charming’e nasıl korkuyla bakıp durduğunu görebiliyordu.

Charlotte, Bayan Charming’in koluna girdi. “Bence Bayan Wattlesbrook konuklarının buna tanık olmamasını yeğler. Ben yatağıma dönüyorum.”

Bayan Charming, “Tamam,” dedi. “Hey, Albay Andrews! Ay, yangın dehşet verici miydi?” Bayan Charming albayının yanına koştu.

Charlotte gitmek üzereyken Bay Mallery’yi fark etti. Adam yıkık evin yanında duruyordu; sırtı Charlotte’a dönüktü. Ayaklarının dibinde bir kova vardı, giysileri de nemli ve leş gibiydi. Charlotte, *itfaiye araçları gelmeden önce yangını söndürmeye çalışmış olmalı*, diye düşündü.

Neredeyse adamın yanına gidecekti. Sonra onun omuzlarının taş gibi sert olduğunu, sırtının, *banı dokunursan ölürsün*, der gibi gergin olduğunu, ellerininse, Bay Mallery tamamen hareketsiz dursa da, bir kavganın ortasındaymış gibi yumruk hâlinde olduğunu fark etti.

Charlotte kendi kendine, *Bay Mallery’ye hiçbir zaman sinsice yaklaşma*, diye tavsiye verdi.

Yalnız kalan Charlotte büyük eve giden yolun daha uzun görüldüğünü düşündü. Sanki soğuk algınlığına yakalanmış, veya en azından soğuk algınlığı ilacından kafayı bulmuştu ve gerçekliği ara ara terk eder gibiydi. Yangın bir

evi yakıp kül etmişti. Bu, Pembrook Park gibi yalandan bir yer için fazlasıyla gerçek bir olaydı.

Bayan Gardenside antredeki sedire oturmuş, üzerine de büyük bir şal almıştı. Bayan Hatchet da onun yanında baston yutmuş gibi oturuyordu.

Bayan Gardenside, “Ne oldu?” diye sordu.

“Yakındaki bir ev, Pembrook Kulübesi, alev almış. Herhâlde Bay Wattlesbrook piposuna dikkat etmemiş. Yangın söndürüldü ve kimse yaralanmadı ama ev mahvoldu.”

Bayan Hatchet istavroz çıkardı.

Bayan Gardenside, “Ne yazık,” dedi. “Şok edici bir olay, değil mi?” Konuşurken sesi titriyordu. Gözle görülür bir biçimde titreyen genç kadın şalına daha sıkı sarındı.

Bayan Hatchet, “Öğrendiniz işte,” dedi. “Hadi, yatağa.”

Charlotte, “Bayan Gardenside, iyi görünmüyorsunuz,” dedi. “İzin verin de en azından size içecek sıcak bir şey getireyim. Bunca patırtıya bakılırsa, eminim mutfakta hala birileri vardır.”

Bayan Hatchet, “Ona bebekmiş gibi davranmayın,” dedi. “Bu belaya bulaşan kendisiydi.” Bayan Gardenside’ı çekip ayağa kaldırdı ve merdivenden yukarı kışkıışladı.

Kız bir an için hemşireye yüzünde nefret, öfke ve acı dolu bir ifadeyle baktı. Sonra gözlerini kapattı ve yine o sakin, mutlu Lydia Gardenside’a dönüştü.

Kız takırdayan dişlerinin arasından, “İyi geceler, canım Charlotte’ım,” dedi.

Charlotte yatağa yığıldığında saat çok geç olmuş gibiydi. İnsana diri diri gömülmeyi hatırlatacak, kafeinin bile işe

yaramadığı noktaya varacak kadar geç. Austen Diyarı'nda saat gece yarısını epeyce aşınca, Charlotte uyumayı daha kolay buldu. Düşünceler göz kapaklarınızdan daha ağır olduğunda, o soruların beyninizde fır dönmeye devam etmesi zordur. Hikâyelerin bile uyuma şansına ihtiyacı vardır.

ERTESİ SABAH HİZMETÇİ MARY, CHARLOTTE'A tepside çay ve hafif bir kahvaltı getirdi, kimsenin yemek odasında kahvaltı için toplanmayacağını söyledi. Charlotte pencereden dışarı bakarak yapayalnız yemek yedi. Gökyüzünde hiç duman kalmadığını görebiliyordu.

Charlotte giyindikten sonra ikinci katta biraz vakit geçirdi. Kapıları açmak yerine koridorda dikkatle yürüdü, köşeleri ve pencereleri inceledi, üzerinde mesaj olabilecek, başıboş bir kâğıt parçası ya da gizeme dair bir ipucu olabilecek, yerli yerinde durmayan bir nesne aradı. Tek başına duran vazoyu inceledi, bir tablonun arkasına baktı. Hiçbir şey bulamadı.

Beyefendiler çekişmeli bir kriket maçından sonra, öğleden sonranın geri kalanını *avlanarak* geçirmeye gittiler –ya da, Charlotte'ın kuşkulandığı üzere, mola vermek için. Bayan Gardenside hastaydı, Bayan Charming'in şirinliği ve alınganlığı üzerindeydi, Charlotte da çocuklarını düşünmeyi bir türlü bırakamıyordu. Onlarla beş gün konuşmadığı hiç olmamıştı. Belki çocukları onu delicesine özliyordu! Bu düşünce Charlotte'ın korsesini delerek kalbine saplandı.

Charlotte cayır cayır öğleden sonra sıcağında bone-sini taktı ve Pembrook'un kapılarının ötesindeki hanla arasındaki on dakikalık mesafeyi yürüyerek aştı. Bayan Wattlesbrook orada değildi ama Patience adlı hizmet-çi yaptıkları anlaşmayı biliyordu ve Charlotte'ı Bayan Wattlesbrook'un çalışma odasına alıp Charlotte'ın çanta-sını kilitli bir dolaptan çıkardı, sonra da kadını tek başına bıraktı.

Charlotte çantasından telefonunu çıkarıp James'in nu-marasını çevirdi. Telefona Lu baktı. Ah, çok iyi! Charlotte Alisha'nın Pembrook'ta oluşunun sır olması gerektiğini bi-liyordu ama Lu annesinin tam olarak nerede olduğunu bil-miyordu -sadece İngiltere'de bir yerde tatilde olduğundan haberi vardı- o yüzden bu leziz dedikoduyu ona aktarmak, bir sırrı açığa vurmamak olmazdı. Hem konu bir annenin yeni yetme kızının gözünde puan kazanması olduğunda, her yol mübahtı.

"Lu! Sesini duymak beni çok mutlu etti. Burada başka kim var, inanamayacaksın."

"Anne, Shelby halam bana senin Pete'in peşine özel de-dektif taktığını söyledi."

Sessizlik.

"Pete'i takip etmesi için kameralı bir adam tuttun mu?"

Yine sessizlik.

Charlotte zekice, "İıı..." dedi.

"Anne!"

Shelby hala! Görümceler sözde güvenilir olurdu. Eh, Charlotte artık Shelby'nin gökkuşağıyla süslü, gülümseyen

güneşli kanaviçesini hiçbir zaman asmadığı için suçluluk hissetmeyecekti.

“Tatlım, dinle beni, endişelenmiştim. Tek istediğim onun sağlam biri olduğundan emin olmaktı. Onun senin sevgine...”

“Artık seninle konuşmayacağım.”

Charlotte telefonun el değiştirdiğini duydu, sonra Beckett’ın sesi, “Alo?” dedi.

Charlotte boğazını temizledi ve soğukkanlı konuşmaya çalıştı. “Merhaba, bebeğim. Nasıl gidiyor?”

Beckett, “İyi,” dedi.

“Eğlenmek için neler yapıyorsun?”

“Hiçbir şey.”

Peki. “O zaman bana geçen hafta yaptığın, en çok hoşuna giden şeyi söyle.”

“Uyumak.”

Hı-hı. “Yataklı kanepede mi uyuyorsun?”

“Evet.”

“Burası bayağı tuhaf. Eve döndüğümde sana her şeyi anlatmam gerekecek.”

“Tamamdır, hoşça kal.”

“Bir dakika! Seni seviyorum Beck ve çok özölüyorum. Kapatmadan babanı verebilir misin?”

Telefonun el değiştirme sesleri.

“Charlotte!”

Hattaki James değildi. Hattaki Justice, namıdiğer Öteki Kadın’dı. Charlotte’ın midesi âdeta kabuğuna çekilen bir salyangoz misali vücudunun içine çekildi.

“Charlotte, sana çocukların ne kadar *cici* olduğunu söylemek istedim. Çok şirinler. Bunu bilmek isteyeceğini düşündüm. Çok şirinler.”

“Teşekkürler, Justice. Ben de öyle düşünüyorum.”

“Hayır, şimdi demek istiyorum. Bu hafta. Hiçbir zaman bu hafta oldukları kadar şirin olmadıklarından eminim. Yani, o kadar şirinler ki.”

“Her şeyin iyi gitmesine sevindim.”

“Acayip iyi gidiyor! Çok iyi! Onları yiyip yutmak istiyorum! Beckett’ın bana anne dediğini biliyor musun?”

Charlotte’ın midesi bu kez çözünerek yok oldu. “Öyle mi?”

“Hı-hı! Şahane değil mi?”

“Evet.”

“Bu onlar için sağlıklı bir şey, değil mi? Beni de başka bir anneleri olarak kabul etmek? Ha? Tabii, senin gibi *anne* değil ama başka bir anne, ha? Eee, İngiltere’de eğleniyor musun?”

“Evet, teşekkürler.”

Justice’in sesi alçaldı ve imalı bir ton aldı. “Erkeklerle tanıyor musun?”

Charlotte’in yüzü, Bayan Wattlesbrook’un yüzüne ait bir ifadeye büründü. “James’le konuşabilir miyim, lütfen?”

“Tabii ki. Ona kur yapmaya kalkma. Gözüm ikinizin üzerinde!” Justice tatlı tatlı güldü.

Charlotte sessiz kaldı.

Telefon yine el değiştirdi.

“Alo.”

Bu kez hattaki James'ti. "Alo" derkenki ses tonu, daha ziyade *kısa kes* der gibiydi.

"Merhaba, James. Benim, Charlotte. Çocukların kelimelerini ağızlarından cımbızla almam gerekti, o yüzden her şeyin iyi olup olmadığını sormak istedim."

"Evet, sorun yok. Deli gibi eğleniyorlar."

"Tamam, o zaman. Onlara baktığın için teşekkürler."

"Tabii, hoşça kal."

Charlotte, "Konuşmayı Bitir"e bastı ve arkasına yaslandı. Yoga öğretmenin, *derin bir nefes alın ve o toksinleri nefesinizle atın*, dediğini duyabiliyordu. Charlotte toksinleri atmaya çalışırken kendi başını döndürdü. Toksinler yerlerinden kıpırdamıyorlardı. Aptal, inatçı, baş belası toksinler.

Charlotte çocuklara baktığı için James'e neden teşekkür etmişti? O dadı değil, çocukların babasıydı. Biraz sertleş, kızım. Hem Charlotte, Justice'in onca lafını nasıl yutmuştu? Belki bunu hak ediyordu... Kes şunu, Charlotte! En azından Lu'yla Beckett'in seslerini duymak iyi gelmişti. Kelimeleri farklı olsa daha iyi olurdu.

Telefonun şarjı azalmıştı, o yüzden Charlotte çantasını deşip şarj aletiyle adaptörü buldu ve fişi prize soktu. Beklerken konuşmayı aklında tekrar tekrar duymamak için okuyabileceği bir dergi, ya da başka bir şey aradı. Bir klasörü yana çekti.

Alttaki klasörün üzerinde "Rüzgârlı Kuytu" yazıyordu. Bu ad gerçekten çekiciydi. Charlotte klasörü açtı. Aklında beliren güzelim görüntüyle örtüşen bir fotoğraf bulmayı umuyordu. Önce bir yığın yasal evrak buldu: Borç listesi,

ödenmemiş vergi listesi, icra tehdidi ve sonra üçüncü bir şahısla yapılan kira kontratı.

Tamam, artık resmen başkasının işine burnunu soku-yordu.

Kâğıt yığınının altında, bundan önceki on yılda çekil-miş, “Rüzgârlı Kuytu Oyuncuları” etiketli bir dizi grup fotoğrafı vardı. Birkaç beyefendi, uşak ve yaşlı görünen evli bir çift (bunlar ev sahibi ve sahibesi olabilir miydi?) muazzam bir evin önünde poz vermişti. Pembroke Park oraya kıyasla Sindirella’nın şatosu kadar neşeli görünüyordu. Rüzgârlı Kuytu son derece Gotikti –dar pencereleri, dış dış siperleri ve her şeye yukarıdan bakan tek bir pencereye sahip bir kulesi vardı. Charlotte’ın hizmetçisi Mary son üç fotoğrafta boy gösteriyor, her zamanki gibi saydamlık derecesinde solgun görünüyordu. Neville de anlaşılan yıllarca orada kâhyalık yapmıştı. Bay Mallery’ninse yer almadığı hiçbir fotoğraf yoktu.

Fotoğrafların altındaki, “Bertram Hall” etiketli klasörde de benzer belgeler vardı –borçlar, vergiler ve bu kez bir satış sözleşmesi. Gerçi, satış fiyatı borçları ve vergileri karşılamı-yordu bile. Klasörde Pembroke Park kadar büyük olmasa da, son derece şaşıla bir ev olan Bertram Hall’un kat planı da vardı ve Charlotte oranın değerinin satıldığı fiyattan daha yüksek olduğunu gördü –özellikle de ev Pembroke kadar bakımlı idiyse. Bayan Wattlesbrook dikkatsiz bir iş kadınına benzemiyordu ama belli ki bu kez işi batırmıştı.

Sonra Charlotte satış beyannamesindeki adı fark etti: John Wattlesbrook.

Oyuncu fotoğraflarına bakılırsa Bertram Hall, sarı taş cephesi ve pırıl pırıl bahçesiyle Rüzgârlı Kuytu'dan daha neşeli bir yerdi. Albay Andrews daha genç hâliyle Bertram Hall'un oyuncu fotoğraflarında göze çarpıyordu. Charlotte, Eddie'yi her iki evin oyuncularları arasında da bulamayınca Bayan Charming'in onun Pembroke Park'ta yeni olduğuna dair fısıltılarını hatırladı. Eddie daha önce ne yapıyordu?

Kapı açıldı. Charlotte aceleyle ayağa kalkarken klasör yığınına yere düşürdü. Bayan Wattlesbrook gözlerini kısmış, eşikten Charlotte'a bakıyordu.

"Bayan Wattlesbrook! Kusura bakmayın, beni irkilttiniz. Bu sabah sizi bulamayınca telefon etmeye yalnız geldim. Hatırlıyorsunuzdur, size çocuklarıma düzenli olarak telefon etmem gerektiğini söylemiştim. Onlarla az önce konuştum. Şimdi de telefon şarj oluyor..."

Yüzünün ısındığını hissetti. Çalışma masasının arkasına çömelip serbest kalmış kâğıtları aceleyle klasörlere tıktırdı.

"Kusura bakmayın. Herhâlde kolay irkiliyorum ve düzenli klasörlerinizi darmadağın ettim."

Bayan Wattlesbrook kâğıtları almak için eğilirken, "O işi ben hallederim, Bayan Cordial," dedi.

Charlotte doğruldu. "Tamam. Kusura bakmayın. Teşekkürler."

Hileye alışkın olmayan kalbi küt küt atıyordu. James yasak bir ilişki yaşamayı ve bunu belli etmemeyi nasıl başarmıştı? Kaçamak davranmanın zahmeti bile Charlotte'ın işini bitirmeye yeterdi. Belki James bunu marazi bir biçim-

de heyecan verici bulmuştu. Belki Charlotte’a her yalan söyleyişinde ya da yakalanmasına ramak kalışında kalbinin küt küt atması, yüzünün kızarması midesini bulandırmak yerine sevinçten havalara uçmasına sebep olmuştu.

Charlotte tekrar, “Kusura bakmayın,” dedikten sonra telefonuyla çantasını dolaba geri koydu ve odadan çıktı. Kimden özür dilediğini bilmiyordu. Belki koca dünyadaki herkesten özür diliyordu.

Charlotte ağır adımlarla Pembroke Park’a dönerken, o telefon konuşmasının üzerine, avare avare dolaşan bir hayalette yapışan örümcek ağları misali yapıştığını hissetti. Lu’yla Beckett iyilerdi. Bir şeyleri yoktu. Aslında, Charlotte yanlarında yokken şahanelerdi. Bu iyi haber olmalıydı, değil mi? Charlotte tatiline geri dönebilirdi; çocukların annelerini çok özlediklerinden, çocuklara ancak yıllarca süren terapiyle onarılabilecek hasarlar verdiğinden endişelenmesine gerek yoktu.

Kendine gel, Charlotte. Kendine gel, Bayan Cordial. Fantezin seni bekliyor.

Charlotte bahçe kapısından yeni geçmişti ki, bulutlar birbirine sürtünerek yırtıldı ve aşağı indi, insanın Nuh’un gemisine binmek istemesine sebep olacak şiddette bir yağmur başladı. Charlotte bir zihin oyunu oynayarak yağmuru kendisini toksinlerinden arındıran, onu Bayan Charlotte Cordial’a, nüktedanlığıyla akşam yemeği konuklarını büyüleyen, korsesi pazenden yapılmış gibi rahat oturan, kadim gizemleri çözen ve on bir yaşındaki oğlunun babasının rezil metresine “Anne” demesine aldırmayan bir kadına dönüştüren bir ritüel olarak görmeye çalıştı.

Vaftizi -ki bir nevi öyleydi- son derece derinlemesine gerçekleşti. Charlotte eve ulaştığında bonesi kafasından gevşek bir hâlde sarkıyordu, elbisesiye bacaklarına yapışmıştı. Charlotte antreye sular saçarak girdi ve Neville etrafında koşturur, sırlıklam bonesini çıkarıp eteklerini havluyla sıkarken mermer zeminde bir gölcük oluşturdu.

“Kusura bakmayın,” dedi. Bugün en çok kullandığı kelimeler bunlardı.

Yağmur bütün gün, sonra bütün gece devam etti. Sabah olduğunda, dünya yağmura yenik düşmüş gibiydi. Sünger gibi otlar yağmuru emiyordu, ağaçlar da incecik yapraklarının üzerinde kovalarca su tutuyordu. Pencereleden, yüzeye çıkmakta olan bir denizaltına aitlermiş gibi şerit şerit sular süzülüyordu.

Albay Andrews kahvaltudan sonra herkese sessiz sinema oynattı ve oyuncuların bağırmasını, odada koşturmasını gereken yeni bir iskambil oyunu öğretti. Ama erkekler öğle yemeğinden sonra ortadan kayboldular. Odalarında kestiriyorlar mıydı, yoksa evin arkasında erkeklerin bilgisayar oyunları oynadığı gizli bir kulis mi vardı? Charlotte emin değildi.

Hanımlar oturma odasında oturarak pencerelerden yarım ağızla içeri süzülen gri ışıktaki numune diktiler.

Neville, Bayan Wattlesbrook’u çağırmak için içeri daldı. Kadın soru sormadan kâhyayı takip etti.

Charlotte, “Acaba ne oldu?” dedi.

“Evet.” Bayan Charming esnedi. “Neville’in Bay Wattlesbrook’un gecenin bir yarısı çıkıp gelişinden beri öyle koşturduğunu görmedim.”

“Doğru.” Charlotte kaşlarını çatarak kapıya baktı.

Bayan Gardenside şiddetli bir öksürük krizine tutuldu ve izin isteyerek odasına çekildi. Böylece Charlotte ve Bayan Charming numuneleriyle baş başa kalmış oldular.

Bayan Charming birkaç dakika sonra sertçe içini çekti. Ama Bayan Charming zaten sık sık iç çekerdi. Biri kapıyı fazla gürültülü bir biçimde kapattığında iç çekerdi. Kahvaltıda sosis olduğunda iç çekerdi. Bazen iç çeker, sonra öksürürdü –sanki başta öksürmeye niyetliyken ikisini birbirine karıştırmış gibi.

Charlotte, Bayan Charming’i iç çekmeye iten şeyleri kategorize etmekten zevk alıyordu. O yüzden kadının şaşkın bakışlarını takip ederek oturma odasının kapısına baktı.

“Merhaba, burada ne var?” Bay Wattlesbrook üzerinde kahverengi bir pantolon ve sade bir tişörtle kapının eşiğine yaslandı. Tebessümü nahoş, sarı, çarpık dişlerini gözler önüne serdi. “İçinizden birini tanıyorum. Daha doğrusu, ikinizi.”

Bayan Charming’in göğsüne gülümseyerek baktı. Kadın sızlanmaya benzer hafif bir ses çıkardı.

“Ama sen yenisin.” Adam bu kez Charlotte’a baktı.

Charlotte, “Daha önce görüşmüştük,” dedi. “Ama o sırada üzerinizde itfaiye battaniyesi vardı ve duman kusuyordunuz.”

Bu kulağa biraz kabaca gelmişti. Charlotte cümlesini hafifçe reverans yaparak bitirdi.

Adam, “Benim için eğilip bükülmene gerek yok, teşekkürler,” dedi. “O işleri bırakalı çok oldu. İşim bitince sizin

için de aynı şey geçerli olacak. Eşyalar fazla kolay yanıyor. Hazır satabilirken hepsini satsam iyi olacak.”

Adam ellerini pantolonunun ceplerine sokarak içeri girdi, etrafına bakarak odayı değerlendirdi. “Epeyce güzel döşenmiş, değil mi? Hoş görünüyor, eli yüzü düzgün.” Bir halının köşesine takılıp sendeledi ve dengesini kazanmak için yana iki sarsak adım atması gerekti. Halıya dik dik bakarak “İlk bu gidecek,” dedi.

Bayan Wattlesbrook başını kapıdan içeri uzattı ve kocasını görünce inledi. “John, benimle gel.”

Adam, “Bu halı senin suçun,” dedi, sonra tebessümünü Bayan Charming’e yöneltti.

Bayan Gardenside hummalı gözlerle tekrar içeri girdi. Bay Wattlesbrook’u görünce tereddüt etti.

“Bir dakika...” Adam gözlerini Bayan Gardenside’a dikti. Yanakları kızaran, dudaklarını birbirine bastıran kız arkasını döndü ve konumunu bozmadan bir kanepeye oturdu.

Bayan Wattlesbrook adamın kolunu çekiştirdi, ama kocası ondan kurtulup Bayan Gardenside’a yaklaştı. Birden güldü.

“Aaa, demek sen osun! Tam bir kepezelik. Sizi çok iyi tanıyorum, küçük hanım,” dedi ve parmağıyla Bayan Gardenside’ın omzunu dürttü. “Evet, hakkında ne var ne yok biliyorum.”

Bayan Gardenside ifadesiz bir yüzle doğrulup dik oturdu, ama bir saniye sonra elini alnına götürdü ve vücudu gözle görülür bir biçimde ürperdi.

Kız gerçekten acı çekiyor gibi görünüyordu. Charlotte Alisha'nın tanınmaya böyle şiddetli bir tepki vermesini beklemiyordu. Kız, Charlotte ilk gün karşısında pot kırınca bozulmamıştı. Şimdi neden bozulmuştu? Yine de, kızcağızı mutsuz etmenin manası yoktu.

Charlotte, "Beyefendi," dedi, "Bayan Gardenside pek iyi değil. Biliyorsunuz, veremi var."

Adam, "Ha!" dedi ve kendisine köşedeki kristal karaftan bir kadeh içki doldurdu.

Karısı ellerini beline koyarak "John, benimle gelmen konusunda ısrarcıyım," diyerek tekrar deneme yaptı.

Adam kadını duymazlıktan geldi ve içkisini içerken Charlotte'a doğru döndü. Charlotte o alkol yudumunun adamın kanında kendisine bir okyanus dolusu arkadaş bulacağından çok emindi.

Adam, "Burası benim evim," dedi. "Siz de benim konuklarımsınız. Sizinle ne yapacağıma ben karar vereceğim."

Beyler gelip Bayan Wattlesbrook'un arkasında durdular. Herhâlde gerçekten bir yerlerde uzanıyorlardı, çünkü Bay Mallery'nin üzerinde ceket yoktu, Eddie'nin gömleğinin etekleriye pantolonunun belinden kurtulmuştu. Albay Andrews her zamanki gibi çok düzgün görünüyordu ve öne çıkan o oldu.

"Bizimle gelin, beyefendi," dedi. "Hanımları üzmenin anlamı yok."

Bay Wattlesbrook, "Canım ne istiyorsa onu yaparım!" diye bağırdı ve kadehini halının üzerine fırlattı. Sarı lifler kırmızı porto şarabını hemen emdiler.

Albay Andrews, “Pekâlâ, beyler,” dedi.

Erkekler bağırıp çağırın, tekmeler savuran Bay Wattlesbrook’u tutup odadan çıkardılar. Bayan Wattlesbrook kapıyı kapatıp gürültüyü dışarıda bıraktı, hanımlara doğru dönerek alnını bir mendille kuruladı.

“Ben...” Kadın tavana baktı. Doğru kelimeleri bulamaz gibiydi. “Kocam...”

Bayan Gardenside kadının koluna pat pat vurdu. “İçki bütün kötülüklerin anasıdır, Bayan Wattlesbrook. Başka bir şey söylemeye gerek yok.”

Bayan Wattlesbrook bunu başıyla onayladı. Alnını tekrar sildikten sonra odadan çıktı.

Bayan Charming alçak sesle, “Vay canına,” dedi. “Senaryoda daha önce böyle bir sürpriz görmemiştım.”

Charlotte kapının önünde duruyordu ama artık gürültü duymuyordu. Belki bu gerçekten senaryodaki bir sürprizdi. Belki Bay Wattlesbrook bir rolü oynuyor, iki haftanın sonunda çözülmesi gerekecek bir uzlaşmazlık yaratıyordu.

Bir hizmetçi elinde bezle içeri daldı ve dökülen porto şarabını silmeye başladı.

Charlotte, *ama Bayan Wattlesbrook’un hikâye dünyası bu kadar kirli olmazdı*, diye düşündü.

Dışarıda, rüzgâr yağmurun ardından hızını artırarak su damlacıklarını camlara savurdu. Bulutlar yoğunlaşarak alçalmıştı ve oturma odasına akşam çökmüş gibiydi.

Charlotte, “Tenis oynamak isteyen var mı?” diye sordu.

ev, yirmi dokuz yıl önce

CHARLOTTE'IN DOĞUM GÜNÜ PARTİSİ. PİJAMALI altı küçük kız bodrum katında, uyku tulumlarının üzerinde yatıyor. Hepsinin başı merkezde birleşecek şekilde düzgün bir daire oluşturmuşlar.

Charlotte'ın on iki yaşındaki ağabeyi elleri cebinde, merdivende belirdi. Oğlan'ın varlığı kızların boğuk seslerle iç çekmelerine ve hep beraber uyku tulumlarının örtülerine el atmalarına sebep oldu.

Çocuk yüzünde huzursuz edici bir sırıtışla, "Saklambaç oynamak ister misiniz?" dedi. "Ben ebe olurum."

Charlotte'ın arkadaşları bu fikri duyunca neşeyle ciyakladılar. Çünkü fikir Tommy'den çıkmıştı. Tommy yakışıklıydı, onlardan büyüktü ve erkekti, dolayısıyla havalıydı. Charlotte, Tommy partisini ele geçiriyor olmasına rağmen fikre itiraz etmedi. Arkadaşları oynamak istiyordu, Charlotte'm da iyi bir arkadaş ve ev sahibesi olarak onlara uyması gerekiyordu.

Herkes saklandı.

Sonra ışıklar söndü ve çılgınlık başladı.

Charlotte sonradan Tommy'nin oyun teklifiyle gelmek için annesi birkaç dakikalığına komşuya gidinceye, evde onları denetleyecek hiçbir yetişkin kalmayana dek beklediğini öğrenecekti. Tommy sayarken arkadaşı Sam gizlice bodruma inip sigortaları kapatmıştı. Sonra ikisi birden goril maskeleri takıp ava çıkmışlardı.

Herkes arasında en çok çılgık atan Charlotte'tu. Kiler saklanmak için hiç ama hiç iyi bir yer değildi. Goril suratlı bir varlık karanlıktan üzerine fırladı ve çıkış yoktu –yalnızca, Charlotte'ın sallanan kollarıyla devirdiği, karo zemine ateş ediliyormuş gibi seslerle çarpan, bitmek bilmeyen makarna ve peynir kutuları vardı. Charlotte sonunda özgür kaldığında, koridoru ürkütücü yüzlü ikinci bir sapığın tıkamış olduğunu gördü. Merhaba, terapi.

Charlotte'ın annesi çılgınlıkları yan evden duydu. Kötü adamların maskesini düşürdü, ışıkları yeniden yaktı ve Sam'i evine, Tommy'yi odasına gönderdi. Tommy odasına çıkana kadar durmadan güldü.

Pazartesi okula gittiklerinde, Charlotte'ın arkadaşları olayı “Çok eğlenceliydi. Çok korktum. Tommy çok havalıydı!” sözleriyle özetlediler. Yaşanan dehşet unutulmuş, kızlar kara sevdanın kollarına düşmüştü.

Charlotte ise, *kızlar neden aptal oluyor*, diye düşündü.

Charlotte kendi kendine cevap vermedi ve olanları unutmadı. Hiçbir zaman da unutmayacaktı.

austen diyarı, 5. gün, devamı

AKŞAM YEMEĞİNE OLAĞAN ŞÜPHELİLER KATILDI; Bay Wattlesbrook etrafta görünmedi. Bayan Wattlesbrook bıçağıyla çatalını biraz fazla sıkı tutuyor, çatal kaşıkların şingirtisi ya da uzakta kopan gök gürültüsü gibi sesler irkilmesine sebep oluyordu.

Charlotte, *adamın her an çıkıp gelmesini bekliyor*, diye düşündü.

Ama adam gelmedi ve beyler kasvetli havayı bol bol vezelik ederek değiştirdiler.

Akşam yemeğinden sonra, her zamanki âdetlerini yerine getirdiler: Kadınlar misafir odasına çekilirken erkekler sözde hanımların görmeyeceği bir yerde içki ve tütün içmek için yemek odasında kaldılar. O gece normalde kaldıklarından daha uzun süre ayrı kaldılar ve hanımlara katıldıklarında -önce Albay Andrews, sonra Bay Mallery, onlardan birkaç dakika sonra da Eddie- yalnızca albay tütün kokuyordu ve hiçbirinin nefesinde alkol kokusu yoktu. Oysaki Bay Mallery ve Albay Andrews genelde yemekten sonra birer kadeh porto şarabı içerlerdi. Charlotte, Eddie'nin de Bayan Gardenside gibi, alkolden hep uzak durduğunu fark etmişti.

Bayan Gardenside her zamankinden neşeli görünüyor, dik oturuyor, hatta arada bir ayağa kalkıp dolaşıyordu. Piyanonun başına oturup çalmaya başlayınca akıcı bir şarkı duyuldu ama Bayan Gardenside çalmayı birden bırakıp

pencereye gitti. Şimşek geceyi bir an için gümüşe boyadı, yanıp söndükten sonra tekrar karardı ve gök gürültüsü onu arayı uzatmadan homurtusuyla takip etti.

Charlotte, “Lütfen o defteri bize birkaç sayfa okuyun, Albay Andrews,” dedi.

Adam, “Neden olmasın, Bayan Cordial,” diyerek defteri göğüs cebinden çıkardı. “Şahane bir öneri. Bana kalırsa Mary Francis’ten öğreneceğimiz çok şey var ve bu hava kursesiz bir ambiyans yaratıyor. Şimdi, nerede kalmıştık?”

Geceleri Mary denen kızın odasından sesler geldiğini duyuyorum; odam onunkinin yanında. Yürüme ya da sürtünme sesleri geliyor. Huzursuz edici, ama sabahları kıza sesleri sormaya yeltendiğimde o kadar üzgün ve yorgun görünüyor ki, dilimi tutuyorum. Eskiden odayı onunla paylaşan Betsy adlı kız bir gece kaçtı ve hiçbir zaman maaşını almak için geri dönmedi. Aşçı bana Mary’nin etrafında soğuk bir rüzgâr hissettiğini, onu kovmam gerektiğini söylüyor. Aslında...

Odadaki elektrik ışıkları çatırdayıp parladıktan sonra karanlığa gömülünce, Albay Andrews okumayı bıraktı. Odada yalnızca mumların ve birkaç gaz lambasının ışıltısı kalmıştı ve bunların titrek alevleri sağda solda kararsız ışık cepleri yaratıyordu. Charlotte kanepeden kalktı ve içgüdüsel olarak Eddie’ye yaklaştı. Eddie elini onun sırtına koydu.

“Elektrik mi kesildi, Mallery?” diye sordu.

Bay Mallery elektrik lambalarını kontrol etmek için kapatıp açtı ama bundan sonuç alamadı. Odadan çıktı ve birkaç dakika geri dönmedi. Charlotte tuhaf bir dejavu duygusuyla, *muhtemelen sigortaları kontrol ediyordur*, diye düşündü. Adam elinde bir mumla geri döndü ve başını iki yana salladı. En azından suratına goril maskesi takmamıştı.

“Fırtına çok şiddetli,” dedi. “Sanırım bu gece ancak ateşle aydınlanabileceğiz.”

Charlotte, Bay Mallery ve mumuna birkaç adım yaklaştı. Yağmur camı içeri girmeye çalışır gibi pençeliyordu. Onu püskürtecek elektrik lambaları olmadığından, fırtına artık çok daha yakın görünüyordu. Birkaç dakika boyunca kimse konuşmadı. Muhtemelen kimse yatmaya hazır değildi. Charlotte’ın kendi ruh hâli nabzının düzensiz atmasına sebep oluyordu.

Albay Andrews kadifemsi bir sesle, “Karanlıkta vakit öldürmek için ne yapabiliriz acaba?” dedi.

Bayan Charming kıkırdadı.

Bayan Wattlesbrook gücenmiş gibi burnunu çekerek “Evet,” dedi.

“Buldum!” Albayın sesi neşeliydi. “Kanlı Cinayet oynayalım.”

Bayan Gardenside, “Sırf adı bile insanı ürpertiyor,” dedi.

Bayan Wattlesbrook, “Kanlı Cinayet,” dedi. “Kesinlikle bana uygun bir etkinlik değil.”

Albay Andrews, “Şimdi, hanımefendi...” diye söze başladı.

Kadın, “Odama çekileceğim,” diye araya girdi. “Katilin odama sığınmasına izin vermezseniz ve ortalığı dağıtmaz-

sanız, siz gençler istediğiniz gibi eğlenebilirsiniz, efendim. İyi geceler.”

Charlotte, Bayan Wattlesbrook’un elinde mumla gidişini izledi ve kendisi de gidebilmeyi diledi. Ama bu çok saçmaydı. Charlotte yetişkin bir kadındı ve Kanlı Cinayet kulağa ne kadar tekinsiz gelirse gelsin, sadece bir oyundu.

Charlotte aldırılmaz bir tavırla, “Kanlı Cinayet nasıl oynanıyor?” diye sordu.

Albay Andrews gülümsedi. “Hevesinizi takdir ediyorum, Bayan Cordial! Ben de sizi merakta bırakmayacağım. Önce evdeki bütün ışıkları söndürüyoruz.”

Albay Andrews pirinç mum söndürücüyü alıp şömine rafındaki üç mumu söndürdü, ardından gaz lambalarını kapattı. Eddie’ye başını sallayınca adam parmak uçlarını yalayıp konsolun üzerindeki mum fitillerini söndürdü.

Oda gecenin soğukluğunu savuşturmak için şala sarınmış gibi oldu. Bayan Charming sevinç ve dehşetle ciyakladı.

Albay Andrews, “İçimizden biri katil olacak,” derken yanan son mumu yüzünde yaklaştırarak gölgeleri yukarı itti.

Adam, “Katil karanlık evde bir yere saklanır,” diye devam etti. “Elliye kadar sayıldıktan sonra, geri kalanımız onu avlar –ama, her birimiz yalnız olmak zorundayız. Katili saklandığı yerde bulan ilk kişi *kanlı cinayet*, diye bağırır ve bütün avcılar misafir odasına koşar. Anlıyorsunuz ya, katil bu bağırtıdan sonra saklanma yerinden serbest kalır ve diğerlerini kovalayabilir.”

Bayan Gardenside muzip bir sesle, “Peki, bizi yakalarsa ne olur?” diye sordu.

“Katil size dokunursa ölürsünüz ve olduğunuz yere yığılırsınız. Katil misafir odasının güvenliğine ulaşmadan herkese dokunmaya çalışır. Dokunulan son kişi bir sonraki katil olur.”

Charlotte’in omzunu bir el kavradı. Kadın çığlık attı. Elin sahibi Eddie’ydi.

Ağabeyi, “Tam isabet, Charlotte,” dedi, “bu oyun için kusursuz bir müzik çalıyorsun.”

Charlotte loş ışıktaki kimsenin yüzünün nasıl kızardığını göremeyeceğini düşünerek biraz olsun teselli buldu. Sadece Albay Andrews’un yüzü belirgin bir biçimde görülüyordu, ama o yüz de alev gibi dans ediyordu.

Charlotte utangaç bir tavırla, “Tam anlamadım,” dedi. “Evin bir yerlerinde saklanan bir katil olsa neden hepimiz ayrılıp onu arayalım? Yani, ondan uzak durmak istemez miyiz? Ya da en azından birlikte kalmak?”

Albay Andrews dilini şaklattı. “Pratikliğiniz çok hoş, Bayan Cordial. Suçluyu yakalamanın zaferi için ava çıkıyoruz!”

Bayan Gardenside, “Bir de, eğlenceli olduğu için,” dedi. Charlotte, *teoride*, diye düşündü.

Karanlıkta bir çatırtı duyuldu. Eddie yumruğunun içinde altı kibritle mum ışığı dairesinin içine girdi.

Eddie, “Kısa çöpü çeken katildir,” dedi.

İlk çeken Charlotte oldu ve kadın kibritinin uzun olduğunu görünce rahatladı. En korktuğu şey yalnız kalmak, o

karanlık evde tek başına dolaşıp beklemektir. Charlotte'tan hiç iyi bir katil olmazdı, çünkü kurbanlarından onların kendisinden korktuğundan fazla korkardı. Ağının üzerinde titreyen, takatsiz bir örümcekten farksız olurdu. Uzak durun, sinekler! Lütfen, uzak durun!

Diğer iki kadın da Charlotte gibi uzun çöpler çektiler. Albay yumruğunu Bay Mallery'ye uzattı ve adam çekmeden önce duraksadı. Kibriti diğerlerinininkinin yarısı kaddardı.

Bayan Gardenside, "Katil Bay Mallery!" diye bağırdı.

Charlotte sonradan adamın yüz ifadesini yanlış okuyup okumadığını merak edecekti, çünkü beyefendinin yüzünden bir an için endişe okunmuştu –hatta hafif bir korku. Bay Mallery'nin de karanlıktan, yalnızlıktan, beklemekten nefret ediyor olması mümkün müydü? Charlotte neredeyse ona acıyıp ortağı olmayı teklif edecekti. Ama Bay Mallery kendisini o kadar çabuk toparladı ki, Charlotte hafızasına güvenemedi.

Bay Mallery, "Pekâlâ," dedi. "Hepinize kendinizi hızlı bir ölüme hazırlamanızı tavsiye ediyorum."

Bayan Gardenside kıkırdadı. Charlotte buzdan parmaklar kaburgalarını gıdıklıyormuş gibi ürperdi.

Bayan Charming neşeyle, "Ah, ödüm koptu," dedi.

Albay Andrews, "Uşakları uyaracak, onlara odalarında ya da mutfakta kalmalarını söyleyeceğim," dedi. "Oyun alanını kapıları açık olan odalarla sınırlandıracağız, tamam mı?"

Adam yanan tek mumu alıp odadan çıktı.

Bay Mallery, “Albay, mum...” diye söze başladı ama Andrews çoktan gitmiş, hepsini karanlıkta bırakmıştı. “Ne mankafa ama.”

Sessizlik oldu. Oda tek ılık kaynağının gidişinden sonra mutlak bir karanlığa gömülmüştü. Charlotte insanlara beklenmedik bir biçimde, ve belki insanların beklenmedik yerlerine dokunma korkusuyla hareket edemiyordu. Bu Naiplik dönemine hiç yakışmazdı.

Bayan Gardenside, “Otursak mı?” diye fısıldadı.

Eddie de fısıltıyla, “Kanepe yerine sizin üzerinize oturma-
cağımdan korkuyorum,” diye cevap verdi.

Bayan Charming, “Neden fısıldıyoruz?” diye fısıldadı.

Charlotte, “Eh, karanlık bir odadayız, yanımızda da bir katil var,” dedi. “Onu varlığımızdan haberdar etmeye gerek yok.”

Bay Mallery, Charlotte’ın solundan bir yerden, “Vah, yazık bana,” dedi. “Yapayalnız bir katılım ve öldüreceğim kimse yok. Keşke potansiyel bir kurban konuşup yerini ele verse.”

Bayan Gardenside kıkırdadı.

Eddie birden, “Yakaladım!” diyerek kadının kolunu tuttu.

Bayan Gardenside çığlığı bastı. Charlotte da. Aptal erkek kardeşler.

“Ne? Durun? Bensiz başlamayın,” diyen Albay Andrews elinde sallanan mumla koşa koşa odaya girdi. Mumu şömine rafındaki bir şamdana yerleştirdi. “Güvendeyiz. Uşaklar odalarına çekildiler, ev bize kaldı. Hadi, Bay Mallery. Senin için elliye kadar sayacağız.”

Charlotte mumdan uzaklaşmadı ve seçilen katilin yüzünde son derece sinsî bir ifadeyle odadan çıkışını izledi. Charlotte Bayan Charming'in koluna girdi.

"Saklanma arkadaşı olmak ister misin?" diye fısıldadı.

Bayan Charming de fısıltıyla, "Saçmalama," dedi. "Birlikte olursak bir beyefendiyi köşeye sıkıştırıp onu dudaklarından öpmemiz fena hâlde zorlaşır."

"Ha. Evet, tabii..."

Albay Andrews sayma işini halletti. Elliye çok geçmeden ulaşıldı. Charlotte, Bayan Charming ve Bayan Gardenside'in belli belirsiz şekillerinin zifiri karanlık eve dağılırken heyecanla sallandığını görebiliyordu. Albay da Eddie de koyu renk ceketler giymişlerdi. Karanlık ikisini bir anda yuttu.

Kes şunu, Charlotte. Bu sadece bir çocuk oyunu. Ve sen çocuk değilsin. İyisin.

Charlotte'in kalbi kaçan bir tavşaninkî gibi atıyordu, ama Charlotte yine de misafir odasının güvenliğini ve tek mumdan gelen ışığını terk etti. Basamak gıcırtilarını ve diğerlerinin hızlı nefeslerini duyabiliyordu. Karanlıkta kendisine herhangi bir yoldaş bulmayı umduğundan seslere doğru gitmeye çalıştı. Albay Andrews'un izinde olduğunu sanıyordu ama adama yetiştiğinde karşısına yemek odasında bekçilik yapan bir aynadaki kendi yüzünün yansıması çıktı.

Charlotte karanlıkta, "Merhaba?" diye seslendi. "Merhaba? Kimse yok mu?"

Köşeden bir hışırtı geldi. Sesin kaynağı Bay Mallery miydi? Tabii, adam gerçekte katil değildi. Korkulacak

bir şey yoktu. Hem, odadaki gerçekten Bay Mallery'ye Charlotte "kanlı cinayet" diye bağırıp oyunu bitirebilirdi.

Charlotte elini uzattı ve bir kumaşa dokundu. Nefesi kesildi. Bay Mallery'nin ceketini mi? Hayır, eline kadife gibi gelmişti. Perdeler.

Yukarı katta koşturan ayak sesleri Charlotte'ın hızla dönüp tehlikeyi aramasına sebep oldu. Misafir odası ve mumun güvenliği ona artık çok uzak geliyordu. Charlotte koşmaya kalkıştı ve bacağını bir sandalyeye çarp-tı. Dudaklarından bir bağırıtı koptu, Charlotte düşebilirdi ama birtakım eller onu yakaladı. Charlotte çığlık atamadı –nefesi çoktan kesilmişti. Ama eller sıcaktı ve biri elinden tutarak, diğeri sırtından iterek Charlotte'ı düzelttiler.

Bay Mallery, "Yaralandınız mı?" diye fısıldadı. Charlotte adamın yüzünü seçemese de o fısıltıda adamın belirgin ses tonunu duyabiliyordu. "Kalbiniz davul gibi atıyor."

Charlotte adamın kalbini sırtından hissedebilmesine şaşırmadı. Kendisi kalp atışını tırnaklarında ve kirpiklerinde hissedebiliyordu.

"Beni korkuttunuz," dedi.

Bay Mallery, "Oyunun amacı bu değil mi?" diye sordu. "Gerçekten emin değilim, belki siz beni aydınlatabilirsiniz."

Charlotte, "Ben de sizin gibi karanlıktayım," dedi, sonra güldü.

Bay Mallery gülmedi ama eli Charlotte'ın sırtına rahatlatıcı bir biçimde pat pat vurdu. Bu ufacık bir hareket olmasına rağmen Charlotte'ın tenini yaktı ve göğsünün

içindeki gümbürtü durulmak yerine iyiden iyiye arttı. Bir adam karanlıkta Charlotte’a sarılmıştı. Charlotte kendi acı-nası kalbini düşünerek iç çekti.

Adam, “Yanılmıyorsam *kanlı cinayet* diye bağırmak zorundasınız,” dedi.

“Pek istemiyorum.” Charlotte hareketsiz durmak istiyordu. Karanlık kısacık bir an için de olsa, ona hoş gelmişti.

“Bayan Cordial...” Adam ellerini indirdi.

Charlotte derin bir nefes alıp “Kanlı Cinayet!” diye bağırdı. Sonra da yere yığıldı. Bay Mallery aceleyle çıkıp gitti.

Charlotte yattığı yerden, yani yemek odası halısının üzerinden, çığlıklar ve kahkahalar, gümbür gümbür ayak sesleri ve uyarı haykırışları duydu. Sesler kesildiğinde ayağa kalktı ve yemek odasında dikkatle ilerledi. Bay Mallery’nin dakikalar önce gittiğini biliyordu ama içinden bir ses adamın hâlâ orada olduğunu, kendisini izlediğini söylüyordu. Bu insanı rahatlatan bir his değildi –Bay Mallery ona sarıldığında hissettiklerine benzemiyordu.

Bütün oyuncular misafir odasına dönmüşlerdi ve çeşitli saklanma yerleriyle dehşet dolu anlarını heyecandan soluksuz kalmış hâlde sayıyorlardı.

Albay Andrews, Charlotte’a gülümseyerek “Katilimiz geldi!” dedi.

Charlotte, “Ne? Dokunduğu tek kişi ben miyim?” dedi.

Bay Mallery, “Hepsini ıskaladım,” dedi. “Beceriksizlik ettim.”

Albay Andrews, Charlotte’a gülümsüyordu ama te-bessümü mumun hain ışığında son derece şeytani görü-

nüyordu. “Pekâlâ, Bayan Cordial. Sizin için elliye kadar sayacağız.”

“Ama...”

Bayan Gardenside, “Bir, iki, üç...” diye başladı.

İlerleyen sayılar Charlotte’ın odadan çıkmasına sebep oldu ve cesaretini kaybetmeden önce koşarak karanlığa daldı.

Niyeti misafir odasına yakın bir yere saklanıp işi çabucak halletmekti ama yalnız kalır kalmaz koşmaya devam etti ve düzinelerce saklanma yerinin önünden geçip gitti: dolgun perdeleri ve engin masa altı bölgeleriyle yemek odasını; insanı gözlerden saklayan koltukları ve sedirleriyle, pencereleri arada bir çakan şimşekten perdelerle korunan oturma odasını. Ay kadar büyük ve deniz kabukları kadar yankılı balo odasını.

Charlotte merdivene tırmanırken aklından sayı sayıyordu —otuz bir, otuz iki, otuz üç. Üst balkonu ve oradaki ürkütücü, dik dik bakan portreleri geçti. Charlotte bir planının olduğunu ancak uşakların odalarına giden, karanlıkta ezberinden bulduğu spiral merdivende fark etti. İkinci kata çıkacaktı.

Uzaktaki pencere, bir kuyunun dibinde pırıldayan gri sular gibiydi. Charlotte uzaktan gelen gümbür gümbür koşan ayak seslerini duyabiliyordu. Sayım bitmişti. Diğerleri ava çıkmışlardı. Charlotte sırtını duvara yaslayıp duvar boyunca yürüdü; bir yandan da ellerini ahşap panelde dolaştırıyor, gözlerini karanlıktaki kıpırtıları, insan olabilecek şekilleri görmek için açık tutuyordu.

Charlotte'ın nefesi kulaklarına gitgide daha gürültülü geliyordu. Bu durum hiç hoşuna gitmiyordu. Bir koridorun ortasında, iskelet gibi çırılçıplak durmak değil, Bay Mallery gibi kadife perdelere sarınmak istiyordu. Saklan, saklan, saklan...

Sağından bir gıcırta geldi. İrkilen Charlotte'ın nefesi kesildi. Kadın sırtını duvara iyice bastırarak yürümeye, ellerini lambri kaplamanın üzerinde kaydırmaya devam etti.

Bir çıkıntı hissetti. Parmakları çıkıntıyı araştırdı. Ve arkasındaki duvar birden yok oldu. Charlotte sertçe iç çekecek arka üstü, tam da kaba etinin üzerine düştü. Bir şey çıt diye kapandı.

Charlotte aceleyle ayağa kalkınca omuzları bir duvara çarptı. Neredeydi? Yukarı kattaki odalardan birine mi girmişti? Ama hiçbir kapının kolunu çevirmemişti.

Odada çıplak bir pencere vardı ve oda yulaf lapası kadar yoğun, bulanık, gri bir ışıkla doluydu. Burası kesinlikle koridor değildi. Charlotte ellerini küt küt atan kalbine bastırdı ve etrafına baktı. Bir kapı olmalıydı. Tabii ki bir kapı olmalıydı. Olmasa Charlotte içeri nasıl girmiş olabilirdi?

Charlotte yürürken bir şeylere çarpıp duruyordu. Bu oda nesnelerle doluydu –belki bir ardiyeydi? Charlotte ellerini uzatıp sağı solu yokladı, pencereye ve davetkâr, solgun ışığa doğru gitmeye çalıştı. Oraya varırsa diğer duvarları bulabilir ve kapıyı arayabilirdi.

Parmakları tozlu ahşaba, kasalara, karton kutulara, cam vazolara, fırırlı minderlere sürtündü. Sonra serin ve et gibi bir şeye. Charlotte duraksadı.

Kendi kendine, *aslında öyle bir his değildi*, dedi.

Tabii ki değildi. Ne saçma bir düşünce! Charlotte yalnızca dokunduğu şeye daha yakından bakacak, sonra kendine ve kuruntulu hayal gücüne gülecekti. Ağır, kadife bir perde gibi görünen bir şeyi bir kanepenin üzerinden çekti ve solgun ışıktaki, perdenin altında yatan şeye baktı.

Şimşek pencereyi doldurarak odayı bir röntgen pırıltısıyla yarıp geçti. Ve Charlotte gördü. Gördüğü şey... kesinlikle olamazdı ama şeye benziyordu... bir ele. Soğuk, ölü bir ele. Ve Charlotte deneyimlerinden, ellerin genelde vücutlara bağlı olduğunu biliyordu.

O manzarayı yalnızca bir saliselğine gördü. Oda şimşegin arkasından karardı ama Charlotte gözlerini o noktadan alamıyordu. Oraya üç saniye boyunca baktı ve aklının başka bir ihtimal bulması için bekledi.

Öyle bir şey olmadı.

Charlotte çığlık attı. Sesi camları paramparça edebilecekmişçesine haykırdı. Kendisini geldiğini düşündüğü yöne atarken haykırdı, parmaklarını duvarda gezdirip bir çıkış yolu, bir kaçış aradı. Bir şey tıkırdadı ve duvarın bir parçası yayların üzerindeymiş gibi aniden açıldı. Charlotte geriye devrildi. Sürünerek açıklıktan çıktı ve çığlık atmayı sürdürdü.

Charlotte spiral merdivenden, sonra ana merdivenden iner, misafir odasına dalarken çığlık atmayı sürdürdü, ama çığlığı artık hırıltılı ve huzursuzdu. Çığlığı boğazında kalmaya yanaşmıyor, karnına doğru iniyor ya da Charlotte her nefes verdiğinde zararsız bir biçimde dışarı kaçıyordu.

Mum ışığı odada kalmış bronz bir pus gibi, topraksı ve sağlam görünüyordu. Diğer beşi gözlerini Charlotte’a dikmişlerdi. Albay Andrews ve Bay Mallery biraz soluksuz görünüyorlardı –sanki kendileri de daha demin odaya dalmışlardı.

Bayan Gardenside, “Kimsenin *kanlı cinayet* diye bağırdığını duymadım,” dedi.

Albay Andrews, “Sizi kim buldu?” diye sordu. “Kimseye dokundunuz mu?”

Charlotte, “Ben... hayır,” dedi. Ölü bir el dışında hiçbir şeye dokunmamıştı. Ama artık mum ışığının güvenliğine ve kanlı canlı insanlara kavuştuğundan, kendisini aptal gibi hissediyordu. Evet, ikinci katta bir ceset bulunduğunu sanmıştı ama bu düşünceyi neden ince eleyip sık dokumamıştı? Sadece, “Merhaba, millet! Burada bir ceset var. Lütfen gelip bakın. Ayrıca biri adli tabibi arasa iyi olabilir,” diye bağırabilirdi. Ama, hayır. Charlotte maskeli ağabeyinin yüzünden tir tir titreyen, dişi bir korku topu gibiydi.

“Çılgılık atıyordun, biliyorsun, değil mi?” Eddie elinde mumla Charlotte’a yaklaştı. “Biraz delirmiş gibi görünüyorsun. Ama herhâlde oyunun amacı da bu, ha, Andrews?”

“Bir şey vardı, bir şeye dokundum...” Charlotte konuşurken Bay Mallery’ye baktı. Loş ışık adamın gözlerini saklıyordu, kuvvetli kolları da bu ortamda tuhaf görünüyordu. Bunlar çocuk oyunları oynamaya değil, *bir şeyler yapmaya* uygun kolları. Adamın tehlikeli bir tip oluşu, artık Charlotte’ın ona güvenmesine sebep oluyordu. İkinci kattaki bir ceset, Bay Mallery’nin baş edebileceği bir şeydi.

Adam, “Korkuyorsunuz,” dedi.

Charlotte başını olumlu anlamda salladı. “Sanırım bir ceset vardı...”

Bayan Charming sertçe iç çekti. Bayan Gardenside gergince kıkırdadı.

Bay Mallery birkaç saniye cevap vermedi. Sonra kolunu uzattı ve “Bayan Cordial, dilerseniz bize ne bulduğunuzu gösterin,” dedi.

Charlotte, Bay Mallery’nin koluna girdi ve kendisini hemen güvende hissetti. Yukarı katta pusuya yatan ne olursa olsun, kolundaki adamdan daha tehlikeli olamazdı.

Charlotte birden, *Bay Mallery’nin beni kurtarmasını isterdim*, diye düşündü.

İç sesi, *bu tuhaf bir düşünce*, dedi. *Beni hiçbir zaman öyle saçma şeyler düşünürken yakalayamazsın.*

Charlotte ona sert bir cevap vermedi, çünkü düşündüğü şey gerçekten aptalcaydı. Charlotte’in kurtarılmaya ihtiyacı yoktu. Hem, kadınlar neden kurtarılmaya hayalleri kurardı ki?

Charlotte yanında Bay Mallery, elinde bir mumla ana merdivenden yukarı çıktı, koridorda yürüyüp spiral merdivene vardı ve gizemli ikinci kata çıktı. Albay Andrews’un elindeki mumu alıp koridoru inceledi.

“Burada bir kapı vardı. Masanın yanından geçtiğimi hatırlıyorum...” Charlotte omzuyla duvarı itti. Hiçbir şey olmadı.

Koridorun diğer tarafında bir kapı açıldı. Mary başını dışarı uzattı. Soluk teni ve saçları karanlığı emerek kızın hayaletimsi bir maviliğe bürünmesine sebep olmuştu.

Bay Mallery, “Mary, burası senin yatak odan mı?” diye sordu.

Mary başını olumlu anlamda salladı. Hiç kırpmadığı iri gözleri adamın yüzünden ayrılmıyordu.

“Güzel. Bayan Cordial biraz üzölmüş. Bize bu katta şey bir oda olup olmadığını söyleyebilir misin...”

Adam daha fazla bilgi almak için Charlotte’a baktı.

Charlotte, “Mobilyalarla dolu bir oda,” dedi. “Ve kutularla falan.”

Mary diğer kapıları işaret etti. “Bu Kitty’yle Tillie’nin odası, şu Edgar’la Hamilton’ın odası...”

Charlotte, “Yatak odası değil,” dedi. “Ardiye gibi.”

Mary başını iki yana salladı. Gözlerini hâlâ Bay Mallery’den ayırmamıştı.

Bay Mallery, “Teşekkürler, Mary,” dedi.

Kız adama kısaca, umutla gülümsedikten sonra kapısını yavaşça kapattı.

Albay Andrews esnedi. “Eh, güzel şakaydı, Bayan Cordial. Sanırım oyunumuz beni çok yordu. Yatmaya gidiyorum. Bensiz devam edin.”

Charlotte fazla yüksek sesle, “Hayır!” dedi. Sonra kendisini topladı. “Yani, ben de yorgunum.”

Bay Mallery, “Ben de,” dedi.

Hepsi bu konuda hemfikir olarak aşağı kata indi. Charlotte ve Bay Mallery diğerlerinden biraz daha yavaş yürüyorlardı.

Charlotte, “Kusura bakmayın,” dedi. “Ne gördüğümü bilmiyorum... Bilmiyorum.”

“Bayan Cordial, sizden özür duymak istemiyorum. Yabancı bir evde körlemesine koşmaya mecbur bırakılan sizsiniz. Yemek odasındaiken gerçekten tedirgin olduğunuzu fark etmeliydim.”

Charlotte, *deli olduğumu sanıyor*, diye düşündü. *Oyundan o kadar korktum ki, yok olan bir odada bir ceset olduğunu hayal ettim sanıyor.*

Charlotte belki gerçekten öyle yapmıştı.

Bay Mallery sahanlığa indi ve elini nazikçe Charlotte’ın omzuna koydu. “İyi misiniz?”

“Kendimi aptal gibi hissediyorum ama iyiyim.”

“Biraz uyuyun. Size söz veriyorum, yarın daha huzurlu geçecek.”

Bay Mallery, Charlotte’ın koluna girdi, onu yatak odasının kapısına götürdü, eğilerek selam verdi ve gitti.

Albay Andrews, Bayan Charming’in kapısında oyalanıyor, bir şeyler fısıldıyordu. Odasına gitmeden önce kadının elini öptü. Bayan Charming elini göğsüne koydu ve içini çekti.

“İyi geceler, Bayan Cordial.”

“İyi geceler.” Charlotte olduğu yerde kaldı. Kendi mum ışığının dairesinin dışında, ev son derece karanlıktı ve rüzgâr yüzünden gemi gibi gıcırdıyordu. Charlotte geceyi kafasında bir okyanus gibi canlandırdı ve o engin sularda bir başına sürüklendiğini hayal etti. Fırtınanın ortasında, denizde kaybolmuştu.

Bayan Charming başını kapısından dışarı uzattı. “Hey, Charlotte?”

“Hı?” Charlotte kadına birkaç adım yaklaştı, hâlâ başka bir insanın yakınında olduğuna sevinliyordu.

“Gözüne solgun görünüyor muyum? Hasta gibi, boğulmama ramak kalmış falan gibi?”

“Hayır... neden?”

“Çünkü sen öyle görünüyorsun, ben de mum ışığında herkesin öyle görünüp görünmediğini merak ettim.”

Charlotte güldü. “Bu gece kendimi fena hâlde korkuttum.”

Bayan Charming, Charlotte’a kendisini takip etmesini işaret etti. “Gelsene, canım. Odamda iki kişilik yatak var. Yaramazlık yapmak yok –kadınlarla oynamıyorum, teşekkürler. Ama sen bu gece üzgün bir köpek yavrusu gibi görünüyorsun.”

“Sakıncası yok mu?” Charlotte odasına koştu, karanlığın içine girerken soğuk, ıslak bir örtüyü aşar gibi titredi. Banyodaki kancadan geceliğini kaptı ve göz açıp kapayıncaya dek Bayan Charming’in odasına döndü.

“Çocuklarım...” Charlotte gerçek dünyadan bahsetmemesi gerektiğini bildiğinden sustu. Bayan Cordial olarak konuşuyor olabilmek için sözlerini dikkatle seçti. “Çocuklarım benden daha cesurdur. Kızım küçükken gök gürültülü fırtınaları çok severdi, ben de onu korkutmamak için sever gibi davranırdım. Ama bazen gece yatakta bana sokulsun diye biraz olsun korkmasını dilerdim.”

Bayan Charming burnunu çekti. “Sana sokulmayı teklif etmiyorum.”

Charlotte gülümsedi. “Yine de, teklifinizi kabul ediyorum.”

“Solda mı yatarsın, sağda mı?”

James sağda yatar, Charlotte ise hareket ederek onun nazik uykusunu bölme korkusuyla sola sıkıştırdı. “Siz bir yer gösterin, ben de bütün gece çıtımı çıkarmadan orada uyuyayım.”

Bayan Charming ellerini beline koydu. “Bu doğru mu?”

“Tek bir süper gücüm varsa, Bayan Charming, o da sessiz ve hareketsiz uyumaktır. Görseniz öldüğümü sanırsınız.”

“Eh, birlikte uyuyacaksak, Bayan Cordial, bana Lizzy deseniz daha iyi.”

Birbirlerine sırayla elbiselerini, korselerini çıkarma konusunda yardım ettiler ve yatağa atladılar. Charlotte örtüleri çenesine kadar çekti. Karnında bir kıkırtı başladı, sonra boğazına kadar çıktı.

Bayan Charming, “Komik olan ne?” diye sorarken o da kendisini tutamıyormuş gibi kıkırdadı.

“Birinde yatıya kalmayalı... bilmiyorum, neredeyse otuz yıl oldu.” Charlotte arkadaşlarıyla son kez yatıya ağabeyinin maske taktığı doğum gününde mi kalmıştı? Geriye bakıldığında, bu insana tekinsiz denecek kadar uzak geliyordu.

“Ben de. Ya da en az on yıl olmuştur. Ne de olsa yirmi sekiz yaşındayım.”

Charlotte, “Ah,” dedi. Adları gibi yaşlarıyla da oynayabileceklerini fark etmemişti. Yaş kesinlikle tartışma götürmez, kaşlarının arasındaki kırışığa damgalanmış bir şey gibiydi. Charlotte elli yaşındaki bir kadının, “Yirmi sekiz

yaşındayım,” diyebildiği bir yerdeyse, başka neler ihtimal-ler dâhilindeydi?

Birbirlerine iyi geceler dilediler ve Bayan Charming mumu söndürdü. Charlotte yan döndü ve kakhaha atmanın verdiği iyi his, göz kapaklarının arkasında karanlığa gömüldü. Charlotte şimşek çaktığında beliren el benzeri şeyi tekrar gördü. Ay ışığının aydınlatığı, gizemli, ne kadınsı ne erkeksi olan gri bir el. Kesinlikle insan eli olan bir el.

Charlotte yanılmış mıydı? Hayır. Bu imkânsızdı. Ama, o zaman ardiye nereye gitmişti? Belirsizlik Charlotte’ın volta atmak istemesine sebep oldu. Kadın battaniyeyi göğsüne bastırdı.

Gece boyunca, düşünceleri ne zaman bilincinde belirse eli tekrar görüyor ve onu anılarında hissediyordu. Sonra, odada kendisini izleyen hayaletimsi bir şekil göreceğinden emin olarak gözlerini açıyordu. Bazen şeklin üzerinde, ikinci kattaki tablodakine benzer bir keşiş cüppesi oluyordu. Bazen şekil tek elli oluyordu.

İnsan her yirmi otuz dakikada bir odada tehditkâr bir şekil aradığında, uykusunu alması zordur. Sırtüstü yatan Bayan Charming’in yanında uyumak da zordu. Kadının horultuları ya da rüzgâr pencereyi zangırdatıyordu. Sonra, Charlotte uyanık yatar, karanlığı neşeli gün ışığı ve gökkuşağı renklerine boyamaya çalışırken, dışarıda bir gümbürtü duydu. Yataktan dikkatle kalkıp parmak uçlarında pence-reye yürüdü.

Yağmur durmuştu ama gece ıslak ve bulutluydu. Su birikintilerinde ya da titreyen yapraklarda parlayacak bir ay

ışığı yoktu. Charlotte gözlerini belli bir noktaya dikerek sesin kaynağını bulmaya çalıştı. Ses düşen bir çatı kiremitinki gibi sert değildi. Çarpan bir kapıninki gibi düz de değildi. Ağır ama kırılmaz bir şey aşağıdaki yürüyüş yoluna düşmüş gibi, bir gümbürtü duyulmuştu. Ama Charlotte karanlıkta hiçbir şey göremeyince vazgeçti, huzursuzca Bayan Charming'in yatağına döndü.

Sabah beş sularında, karanlığın yerini gri ışık aldı ve Charlotte gözlerini kapalı tutup uyuyabildiğini gördü.

Dalmaya başlarken, *karanlıktan bu kadar korktuğumu bilmiyordum*, diye düşündü. *Canavarlara hâlâ inandığımı bilmiyordum.*

ev, on ay önce

CHARLOTTE OTURMA ODASINDA, İKİ KİŞİLİK bir kanepede oturuyor, evlilik ilanına bakıyordu. Gelen mektuplar dört bir yanına saçılmıştı. James'in yakında karısı olacak metresinin adı Justice'tı. Sırlı fildişi kart kâğıdı ve kıvrımlı, kabartma yazı o ada öyle bir haşmet katmıştı ki, sanki adla dalga geçer gibiydi.

Duygusal tepkiler bir yana, Justice'ı açıktan açığa karalamamaya dikkat etmekte fayda vardı. Sırf başka bir kadının kocasıyla uzun bir yasak ilişki yaşadığını diye, kadının ruhunun çürük olduğunu varsaymaya gerek yoktu. Bu kadın kullanmadığı bütün giysileri Kurtuluş Ordusu'na bağışlıyordu –hatta okul çocukları el işi projeleri için malzemeye ihtiyaç duyabilir diye eski, lekeli plastik kaplarını ve boş yumurta kutularını bile bir kenara koyuyordu. Atkı örüyordu. Ördek geçiş yerlerinden geçerken arabayı dikkatli sürüyordu. Teknik olarak Yahudi olmamasına rağmen Yom Kippur'a saygı gösteriyordu. Charlotte genel bir prensip olarak, bir insan olan Justice'ı seviyordu. Bu yüzden

bir kabul jesti olarak ilanı mantar panoya iğneledi. Sonra Charlotte bir yoga stüdyosundan gelen el ilanını onun üzerine iğneledi. Tanrı'ya şükür hâlâ uyuyordu.

Justice...

austen diyarı, 6. gün

ŞAYET GERÇEKTEN BİR CESET VARDIYSA, o ceset kime aitti?

Charlotte makyaj masasına oturmuştu, Mary de onun saçlarını yapıyordu. Mary'nin hareketleri ürkekti ama gözleri hep iri iri açıktı ve etrafı inceliyordu. Muhtemelen olan biten hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

"Bugün bütün misafirler kahvaltıda olacak mı?"

"Öyle sanıyorum, hanımefendi." Mary'nin sesi öyle yüksekti ki, tavana sürtünecek gibiydi.

"Ya personel?.."

"Hanımefendi?" Mary'nin yüzü ifadesizdi ama sesi kuşku uyandıracak kadar ciyak ciyaklı.

"Biri eksik gibi görünüyor. Her nedense. Konaktan... yakın zamanda ayrılan kimse oldu mu?" *Ya da öldürülüp, yok olan bir odaya tıklan biri?*

"Bildiğim kadarıyla hayır, hanımefendi."

Giyinmiş ve saçları yapılmış olan Charlotte, yemek odasındaki kahvaltıya katılmak üzere merdivenden inmeye yeltendi. Ama sonra, kimsenin onu izlemediğinden emin olmak için arkasına baktı ve spiral merdivene doğru koştu.

Charlotte kendi kendine, *gerçek nadiren hayal gücünden daha korkunçtur*, dedi.

Sonra gerçeğin aslında daha korkunç olduğu senaryolar hayal etmeye başladı. Bu, sonu hiçbir zaman iyi olmayan bir düşünce döngüsüdür.

İkinci kat koridoru gün ışığında daha dar görünüyordu. Koridorun mağara gibi görünmesine ve Charlotte'ın fazla etkin olan beyninin yarattığı dehşetlerle dolmasına sebep olan karanlığın kendisiydi.

Charlotte, *kes sesini*, diye emir verdi beynine. *Terbiyesizliğin için polisiye romanları suçluyorum.*

Charlotte güvenli merdiveni terk ettiğinde kollarındaki tüyler diken diken oldu. Charlotte koridorda sessiz, dikkatli adımlarla ilerledi ve üzerinde boş vazo olan masayı geçti. Odanın girişi masayla yan odanın arasında olmalıydı. Lambri kaplama yaklaşık kapı boyunda paneller yaratmıştı. Charlotte panellerden birini, sonra bir diğerini, sonra bir diğerini itti...

“Suç mahalline geri mi döndün?”

Charlotte hızla arkasını döndü. Eddie merdivene tırmanıyordu. Şaşkınlığını belli eden hafif tebessümü bile o gamzeleri ortaya çıkarmıştı. O kadar zararsız bir suratı vardı ki.

Charlotte, “Eddie,” diye fısıldadı. “Yapma böyle.”

“Tam bir suçlu gibi görünüyorsun, Charlotte. Gizlice tatlı mı yürütüyorsun? Duvarlara bir şeyler çizmiş ya da halıya meyve suyu dökmüş olabilir misin?”

Charlotte omuzlarını gevşetti. “Bunlardan birini yap-sam biri kıcıma şaplak atar mıydı?”

Eddie tek kaşını kaldırdı.

Yüzünün kızardığını hisseden Charlotte, “Aman!” dedi. “Öyle demek istemedim. Yaramaz çocuk esprine ayak uydurmaya çalışıyordum –başka tür yaramazlıklar eklemek değil. Kusura bakma, ağabeyciğim.”

Charlotte kıkırdadı, sonra daha tövbekâr görünmesinin iyi olabileceğini düşünerek eliyle ağzını örttü.

Eddie gözlerini kıstı. “Neler karıştırıyorsun?”

Charlotte koridorun ilerisine baktı. Uzak pencere daha da uzaklaşmış gibiydi, ışık koridorda zar zor ilerliyordu.

“Benimle gel. Bunu tek başıma yapmaya cesaretim yok.”

Eddie, Charlotte’a yavaş yavaş, isteksiz adımlarla yaklaştı. “Senin bu kuruntunu teşvik etmeli miyim, bilmiyorum.”

“Kuruntu olmayı çoktan aştı. Daha da ötesine geçti. Lütfen, şu işi çözmeme yardım et.”

Charlotte yürüdükçe duvarı ittirmeye, içe çöken kısmı aramaya devam ediyordu. “Normal bir kapı olamaz. Buralarda bir yerde, kapıya benzemeyen bir kapı olmalı.”

“*Gizli* kapı mı? Charlotte...”

“Hepiniz delirdiğimi düşündünüz, biliyorum, ben de size inanmaya hazırdım. Ama gün ışığında kendimi delirmiş gibi hissetmiyorum. Buralarda bir yerde –aha! Şurayı itsene,” diyen Charlotte, Eddie’nin ellerini tutup duvar paneline koydu.

“Gördün mü bak, nasıl?.. Gevşek gibi? Birazcık?”

Charlotte sırtını duvara dayadı, bir gece önce yaptığı gibi aşağı kayarak bir kol ya da düğme aradı. Eddie güldü.

“Buraya gelmeni bana *yardım et* diye istedim.”

“Aslında, bana kalırsa seni Pembroke Hayaleti’nden korumamı istiyordun.”

“Belki.” Charlotte arsızca konuşmaya çalıştı ama aslında kendisi loş bir koridorda gizli bir geçit ararken Eddie’nin *hayalet* gibi kelimeleri cömertçe kullanması hiç hoşuna gitmiyordu. Kolundaki tüylerin bile tüyleri diken diken oluyordu.

Sonra o şeyi hissetti –lambrinin içinde gizli, bir tür düğmeyi. Charlotte ona parmağıyla fiske vurdu. Arkasındaki duvar yana kaydı.

Charlotte neredeyse yine arka üstü düşecekti ama Eddie kolunu tutup onu doğrulttu. Eddie arkasındaki odayı irileşmiş gözlerle süzdü.

“Gördün mü? Gördün mü? Tamamen delirmedim.”

Eddie, “Tamamen değil,” diye fısıldadı ve içeri girdi. Ellerini kutsal bir mekâna ya da belki Willy Wonka’nın Çikolata Fabrikası’na girer gibi birleştirmişti. Charlotte onu takip etti. Kapı arkalarından kapanınca ikisi birden yerlerinde sıçradılar.

“Hep böyle yapıyor,” dedi Charlotte. “Bunu yapması hiç hoşuma gitmiyor. Aslında, bunu yapmamasını dilerdim. Gerçekten dilerdim ki...” Charlotte kendini susturdu, çünkü saçmaladığını fark etmişti ve saçmalamasının sebebinin gizli odanın gerçekten var olması olduğunu fark etmişti. Bu da şu demekti...

Charlotte kaneppeyle göz göze geldi. Yani, kanepenin gözleri olsa, Charlotte onunla göz göze gelirdi. Durum böyleyken yalnızca kanepenin Charlotte’ın ona baktığını

bildiğine dair ürkütücü bir hisse kapılmıştı. Tabii, öyle bir şey yoktu. Ne de olsa karşısındaki sadece bir kanepeydi. Gözleri varmış gibi ve gözleri olsa insana dik dik -biraz kendini beğenmişçe- bakacakmış gibi duran bir kanep. Gözleri olsa insana kendini beğenmişçe, dik dik bakardı.

Charlotte düşüncelerinde bile saçmalamaya devam ediyordu.

Kendi kendine, *kes sesini, Charlotte*, dedi.

Kanepeyi işaret etti. “Oradaydı.”

Eddie konuşmadı. Belki konuşsa o da saçmalardı. Onun yerine kanepeye temkinli bir biçimde yaklaştı (âdeta kanepenin gözleri varmış ve Eddie onun kendisine kendini beğenmişçe, dik dik bakmasından hoşlanmamış gibi) ve kadife örtüyü kaldırdı.

Orada kimse yoktu. Ceset falan yoktu. Kesik bir el bile yoktu. Saldırgan bir hayal kırıklığı ve kafa karışıklığı izdihamı, Charlotte’ın hissettiği iç rahatlığını göğsünden kovup kaçırdı.

“Ama... vardı... yemin ederim...”

Eddie etrafına baktı. “Burada olmamıza izin var mı, bilmiyorum. Burası evin karnı sayılır, değil mi? Kulisi görmek gibi.”

“Ama oda gerçek, Eddie. Herkes delirdiğimi düşündü, ama oda *gerçek*.”

Eddie başını olumlu anlamda salladı, dengesiz duran sandalye yığınlarını ve örtüleri yırtılmış eski kanepeleri süzdü. Bir kutunun yanına diz çöktü ve kutudan ucu küt bir eskrim kılıcı çıkardı. .

“Ooo,” dedi.

Charlotte kadife örtüyü ve altında olmayan şeyi inceledi. Gözlerini kapattığında zamanlaması muhteşem olan şimşegin gümüşe boyadığı eli tekrar gördü. El de oda gibi gerçekti. Değil mi? Şimdi kanepenin üzerinde örtüden başka bir şey yoktu ve örtünün fırırları beş parmakla bir avucu taklit edemezdi.

“Gördüğümden eminim... Ona dokundum.” Charlotte’ın midesi guruldadı. “Ay. Kusura bakma.”

Eddie kılıcı yerine koydu. “Hadi, gel, Charlotte’cuğum. Seni kahvaltıya götüreyim. Kahvaltı her zaman hafiyelikten önce gelmelidir.” Eddie kapıya gitti... Ya da kapı silüetine. Duvarda kapı kolu yoktu.

“Canavarın karnından tam olarak nasıl çıkılıyor?”

“Emin değilim.” Charlotte duvarı inceledi. “İçerisi karanlıktı. Ve sanırım ben, şey... çırpınıyordum.”

Lambri oymalıydı. Charlotte elinin altında çöken yuvarlak bir parça bulana kadar ona bastırdı ve kapı yana kaydı.

“Dikkat et, bu, insanı her seferinde korkutuyor,” dedi Eddie.

Kapı arkalarından tık diye kapandı. Henüz merdivene doğru birer adım atmışlardı ki, gizli olmayan bir kapı açıldı ve Mary başını dışarı uzattı. Onları görünce yüzü kıpkırmızı kesildi.

Charlotte, “Merhaba, Mary,” dedi.

Kız, “Ben... ben odamda olacağım,” diyerek kapıyı tekrar kapattı.

Charlotte, “Hep böyle ürkek,” diye fısıldadı.

Eddie, “Gizli odayı gizli turalım, olur mu, Charlotte?” dedi, Charlotte’nin kolunu tuttu ve merdivenlere yürüdü. “Bayan Wattlesbrook misafirlerinin tozlu ya da düzensiz odalar görmesinden hoşlanmaz.”

“Ama... polisi aramalıyız. Gizli oda gerçek! O zaman ceset de gerçek olmalı.”

Eddie, Charlotte’ın elini tuttu ve kadına endişeyle baktı.

Charlotte, *gözleri kahverengi*, diye düşündü. *Gerçek ağa-beyimin de öyle. Ama Eddie’nin gözleri bal rengine kaçıyor.*

“Emin misin, Charlotte? Dün gece öldürülmüş bir insan gördüğünden kesinlikle emin misin?”

Evet! Emindi! Karanlık, ürkütücü, eski bir evde Kanlı Cinayet oynuyorlardı ve Charlotte gizli bir odaya düşmüştü. Orada bir ceset olması çok doğaldı. Eh, Charlotte aslında sadece eli görmüştü. Şimdi durup da düşününce, elin kendisine tuhaf geldiğini hatırladı. Gerçi daha önce hiç gerçek bir cesetle karşılaşmamıştı ama bütün cesetler öyle... kauçuk gibi miydi? El bir şeye bağlı gibi görünüyordu ve Charlotte bağlı olduğu şeyin ceset olduğunu varsaymış, ardından yine varsayımda bulunarak rahmetlinin öldürülüp bir yere gizlendiğini düşünmüştü. Vay canına, epeyce varsayımda bulunmuştu. Ama ceset gerçek değildiyse, neden yok olmuştu? Biri neden gizli bir odada, bir kanepenin üzerine sahte bir ceset koysun, sonra onu gece yarısıyla sabah arasında bir noktada kaldırsındı?

“Ben... sanırım.”

“Bayan Wattlesbrook hassastır. Polisi ararsan, onlar da gelip evi aradıklarında bir şey bulamazlarsa... Eh, bu düze-

nimizi bozar ve Bayan Wattlesbrook için çok zor olur. Tek istediğim emin olman.”

“Biraz düşüneyim,” dedi Charlotte. “Belki önce Bayan Wattlesbrook’la konuşmalıyım.”

Eddie başını olumlu anlamda salladı ve Charlotte’ın niyetini hemen yerine getirmek üzere olduğunu görünce yemek odasına tek başına gitti.

Charlotte, Bayan Wattlesbrook’u oturma odasında, çalışma masasında çalışırken buldu.

“Bayan Wattlesbrook, bir dakikanız var mı?” diye sordu.

Kadın bir koltuğu işaret etti ve sabırlı bir yüz ifadesine büründü. Yüz ifadesi sabırsızken sabırlı gibiydi.

Cadılar Bayramı için sabırlı kılığına girmiş sabırsız bir surat gibi. Charlotte çabucak sadede gelmeye karar verdi.

“Dün gece, şey yaparken... ııı, Kanlı Cinayet oynarken...” Charlotte bu son kelimeleri neredeyse fısıldar gibi söylemişti. Nedense bu kelimeler içini utançla dolduruyordu. “Şey, tek başımaydım ve ikinci katta yanlışlıkla gerçek bir kapısı olmayan bir odaya girdim. Sadece o odanın farkında olduğunuzdan emin olmak istemiştım.”

“Tabii ki farkındayım. Ev nesillerdir kocamın ailesine ait. Wattlesbrook’lar her zaman eksantrik olmuşlardır. Muhtemelen atalarından biri gizli odayı şaka olsun diye inşa ettirmiştir. Ben orayı ardiye olarak kullanıyorum.” Kadın burnunu çekti. “Sizi temin ederim, evin geri kalan her yeri düzgün. Pek de soylu olmayan bir yanımızla yüzleştiğiniz için üzgünüm.”

“Hayır, önemi yok, gerçekten. Düzenli çekmecelerin hayranı değilim.” Charlotte arkadaşça gülümsemeye çalıştı ama kadın buna karşılık vermedi. “Şey, çekmece derken açtığınız şeylerden bahsettim, iç çamaşırlarından bahsetmedim, çünkü temiz ve düzenli iç çamaşırları benim için bir tutkudur!” *Gerçekten mi, Charlotte*, diye düşündü. *Gerçekten öyle mi? Bu gerçekten seni tanımlamasını istediğin bir beyan mı?* Charlotte boğazını temizleyip yere baktı, kendi kendine çenesini kapaması için yalvardı. Bu hayalet-el işi onu gerçekten telaşa sokmuştu. “Yakın zamanda odada bulundunuz mu?”

“Hayır, sanırım en az bir aydır oraya gitmedim. Neden?”

“Şey, bu sabah Bay Grey’yle oraya gittiğimizde...”

“Kapalı bir odada, bir beyefendiyle yalnız kalmamalısınız.”

“Ama o benim ağabeyim.”

Bayan Wattlesbrook burnunu çekti. “Öyle.”

“Yani... Oradayken, bir şeyin artık orada olmadığını fark ettim.” Charlotte ne diyebilirdi? Bayan Wattlesbrook, acaba bu sabah evden bir ceset eksildi mi? Yakın zamanda öldürülen ve ardiyenize tıklan birini tanıma ihtimaliniz var mı? Belki personel arasında kelle sayımı ve nabız kontrolü yapıp kimse öldü mü diye bakabilirsiniz?

Charlotte, Bayan Wattlesbrook’la göz göze geldi ve cecurca, “Emin olamıyorum ama dün gece orada bir ceset görmüş olabilirim,” dedi.

Bayan Wattlesbrook’un yüzü akkor bir renk aldı. Charlotte olduğu yerde büzüldü. Sonra Bayan Wattlesbrook

daha da beter bir biçimde, hiddetine rağmen gülümsemeye çalıştı. Bu, bir timsahın öpücük atmaya çalışmasına benziyordu.

“Albay Andrews’un oyunlarına göz yumuyorum, çünkü misafirlerim o oyunları eğlenceli buluyor gibi,” dedi kadın yavaş yavaş. “Ama, size karşı dürüst olacağım: O oyunlara katılmamayı yeğlerim.”

Kendi evinde cinayet işlendiği iması onu endişelendirmemiş miydi? Kadın genelde sertti ama bu sabah iyice haşın gibiydi. Beckett olsa, *mısır gevreğine kim işedi*, derdi.

“Bayan Wattlesbrook, siz iyi misiniz?”

Bayan Wattlesbrook’un alnı kırıştı ama kadın tekrar kâğıtlarına baktı. “Gayet iyiyim.” Yazmaya başladı.

Charlotte kendisini görünmez hissetti. “Teşekkürler,” ya da “Ben artık gideyim,” veya belki “Dal sarkar kartal kalkar,” olabilecek bir şeyler fısıldadı. Giderken reverans yaptı, ama kimse bunu görmedi.

Beyefendiler ve hanımefendiler yemek odasındalardı, kahvaltı sırasında sohbet ediyorlardı. Bay Mallery Charlotte’ın içeri girişini yüzünde okunmaz bir ifadeyle izledi. Charlotte gülümseyerek konsola seğırtti, yağsız bir şey aradı. Midesi bugün yağlı yemekleri kaldıramazdı.

Albay Andrews, “Dün gece hepimizi korkuttunuz, Bayan Cordial,” dedi. “Gördüğünüzü söylediğiniz cesetle ve onu uyandıracak yükseklikteki çığlıklarınızla. Bizim eski Kanlı Cinayet’e heyecan kattınız. Aferin size.”

Charlotte kibarca gülümsedi. Albay Andrews kimsenin onu izleyip izlemediğini kontrol eder gibi etrafına baktı,

sonra Charlotte'a göz kırptı. Aynı şakadan haberdarlanmış gibi göz kırpması yetmedi, bir de Charlotte'a suç ortağıymış gibi başını salladı.

Charlotte otururken gerçek tepesine, bir uzaylının çekici ışını gibi iniverdi. Tabii ya. Nasıl öyle ahmaklık edebilmişti? Bütün bunlar Mary Francis gizeminin bir parçasıydı. Bayan Wattlesbrook bunun albayın oyunu olduğunu ve işe karışmak istemediğini söylemişti. Albay Andrews ikinci katta ipuçları bulunabileceğinden dem vurmuydu. Charlotte odayı keşfetmişti. İçeride ipuçları olabilirdi. Kauçuk el sahte cesedin bir parçasıydı ve Albay Andrews onu, Charlotte eli gün ışığında inceleyip de ne kadar uydu-ruk olduğunu göremeden alıp götürmüştü.

Ama gördüğü iskelet değil, etli bir cesetti; demek Albay Andrews'un niyeti Charlotte'ı onun Mary Francis'in cesedinin asırlar sonraki hâli olduğuna inandırmak değildi. Bu tamamen yeni bir gizem olabilirdi?

O, kimin cesediydi?

Oyunculardan birinin olmadığı kesindi. Bay Mallery, Andrews, Eddie, Bayan Charming ve Bayan Gardenside, Charlotte yukarı çıktığında misafir odasındalardı. Bayan Wattlesbrook da bu sabah kendini göstermişti.

Charlotte, "Bay Wattlesbrook hâlâ buralarda mı?" diye sordu.

Masanın diğer ucundaki biri, tabağını sertçe bıraktı. Charlotte başını kaldırdı ama bunu yapanın Bay Mallery mi, Bay Grey mi, yoksa Bayan Gardenside mi olduğunu anlayamadı.

Albay Andrews kaşlarını çatarak “Hayır,” dedi. “Onu görmedim. Sen gördün mü, Grey?”

Eddie biraz gergince, “Dünden beri görmedim,” dedi. “Belki kasabaya inmiştir.”

“Onu burada tutan bir şey yok.” Bay Mallery ekmeği ve tereyağıyla ilgileniyordu. “Av alanında yakalamaca oyunu açısından ne kadar faydasızsa, misafir odasındaki topluluk açısından da o kadar faydasızdı.”

Eddie, “Senin aksine, değil mi, eski kurt?” dedi. “Misafir odasında yakışıklı bir *prens*, insanları büyüleyen bir söz ustası.”

“Lydia, iyi görünüyorsunuz,” dedi Charlotte.

“Teşekkürler. İyileştigimi hissediyorum.”

Charlotte sinsice, “Belki bunun için hemşireniz Bayan Hatchet’i övmeliyiz?” diye sordu. “Onu dün sabahtan bu yana görmedim.”

Masaya, konsolda hâlâ cızırdayan yeni pişmiş sosislerin kokusundan daha kuvvetli bir sessizlik çöktü.

Bayan Gardenside başını kaldırmadan, “Bayan Hatchet artık aramızda değil,” dedi.

Charlotte sertçe iç çekti. “Ne?”

Artık bütün gözler Charlotte’taydı. Belki Charlotte yaşadığı şoku fazla dramatik bir şekilde dile getirmişti.

Bayan Gardenside, “Onu evine gönderdim,” dedi. “Ne de olsa kendimi daha iyi hissediyordum.”

“Ha. Doğru.”

Kahvaltıdan sonra çizmelerini giyip dışarı çıktılar, bataklık otların arasında yürüyüp çamurlu yolda ilerlediler, ıslak

havayı içlerine çektiler. Görünüşe bakılırsa İngiltere'de de gökyüzü zaman zaman mavi oluyordu. Yağmur kokulu hava, güneş ışığı, Charlotte'ın koluna giren Bay Mallery –bu anda, Charlotte'ın nerdeyse takdir edebileceği bir enfeslik vardı.

Bay Mallery gözlerini dümdüz ileri dikerek “Çillerinizi görebiliyorum,” dedi.

Charlotte, “Yok canım,” dedi.

“Onlarla bana sürekli işkence ediyorsunuz.” Adam bir çalıdan bir gonca gül kopardı. “Bugün benimle ata binmeye gelin. Baş başa olalım.”

“İıı...” Tehlike, tehlike! Charlotte bu adamla yalnız kalamazdı. Kendini bırakması, ne hissettiğini ve düşündüğünü çözmesi gerekecekti. Hem, yapması gereken bir iş yok muydu? “Yapmam gereken bir iş var.”

Grup, gül bahçesinde acele etmeden dolaşırken Charlotte, Eddie'nin yanına gitti.

“Oda Albay Andrews'un gizeminin bir parçası,” dedi.

“Öyle mi?”

“Evet, ikinci kattaki onun ipucuydu. Ceset sahteydi, hem bu ikinci gizem bir şekilde Mary Francis hikâyesine bağlanırsa hiç şaşmam. Albay Andrews sana yeni cinayet kurbanının kim olacağını söyledi mi?”

Eddie, “Söylese bile bunu sana söylemezdim,” dedi. “Eğlence bozulurdu.”

“Bence Bayan Hatchet ya da Bay Wattlesbrook. Albay Andrews hemen anlaşılacak birini seçmiştir. Onlar gerçekten gittiler mi, yoksa gizemli koşullar altında ortadan kayıp mı oldular, bunu öğrenmeliyim.”

“Gotik romanlar mı okudun, Charlotte? Annem olsa ne derdi, biliyorsun. Kadınlar karanlık fantezilere kapılmamalıdır. Bu, rahimlerinin gerektiği gibi çalışmasını engeller.”

Charlotte o kadar şaşırdı ki, aynı anda hem alaycı alaycı güldü, hem öksürdü. “*Rahimlerinin* doğru düzgün çalışmasını mı?”

Eddie gülmemek için çok çabalıyordu. “Kesinlikle.”

“Korkma, rahmimi Gotik romanlardan korumak birinci önceliğim.”

“Çok rahatladım.”

“O hâlde, Bayan Hatchet ya da Bay Wattlesbrook’un öldürülüp öldürülmediklerini nasıl öğrenmemizi öneriyorsun?”

“Marazi düşünüyorsun. Seni hiç öyle bilmezdim. Eh, kâhya Neville Pembroke Park’ın gözü kulağıdır.”

Charlotte, Eddie’ye hesapçı bir tebessümle gülümsedi ve evin yolunu tuttu. Bay Mallery gözleriyle onu takip etti; Charlotte gittiği için nerdeyse pişman olacaktı ama Albay Andrews, Charlotte gizemi çözdüğünde çok etkilenecekti!

Charlotte, Neville’i yemek odasında, büyük masayı akşam yemeği için kurarken buldu. Kapının iki santimlik aralığından içeri göz atarak adamın çatallarla bıçakları nasıl özenle, aralarındaki boşlukları ölçerek dizdiğini gözlemledi. Adam bomba imal ediyormuş gibi dikkatliydi.

Charlotte içeri girerken, “Affedersiniz,” dedi.

Adam, “Ah! Bayan Wattlesbrook’un bir sorunu mu var?” diye sordu.

“Hayır, ııı, bildiğim kadarıyla yok. Beni o göndermedi. Size bir şey sormak istemiştım.”

Adam doğruldu, Charlotte’ın konuşmasını beklerken ellerini sırtında kavuşturdu. Bütün dikkati Charlotte’ın üzerinde gibiydi ama adam hafifçe kıpırdanınca Charlotte onun masadaki işine dönmeyi iple çekip çekmediğini merak etti. *Belki düzgün masalar kurmak için yaşıyordur*, diye düşündü. Charlotte düzgün masa kurulumuna bir şans verirse, belki hayatı eksiksiz bir hâle gelirdi.

“Anladığım kadarıyla Bayan Hatchet, Pembroke Park’ı terk etmiş.” Charlotte söze devam etmeden önce tereddüt etti ama kendi kendine burada yalan söylemenin gerçekten yalan söylemek olmadığını hatırlattı. “Bir gün ona mendilimi ödünç vermişim ve bir daha geri alamadım. Muhtemelen onun büyükannemin mendili olduğunu ve manevi değere sahip olduğunu bilmiyordu. Bütün eşyalarını yanında götürüp götürmediğini biliyor musunuz?”

“Götürdüğünü sanıyorum, hanımefendi.”

“Ah.” Charlotte en yakındaki servis takımının çatalıyla oynadı, sonra ne yaptığını fark etti. Neville neredeyse fark edilmeyecek bir biçimde burun çekti. O çatalın mesafesini yeniden ölçmek zorunda kalacaktı.

“Özür dilerim, yaptığınız işi berbat etmek istememişim, gerçekten.”

“Dilediğinizi yapabilirsiniz, hanımefendi.”

“Eh, ben odasına bir göz atayım. Belki mendilimi bırakmıştır.”

“Sizin yerinize bakması için Mary’yi göndereyim.”

“Zahmet etmeyin. Ben bakabilirim. Iıı, hangi odada kalıyordu?” diye sordu Charlotte masumca.

Adam biraz isteksiz bir tavırla, “Bayan Gardenside’in odasının hemen batısında,” dedi.

“Teşekkürler. Burada geçirdiğim günleri güzelleştirdiğiniz için de teşekkürler. Ev çok güzel, sizler de ona çok iyi bakıyorsunuz.”

Neville içten bir sesle, “Bu bana zevk veriyor,” dedi.

Charlotte kapının önünde duraksadı ve aklına öylesine gelmiş gibi, “Bay Wattlesbrook’un geri dönmesini bekliyorsunuzuz?” diye sordu.

Bu kez Neville’in dış cephesi çatladı. Adamın yüzüne çok hafif bir duygu egemen oldu –tıpkı yavaş bir yürüyüşten daha fazla gayret isteyen her hareketin, iskelet benzeri vücudunu delirmiş bir kuklaya benzetişi gibi.

Adam kendisini topladı ama Charlotte ondan önce Neville’in Wattlesbrook denen adamla ilgili görüşünü anladı.

“Hiçbir zaman geri dönmesini beklemem, Bayan Cordial,” dedi Neville. “Ama her seferinde geri döner.”

Eh. Charlotte, “Gittiğini gördünüz mü?” diye sordu.

“Görmedim.”

“O zaman, dün kaçta gittiğini ya da gece evde kalıp kalmadığını bilmiyorsunuz?”

“Gece evde kaldığını düşünmüyorum. Bay Wattlesbrook evde olduğunda genelde varlığını hissettirir.”

Neville’in sesi gerildikçe geriliyordu. Sus pus olması yakındı. Charlotte tam da vaktinde, işe birkaç gerçek katmaya karar verdi.

“Merak etmemin tek sebebi... adamın beni rahatsız etmesi.”

Neville buna kolayca inanabilirdi. “Bayan Wattlesbrook konaklamanız sırasında yaşadığınız bütün rahatsızlıklardan haberdar olmak ister, hanımefendi.”

“Biliyorum ama yakınmak istemiyorum. Onun zaten aynı anda birçok işle uğraşmasından endişeliyim.”

“Bayan Wattlesbrook son derece maharetli bir kadın.”

Aha! Adamın yüzü aydınlanmış, elleri de vücudunun önünde ciddiyetle kavuşmuştu. Evet, Neville, Wattlesbrook denen kadın için, kocasına hissettiklerinin tam zıddını hissediyordu.

Charlotte, “O müthiş biri,” diyerek kancayı suya attı.

“Onu olduğu gibi görmeniz beni mutlu etti, hanımefendi.”

Charlotte kâhyaya gülümsedi ve yine odadan çıkacakmış gibi yaptı ama çıkarken, “Ah, bu arada, Bay Wattlesbrook buraya neyle geldi?” diye sordu.

“Genelde kendi... taşıtıyla gelir.”

Adam elbette araba kullanıyordu. O, Naiplik dönemi görünüşüne uymaya önem veren biri değildi. “Peki, bu *taşıt* hâlâ buralarda mı? Anlıyorsunuz ya, onu görmek istemiyorum. Kendimi hikâyeye vermeye çalışıyorum!” Charlotte son cümleyi cesurca ekledi.

“Burada olmadığını fark ettim, hanımefendi. Beyefendinin gittiğinden de o sayede emin olabildim.”

Charlotte adama teşekkür etti ve Bayan Hatcher’ın odasını kontrol etmek için üst kata çıktı. Çekmecelerle gar-

dıroplar boştu ama yatağın ayak ucunda tekinsiz görünümlü bir sandık vardı.

Charlotte, *içine ceset sığabilir*, diye düşündü.

Ama sandık da boştu. Charlotte, Albay Andrews'un gizemi konusunda daha açık olmasını dilerdi. Odadan tam Bayan Gardenside kendi odasına girerken çıktı.

"Charlotte! Benim— Bayan Hatcher'ın odasında ne işin var?"

"Albay Andrews'un gizemini çözmek için ipuçları arıyordum."

"Mary Francis meselesini mi? Bayan Hatcher'ın odasında mı?"

"Evet. Bayan Hatcher ortadan kayboldu ve ben bunun bir numara olabileceğini düşündüm."

Bayan Gardenside'in yüzünden katıksız bir hayret okunuyordu.

Bayan Gardenside, "Evine döndü," dedi.

"Tamam. Herhâlde kendimi fazla kaptırdım." Charlotte kadına yarım ağızla gülümsedi.

"Neden annemin bu işe karıştığını düşünüyorsun?"

"Anneniz mi?"

"Annem mi dedim? Tuhaf, ne demeye çalıştım, bilmiyorum."

Bayan Gardenside hoş bir biçimde omuz silkti ve odasına girdi.

Charlotte onun annesinin ellerinde rahibe cetvellerinin izlerini taşıdığını söylediğini hatırlıyordu, yani kadın Katolik okuluna gitmiş olmalıydı. Ve Charlotte, Bayan

Hatchet'ı bir keresinde istavroz çıkarırken görmüştü –alın, kalp, omuz, omuz. Bu bilinçsiz bir hareketti, ömürlük bir Katolik'in refleksiydi. Bayan Hatchet beyaz tenli ve sarı-sındı ama Bayan Gardenside'in babası esmer ya da kendisi evlatlık olabilirdi. Demek Bayan Hatchet onun annesiydi. Ve Bayan Gardenside onu uzaklara göndermişti. Ya da öyle bir şey.

Charlotte güvenli odasına vardığında akşam yemeği için giyinmeye başladı, ama gizemin heyecanı yerinde duramamasına, dolayısıyla kopçaları ilikleyememesine sebep oldu. Charlotte Mary'yi çağırarak da istemiyordu. Mary –Mary Francis'le aynı adı taşıyordu. Belki bu da bir ipucuydu?

Kes şunu, Charlotte! Charlotte yatağına yattı ve yıkık dökük manastırla Bay Wattlesbrook'un arabasını aklından çıkarmaya çalıştı. Belli ki kendisini bu işe, Bayan Gardenside'in ve Bayan Charming'in kaptırdığından çok daha fazla kaptırıyordu.

Charlotte kendi kendine, *her gevşemen gerektiğinde yaptığın şeyi yapıyorsun*, dedi. *Sırf sorun çözebilmek için, sorun avına çıkıyorsun.*

İç sesi, *evet, kesinlikle öyle yapıyorsun*, diye ekledi. *O zaman neden James'in ilişkisini belli eden binlerce ipucunu çözemedin? Nasıl aynı anda hem bu kadar keskin gözlü hem de bu kadar vasat olabiliyorsun?*

İç sesi gerçekten moral bozabiliyordu. Charlotte koluyla gözlerini örttü. Artık dinlenmekten kaçmak için gizem çözmeye çalışmayacaktı. Yavaşça nefes verdi ve aklını bu Gotik gizemden arındırdı. Tamamdır.

Diğer düşünceler hemen onun yerini almak için pike yaptı.

Lu: “Artık seninle konuşmayacağım.”

Justice: “Beckett bana *anne* dedi!”

Charlotte gözlerini açtı ve insanı yiyip bitiren o gizemin beynini tekrar ele geçirmesine sevinçle izin verdi. Bu, diğerleriyle kıyaslandığında çok da kötü bir meşgale değildi.

ev, on bir ay önce

CHARLOTTE, JAMES EVE, LU'YLA BECKETT'ı hafta sonu için almaya geldiğinde adama, "Bunun çocukları olumsuz etkilemesinden endişeliyim," diye itirafta bulundu. Mutfığa göz attı –çocuklar oturma odasında televizyon izliyorlardı. Charlotte sesini alçalttı. "Beckett pek iyi uyuyamıyor. Tedirgin... senden dolayı. Yani.. bizden."

Yaşadıkları onca şeyden sonra James'e çocuklardan söz etmek tuhaftı. Geçmişte partner olarak konuştukları binlerce saat geçirmişlerdi, ama şimdi... Eh, bu son derece gerçekçi bir plastik meyve yemeye benziyordu. Ama Charlotte başka kimle konuşabilirdi ki?

James, "Bilmiyorum," dedi. "Bence iyi görünüyorlar. Hem, boşanma ender rastlanan bir şey değil. Evliliklerin yüzde ellisinden fazlası boşanmayla sonuçlanıyor. Okulda onlar gibi bir sürü çocuk olduğundan eminim."

Bu istatistik doğru olabilir miydi? Charlotte'ın tanıdıkları arasında, evlilerin yaklaşık yüzde 10'u boşanmıştı. James gitmeden önce boşanma Charlotte'a uzak, ihtimal dışı bir şey

gibi görünürdü. Hem istatistikler şu an Charlotte'ın hayatıyla, uzay boşluğundaki güzel, yün bir battaniye kadar alakasızdı. Bir hastanenin bekleme salonundaki, bir doktordan çocuğunun ender rastlanan bir hastalıktan öldüğünü duyan bir anneyi ele alalım. Bu hastalığı beş milyonda bir çocuğun kapıldığını öğrenmek anneyi rahatlatır mı?

Bazı boşanma sonrası istatistikleri:

- James çocukları eskisinden yüzde 75 daha az görüyordu.
- James okul sonrası dertlerinin yüzde 85'ini kaçırıyordu.
- James aile yemeklerinin yüzde 99'una katılmıyordu.

İstatistikler yerin dibine batsındı. Charlotte'ın evliliğinin yüzde yüzü boşanmayla sonlanmıştı ve Charlotte için bu, herhangi bir anlam ifade eden tek sayıydı.

austen diyarı, 6. gün, devamı

CHARLOTTE ELİNİ ARKASINA UZATIP YİRMİ yedi düğmeyi iliklemeye çalıştı. Delice bir dünyadaydı. Bütün bunlar Austen için, onun karakterleri için son derece gerçektir. Giysileri, hâl ve tavırları, evlilikleri –her şey hayatta kalmak içindi. Ama yirmi birinci yüzyılda yaşayan Charlotte için bütün bunlar Alice'in mantarını yiyip iki asır kadar küçülmekten farksızdı.

Charlotte kılık değiştirmece oynuyor, rol yapıyor, sak-lambaç ve öpmeli sobelemece oynuyordu. Oyun oynamak sadece çocuklara özgü bir şey miydi? İnsan çocukların dün-yasında nasıl yetişkin olurdu? Eh, her şeyden önce kalite-li, pembe ipekten elbiseler giyerdi. Charlotte'ın saçı hâlâ düzgün görünüyordu, o da saçına birkaç incili toka takıp işi hallolmuş saydı. Ayağa kalkıp koridora yollandı, ama Bay Mallery'nin merdivenleri tırmandığını görünce aceley-le odasına kaçtı.

Neden bu adamı düşünmek bile Charlotte'ın vücudun-daki bütün hücrelerin farkına varmasına sebep oluyordu? Ve rujunun durumunu? Charlotte bu gerçekten ötürü kendisi-y-le gurur duymuyordu, ama Bay Mallery etrafındayken ka-fayı dudaklarının genel görünümüne fena hâlde takıyordu.

Kapı çalındı, Mary elinde havlularla içeri girdi. Charlotte'ı banyoda rujunu tazelerken görünce reverans yaptı, sonra işine döndü. Charlotte kapısında "Rahatsız Etmeyin" levhası olmamasının bir eksiklik olduğunu his-setti. Dudaklarını unutup aşağı kata inmek üzere odasın-dan çıktı.

Koridorda yanından başka bir hizmetçi geçti ve kız ge-çerken duraksayıp reverans yaptı. Bir başka hizmetçi otur-ma odasının tozunu alıyordu. Evde Charlotte'ın yalnız kalabileceği hiçbir yer yok muydu? Portrelerin gözleri bile kadını takip eder gibiydi.

Charlotte misafir odasına erken gelmişti. Oda boş olun-ca, iplerle ayrılmış bir müze teşhiri kadar katı ve yasaklı görünüyordu.

Dışarıda yaz akşamı yanmaya devam ediyor, güneş İngiliz yağmuru gibi havaya yeniden hâkim olmadan önce parlayabildiği kadar parlıyordu. Vahşi bir rüzgâr mavi gökyüzüne meydan okur gibiydi; Charlotte'ın saçını ve eteklerini uçuşturuyor, yaklaşan değişimleri haber veriyordu. Charlotte'ın niyeti sadece basamaklarda durup rüzgârın tadını çıkarmak, biraz D vitamini almaktı ama beyni hâlâ gizem kipinde olduğundan önce Bayan Gardenside'ın ortadan kaybolan annesine, ardından Bay Wattlesbrook'un taşıtına odaklandı. Adam dün gece arabasını nereye park etmişti? Evin önünde olsa, Charlotte bunu fark ederdi.

Rüzgâr Charlotte'ı huzursuzca itip kakıyordu, Charlotte da onun ruh hâline büründü. Tünediği yerden ayrılıp evin yan tarafına yürüdü, garaj olma ihtimali olan bir yer aradı. Burada dış binalar vardı -ahırlar, ayrı bir hizmetçi evi- ama hiçbirinin bir arabanın sığabileceği gibi görünen büyük bir kapısı yoktu. Adam arabayı açıkta mı bırakmıştı? Belki evin yanına park etmişti.

İşte! Bir lastik izi. Adamın lastiği çakılların altındaki, şimdi kurumakta olan çamura saplanmış olmalıydı. İleride de başka bir lastik izi vardı. Adam neden bu taraftan gitmişti? Eve dalarken modern kıyafetlerini saklamakla uğraşmamıştı, o yüzden arabasını sırf misafirlerin gözünden uzak tutmak için evin girişinden bu kadar uzağa park etmesi pek olası görünmüyordu. Charlotte, Bay Mallery'yle yaptıkları fayton gezisinden, mülkü o tarafından geçen bir yol olmadığını biliyordu. Orada sadece, şiddetli yağmur sırasında arabalara engel olacak toprak yollar vardı. Adamın

tekrar ana kapıdan çıkması gerekirdi ama burada tam aksi yöne gittiğini gösteren izler vardı.

Charlotte başka bir lastik izi tespit edip onu takip etti, rüzgâr da Charlotte'ı ahırlarla gölcüğün yakınındaki ağaçlık alana gitmesi için cesaretlendirdi.

Taşra, rüzgâr için şekillenmiş gibiydi. Charlotte'ın Londra'daki oteli taş bir meydana bakıyordu. Kadın balkonda otururken rüzgârın estiğini gösteren tek işaretin, sağa sola uçuşan başıboş çöpler olduğunu fark etmişti. Şehrin kendisi durgundu, fırtınada hiç kıpırdamıyordu. Taşra ise rüzgârı tahrik eden şeylerle doluydu: Otlar ve çalılar, ağaçlar ve gölcük –rüzgâr her şeyi savuruyor, uçuruyordu. Muazzam meşeler rüzgârla kaynıyor, tepelerini titretiyor, kırılmasın diye dallarını eğiyordu. Gölcük suları çalkalanarak beyazlaşıyor, suyun saydam olduğu fikriyle alay ediyordu. Rüzgâr her şeyi opaklaştırıyordu. Rüzgâr her şeyi yerinden oynatıyordu.

Gölcük kadar tedirgin olan Charlotte da harekete geçti. Kıyıları çamurdan kayganlaşmış olan gölcüğe temkinli adımlarla yaklaştı. Şuradaki de bir dizi lastik izine mi benziyordu? Charlotte parmak uçlarında kıyıya yaklaştı, birbirine dolanmış otlara ve kurumuş çamur tabakalarına bastı.

Evet, gölcüğün hemen kenarında, neredeyse sudan bir araba çıkmış gibi izler vardı ve bunlar fena hâlde lastik izine benziyordu. Ama izler biri üzerlerine basıp onları düzeltmiş gibi aniden kesiliyordu. Bu, Albay Andrews'un yaratması için tuhaf bir ayrıntıya benziyordu ama belki

Charlotte yolunu şaşırmıştı ve bunun gizemle hiçbir ilgisi yoktu. Charlotte bir adım daha attı, ayak parmakları eteğine takıldı ve kadın sert bir adım attı.

“Hayır...” Eteğini kaldırdı. İpek elbisesine gri çamur bulaşmıştı.

Charlotte kendisini azarlayarak doğruca eve döndü ve üstünü değiştirmek için yukarı çıktı. Yola devam ederken misafir odasında toplanmış olan beyefendiler elbisesini fark etmesin diye odanın kapısının önünden hızla geçti.

Mary, Charlotte’ın odasından çıkıyordu. Charlotte’ı görünce yüzünü yerden kaldırmadı. Utanmış mıydı, yoksa kemik beyazı Mary allık sürmeye mi başlamıştı? Eğer öyleyse allığı acemi gibi sürmüş, yanağını elmacık kemiğinden çenesine kadar pembeye boyamıştı.

Charlotte, “Dışarıdaydım ve elbisemi kirlettim. Sence kurtarılabilir mi?” dedi.

Mary yere çömelerek lekeyi inceledi. “Denerim, hanımefendi ama o gölcük çamurunu kumaşlardan çıkarmak çok zor oluyor.”

Hımmm. “Gerçekten gölcük çamuru. Bunu nereden anladın?”

Keklik gibi irkilen Mary doğruldu. “Ben... ben bu çamuru daha önce giysilerde görmüştüm.”

Charlotte, *geçmişte başka konuklar da çamurda kaymış olmalı*, diye düşündü. Mary’nin o yapışkan maddeyi kumaştan çıkarma konusunda deneyimi olabilirdi. Ama bu o kadar sık yaşanan bir şeyse, soru neden Mary’yi tedirgin etmiş gibiydi?

Mary, Charlotte'ın yeni bir elbise giymesine yardım etti, Charlotte da aşağı koşmasına rağmen yemeğe son gelen kişi oldu.

O içeri girdiğinde Albay Andrews, "Tatlı yaz esintimiz geldi!" dedi.

Bayan Wattlesbrook hemen ayağa kalktı, koridordan yemek odasına geçiş için herkesi kıdem sırasına soktu. Bay Mallery ev sahibesinin koluna girdi, onları Bayan Charming ve Albay Andrews takip etti. Charlotte bunun Naiplik dönemine tamamen uygun olduğundan emin değildi ama Eddie kimse yalnız yürümesin diye hem Bayan Gardenside'ın, hem Charlotte'ın koluna girdi.

Charlotte, "Bay Wattlesbrook burada olsa karısına eşlik eder miydi?" diye sordu.

Eddie, "Bana kalırsa ederdi," dedi.

"O zaman herkesin bir partneri olurdu."

"Ama paylaşmaktan rahatsız değilsiniz, değil mi, hanımlar? Sizi temin ederim, hepinize yetecek kadar Grey var."

Bu yine de Charlotte'ın gözüne ufak bir kusur gibi göründü –Bayan Wattlesbrook gibi bir kadının muhtemelen tiksindiği bir kusur. Kocasını burada olsa ve düzgün davranırsa, bütün sayılar çift olurdu.

Ve Charlotte, Bay Mallery'nin kolunda olurdu.

İç sesi, *Ah, demek seni rahatsız eden bu*, diye suçlamada bulundu. *Bay Mallery'ye abayı yaktın ve sürekli seninle ilgilen sin istiyorsun!*

Charlotte, *istemiyorum*, diye düşündü. *Bu çok saçma. O sadece bir oyuncu.*

Hı-hı, peki ne sıklıkta film izliyor ve bir oyuncuya abayı yakıyorsun? Mesela, sürekli mi?

Charlotte bir an durup iç sesinin neden genelde yeni yetme bir kızınkine benzediğine kafa yordu.

Tamam, doğru, diye düşündü. Ama hiçbir zaman ekran-daki bir oyuncunun bana âşık olmasını beklemem.

Senin sorunun da bu, değil mi, Charlotte? Hiçbir zaman hiçbir şey beklemiyorsun! Seni kendinden geçirsinler diye, romantizme kapılabilmek için oyunculara tonla para veriyorsun, ama hâlâ öyle bir şey beklemiyorsun. “İyi” bir kıza göre fazla karamsarsın.

Değilim! Çoğu zaman iyimserimdir, mesela... mesela...

Eddie, “İı, Charlotte? İyi misin?” diye sordu.

“Hı?” Charlotte başını kaldırıp gözlerini boş tabağın-dan ayırdı. Başka herkesin tabağı yiyeceklerle doluydu ve herkesin dikkati Charlotte’ın üzerindeydi. İç sesi bile ezilip büzüldü.

“İyiym! İyi. Çok güzel görünüyor,” diyen Charlotte tabağına bir tür salata aldı. “Sizin şu gizemi düşünüp duruyorum, Albay Andrews. Belki bize bu gece birkaç ipucu daha verirsiniz?”

Albay Andrews masaya neşeyle vurdu. “Evet, elbette, Bayan Cordial. Elbette. Müttefikim olduğunuzu kesinlikle biliyordum. Hikâyeye sırtınızı ürpertecek ve korkudan *anneciğim* diye bağırmanıza sebep olacak yeni bölümler eklenecek.”

Eddie içki kadehini ağzından çekmeden, “Ya da *Bay Mallery*, diye,” dedi.

Charlotte onu çaktırmadan masanın altından tekmeledi ama adam gülümsemekle yetindi.

İç sesi, *bak, Eddie bile fark etmiş*, dedi.

Albay Andrews yemekten sonra misafir odasına geçtiklerinde tekrar davet beklemedi. Defterini cebinden çıkarıp kâhyanın anlatılarını okumaya devam etti.

Mary'yle ikimiz bu sabah bahçede bezelye ayıklıyorduk. Mary üç aydır burada ama hâlâ yerleşmiş gibi görünmüyor. Bu da insanı huzursuz ediyor. Kıza son derece nazik bir dille, manastırdaki ölümleri sordum. Mary başını iki yana salladı. *En iyisi ne biliyorsan söyle ve içini boşalt*, dedim. Mary ise insanın bahsedebileceği şeyler gibi, kimsenin ağzına almaması gereken şeyler de olduğunu söyledi. Başka da tek kelime etmedi. Sessizliğinin ona pek faydası olmuyor. Burada tek bir arkadaş edindi, o da belki zaten pek bir şey anlamayan Alman kız Greta. Ama çoğu kişi Mary'yi sevmiyor. Mutfak çalışanlarının ona nasıl baktığını, yanından geçerken ona nasıl omuz attığını görüyorum. Gitgide kabalaşıyorlar. Mary onlara karşılık vermiyor. Ve her pazar dizlerinin üzerine çöküp gözlerini gökyüzüne dikeyyor, durmadan dua ediyor. Belki kendi ruhu için dua ediyordur. Bilemiyorum. O kız korkunç bir şey yapmış olabilir. İnsan meraklanmadan edemiyor.

Bayan Gardenside, “O mu yapmış?” diye sordu. “O zavallı rahibeleri Mary Francis mi öldürmüş?”

Albay Andrews, “Hikâyenin sonunu vakti gelmeden mi öğrenmek istiyorsunuz?” diye sordu ve defteri kapattı.

“Mümkünse. Kitabın da en son sayfasını hep önceden okurum.”

“Öyle mi?” dedi Charlotte. “Buna nasıl dayanabiliyorsunuz?”

Bayan Gardenside, “Asıl siz o heyecana nasıl dayanabiliyorsunuz?” dedi. “Beni eskiden beri tanırırsınız, Charlotte, cancağızım. Çok sabırlı bir kız değilimdir. Kötü sonlar beni ıstıraba sürükler, hikâye iyi bitmeyecekse, vaktimi neden boşa harcayayım?”

“Ama her sayfada onlarla yolculuk etmediyseniz, bir sonun karakterler için gerçekten iyi olup olmadığını nasıl bilebilirsiniz?”

“Ah, çok basit –mutluluk, evlilik, refah,” dedi Bayan Gardenside. “Bütün hikâyeler bunlarla bitmeli. Yoksa işime yaramazlar.”

Charlotte, “Ya sen, Eddie?” diye sordu. “Sen de son sayfaya göz atıyor musun?”

“Asla. Hikâyenin ilerisini okumaktan korktuğumdan sol sayfayı okurken sağın üstünü kapatırım. Hikâyenin kölesiyim. Kitap faydalı olmaya ya da yorulmak bilmeden ahkâm kesmeye çalışmıyorsa, onun gönüllü uşağı olurum.”

“Ya siz, Bay Mallery?”

Adam, “Korkarım romanlara ayıracak vaktim yok,” dedi.

Charlotte, “Benim de yoktu,” dedi. “En azından pek yoktu. Ama yakın zamanda yeni bir yazar keşfettim ve şim-

di kitapları... Bilemiyorum, muhteşem bir biçimde tazeleyici buluyorum.”

Bayan Gardenside, “Bütün hikâyeleri mi?” diye sordu. “Yoksa yalnızca mutlu olanları mı?”

“Ne kadar mutluysa o kadar iyi. Mary Francis’in hikâyesinin nasıl biteceğini merak ediyorum.”

Albay, “Sonu birlikte göreceğiz!” dedi. “Bayan Gardenside mutlulukla karşılaşmayı umuyor ama ben şeytanın avukatı olup tüyleri diken diken eden bir korkunun umudunu besleyeceğim.”

Eddie, “Bayan Gardenside, bize bir şarkı çalın,” dedi. “Geçen gün piyano ustası olduğunuz ortaya çıktı, o yüzden utanıyormuşsunuz ya da deneyimsizmişsiniz gibi rol yapmaya kalkmayın.”

Kadın, “Başkalarının önünde çalmak beni rahatsız ediyor,” dedi.

Charlotte, Lydia Gardenside’a inanıyordu. Ama Alisha’nın sahneye çıkmaya bayıldığı kesindi. Gerçek kız hangisiydi?

Eddie, “Hadi, gelin,” dedi. “Bu akşam odanıza gidip güncenize, *heyhat, kimse yeteneğimin derinliğini takdir etmiyor, içimde gizli bir cevher var, yazmanıza müsaade etmeyeceğim.*”

İçmekte olduğu şeri Bayan Charming’nin boğazına kaçtı. Kadın, Charlotte’a doğru uzandı. “Cevher de ne, yahu? Kulağa müstehcen geliyor.”

“Sanırım insanın içindeki değerli bir şeyden bahsediyor,” diye fısıldadı Charlotte.

Bayan Charming de fısıltıyla, “Ha, tamam,” dedi. “Bu mantıklı. Sanırım.”

Bayan Gardenside, “Bay Grey, işgüzar birisiniz!” diyordu. “Sessizce oturup etrafı gözlemlemeyi yeğlediğimi biliyorsunuz ama kabuğumdan çıkayım diye beni kışkırtıyorsunuz.”

Bayan Charming, “Kabuk ne demek?” diye fısıldadı.

Charlotte da fısıltıyla, “Bildiğiniz kabuk işte... pavuryaların içine kaçtığı şey gibi,” dedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm, ama bazen bir şeyleri kışkırttığımı sanıyorum.”

Bayan Gardenside piyanonun başına oturup hoş, orta-orta uygun bir şarkı çalmaya başladı. Birkaç saniye sonra şarkıya sesini de kattı.

Bayan Gardenside’in şaşaalı bir sesi yoktu —operadan çok butik bir sesti ama esnekti ve tizliği kusursuzdu. Belki hastalığından ötürü, sesi biraz çatlaktı ama bu sadece karakterine karakter katıyordu. Charlotte kızın şimdiye kadar bundan daha iyi bir performans sunduğundan şüpheliydi.

Charlotte nadiren hiçbir şey yapmadan oturup sadece müziğe kulak kabartır, bir anın keyfini çıkarırdı. Odadaki hava uhreviydi. Charlotte ellerini kucağında kavuşturdu ve onlara hiçbir şey yapmadan hâllerinden memnun olmalarını emretti. Akıllı boş kalınca fır dönmeye, verimli bir meşgale aramaya başladı. Önce çocuklar için endişelendi.

Charlotte kendi kendine, *kes şunu, çocuklar iyiler*, dedi.

Çarklar bu kez gizemin olduğu yöne döndü.

Charlotte düşüncelerini, *şimdi değil, bırak artık*, diye uyardı.

Bay Mallery'nin bakışlarını üzerinde hissetti. Dönüp adamla göz göze geldi ve onu süzdü. Bu bir bakışma yarışı ya da ateşli bir flörtleşme değildi. Müzik yalnızca, bir yetişkine uzun uzun bakmanın genelde yarattığı toplumsal rahatsızlığa merhem oluyordu. Bu, o an için kolaydı –tıpkı küçük bir çocuğa ya da bir köpeğe uzun uzun bakmanın kolay olduğu gibi. Gerçi, Bay Mallery köpek falan değildi. Hatta, tam tersiydi.

Of, bu korse çok dardı.

Bayan Gardenside bir süre sonra şarkı söylemeyi bırakıp sadece piyano çaldı, odadaki pürüzleri düzeltti, herkesin yumuşacık ve sıcacık hislere kapılmasına sebep oldu.

Charlotte piyanonun yanına gitti ve Bayan Gardenside'a, "Şimdiye kadar hiçbir performansın bana bu kadar zevk verdiğini hatırlamıyorum," diye fısıldadı. "Müthişsiniz."

Bayan Gardenside kızardı.

Misafirlerle oyuncular o gece iskambil oynamakla uğraşmayıp ufak, rahat gruplar hâlinde sohbet ettiler. Charlotte çok geçmeden kendisini Albay Andrews'la birlikte, bir sedirin üzerinde buldu. Charlotte sedir kelimesini daha önce hiç kullanmamıştı. Ama Austen Diyarı'nda, sedirler her yerdedi. Evde âdeta, tavşan gibi üreyen bir sedir sürüsü var gibiydi.

Charlotte, "Gerçek bir mücevhersiniz," dedi. "İnsanları rahatlatıyorsunuz, gizem oyunlarınız da muhteşem."

"Ah, teşekkür ederim, Bayan Cordial." Adam duygulanmış gibiydi.

"Siz... Pembroke Park'ta sık sık kalır mısınız?"

"Çoğu yaz. Park'ı çok severim. Eskiden yakındaki diğer evleri de ziyaret ederdim, ama..."

“Bertram Hall gibi mi?”

“Orayı duydunuz mu? Evet, Wattlesbrook’ların Pembrook Park dışında başka evleri vardı –mesela maalesef yanan Pembrook Kulübesi ve onun yanında Rüzgârlı Kuytu ve Bertram Hall de. Ama zor dönemlerden geçiyoruz.” Albay Andrews düşüncelerini uygun döneme göre ayarlar gibi gözlerini kırpıştırdı. “Napolyon Savaşları. Savaş erkekleri evlerinden çekip alıyor, gelirler deniz aşırı ülkelerde harcanıyor. Bertram Hall satıldı, Rüzgârlı Kuytu kiraya verildi, Pembrook Kulübesi de...”

Charlotte başını olumlu anlamda salladı.

“En azından Park’ın güzelliğiyle teselli buluyoruz.” Albay Andrews misafir odasının şaşaasını işaret etti. Orası çift kanatlı kapısı, tavandan sarkan şamdanları, odada birçok mekân yarayacak şekilde dizilmiş mobilyalarıyla muhteşem bir odaydı. Tavanın kendisi elinde yayıyla Eros’a, alçıya işlenmiş kurdele ve oklarla bakılmaya değerdi. Charlotte sırf orada oturduğu için kendisini kraliçe gibi hissediyordu ama o evde yaşadığını hayal edemiyordu. Ne tür bir insan bunu tam zamanlı yapmayı arzularlardı?

Bayan Wattlesbrook arzuluyor olmalıydı ama kocasının arzulamadığı belliydi. Bayan Charming de son zamanlarda burada olmayı seviyordu. Ve Charlotte, Bay Mallery’yi bu dünyanın dışında hayal edemiyordu.

Eddie’yi gündelik kıyafetlerle gözünde canlandırabiliyordu –belki gri bir kazakla ya da denizci montuyla, kot pantolonla ve kirli sakalla. Neden olmasın? Albay

Andrews'u da –ama Charlotte onu daha renkli hayal ediyordu. Aklına cart limon sarısı bir gömlek geldi.

Ama Bay Mallery'yi kotlu düşünmek? Hayal gücü Charlotte'ı yüzüstü bıraktı. Adam bu dönem için yaratılmış, kısa pantolon ve binici pelerini kullanmak için tasarlanmış gibiydi. Onda silindir şapka bile garip durmuyordu.

Bayan Charming ve Bayan Gardenside iki zıt görüntü olarak köşede birlikte oturmuşlar, ikisi birden bir kitaba bakarak kıkırdıyorlardı. Piyano bankı boş kalınca Bay Mallery oraya geçip çalmaya başladı. Charlotte'ın ezgiyi sindirmesi ve çok güzel olduğunu fark etmesi birkaç saniye sürdü. Adam yumuşak, mütevazı bir tarzda, Charlotte'ı şaşırtan bir yumuşaklıkla çalıyordu.

Austen romanlarında genelde piyanoyu kadınlar çalardı. Erkekler erkek olmakla meşguldü –topraklarında yaşayan adamlardan para toplamakla, kuş avlamakla ve akrabaları ziyaret edip misafir odalarında oturmak ve piyano çalmamakla.

Ama Bay Mallery bir şeyler *yapmayı* sever gibiydi. Charlotte onun kimse görmezken neler yaptığını merak ediyordu. Adamın içindeki müzisyen bir ipucu gibiydi.

Charlotte onun yanına oturdu.

“Bayan Gardenside çalarken ne düşünüyordunuz? Bana baktığınızda?” Adam bunları tuşların üzerinde hareket eden ellerine bakarak söylemişti.

Lafı dolaştırmıyordu, değil mi? Austen Diyarı'nda erkeklerle kadınlar genelde konuşurken oyunlar oynar, karşılındakini tahrik ederlerdi. Nadiren dolaysız konuşur-

lar, konuştuklarında çiftler ya ayrılır ya bir araya gelirdi. Bunlar ender ve tehlikeli olaylardı, ama görünüşe bakılırsa Bay Mallery bütün kurallara göre oynamıyordu.

Charlotte, “Sizin yakışıklı bir erkek olduğunuzu düşünüyordum,” dedi.

Bay Mallery tepki vermedi.

“Ve öyle olmasanız, yine de yanınızda gerilir miydim diye düşünüyorum. Üzerimdeki etkinizin ne kadarı görünüşünüzle, ne kadarı yalnızca varlığınız ve tavrınızla ilgili?”

Adam çalmaya devam etti. “Peki, neye karar verdiniz?”

“Sizi nasıl parça parça ayıracağımdan emin değilim. Emin olmadığım birçok şey var.”

Adam çalmayı bıraktı ve Charlotte’m piyanonun kenarında duran eline baktı. Yumuşak, yalnızca Charlotte’ın duyabileceği bir sesle konuştu.

“Bazen edebin zincirlerine lanet ediyorum. Bazen kollarımı uzatıp size sarılmanın özlemini çekiyorum.”

Charlotte’m ağzı açıldı, göğsü derin bir nefesle kabardı ve Charlotte kalbi o kafesten kaçmaya çalışıyormuş gibi hissetti. İçinde uyuşuk tek bir zerre bile kalmadı.

Bayan Charming, “Charlotte!” dedi. “Charlotte, gel, şu eski kitaptaki illüstrasyona bak. Köpek mi çizmişler, sıçan mı, anlayamıyoruz.”

Charlotte bir pusun içinde Bayan Charming ve Bayan Gardenside’in yanına gitti, sıçana oy verdi, sonra döndü ve Bay Mallery’nin yok olduğunu gördü.

O gece odasına gittiğinde, bir parçası adamın kapısını çalmasını bekliyordu. Ama öyle olmadı.

ev, daha önce

CHARLOTTE'IN YENİ YETMELİK YAŞLARI ONA bir ömür kadar uzun gelmişti. Gerçek benliği, camların arkasına hap-solan çaresiz benliği, kör topal ilerleyen, art arda hatalar yapan (örn. Robbie Howie, balıkçıdaki çocuk, Ponpon Kız Kulübü, ayaklı tayt...) ona sessiz uyarılar göndermişti.

Geçen her yıl bir zaferdi ama Charlotte yirmi yaşına geldiğinde hâlâ kendini çocukluğundan arınmış hissetmiyordu. Kendine güveni yoktu ve aklından diline giden yol hâlâ tehlikeli bir patikaydı.

James'i bulmak ne kadar rahatlatıcıydı! James akli başında, evlenilebilir bir adamdı ve yatıştırıcı varlığı Charlotte'ın kendisini eskisi kadar dangalak hissetmemesine yardım etmişti. Charlotte sabırsızlık ederek yirmi üçünde evlenmiş, erken hamileliğini kendisini gençliğinden kurtarmanın bir yolu olarak görmüştü. Bir anne olgundur. Bir anne olgun olmak *zorundadır*. Charlotte büyüüp evlendiğine göre bütün dertleri bitecekti.

austen diyarı, 7. gün

CHARLOTTE ERTESİ SABAH KAHVALTIYA İNMEDİ. Muhtemelen Bay Mallery'yi görecekti ve adamın dün gece piyano bankındaki duyurusundan sonra ne diyebilirdi? Hem ne hissedecekti? En azından Austen kaynaklı duygular ona güvenli geliyordu. Mallery kaynaklı duygularsa kesinlikle öyle gelmiyordu. Charlotte o hisleri hem istiyordu hem istemiyordu. Şakacıktan âşık olmaya direnmemeye kararlıydı ama henüz değil. Çok hızlı! Çok ürkütücü!

Peki, şimdi ne olacaktı? Eddie yukarı kata çıktığında, Charlotte koridorda durmuş, tavana bakıyordu.

Eddie, "Yüzündeki ifade ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Kendimi gizli odaya tekrar gitmek için cesaretlendirdiyordum."

"Anladım. Hep böyle azimli misindir?"

"Hayır."

"O zaman, küçük kardeşim, bu beklenmedik büyüme atağına tanıklık etmekten şeref duydum. Ama bence kendini bu şeytani araştırmalara her kaptırdığında yanında olmalıyım. Hayaletlerden ve suikastçılardan korunman gerekebilir."

Gizli oda ipucu aramak için rahat bir yer değildi, çünkü dört bir yanına mobilyalar, kutular ve eşyalar yığılmıştı. Charlotte kanepeyi tarayarak düşmüş saç telleri ya da yırtık kumaşlar, kan damlaları ya da gizli hançerler, hatta yalandan katilin kaleme aldığı, çok işine gelecek bir itiraf mek-

tubu aradı. Ama orada bariz bir şey yoktu. Albay Andrews neden işleri bu kadar zorlaştırmıştı?

Bir sandalye kulesinin arkasında yine eskrim kılıcıyla oynamaya koyulan Eddie, “Andrews’un bu odayı incelemeni istediğinden emin misin?” diye sordu. İleri geri hareket ediyor, hamle konumuna geçiyordu.

Charlotte, “Vay canına, öldürücü görünüyorsun.”

“Sahi mi?” Eddie’nin yüzünde umutlu bir tebessüm vardı.

Charlotte alaycı alaycı soludu. Eddie aç bir kurttan çok arkadaş canlısı bir köpeğe benziyordu.

“İstersen bana gül ama bir gün dünyanın en büyük kılıç ustası olacağım, sen de gözyaşları içinde bana geleceksin. *Sevgili ağabeyciğim, gençliğimin küstahlığını affet! Şimdi gerçekten öldürücü ve haşmetli bir adam olduğumu görüyorum; sana gülüp geçmekle büyük hata ettim.*”

Charlotte, “Bahse girerim son yirmi yılda çok değişmişsindir,” dedi.

“Demek bayağı, bencilce gençliğimi affettin ve unuttun? Şahane bir haber. Ama gerçekten, burada ne bulmayı bekliyorsun?”

“Bilmiyorum.” Charlotte ufak bir sehpanın üzerindeki, toz toplayan çeşitli nesneleri inceliyordu. Kapaklı, siyah bir Çin vazosu âdeta İÇİMDE İPUCU VAR diye haykırıyordu ama boş olduğu ortaya çıktı. “Albay Andrews ikinci kata bakmamız gerektiğini ima etti ve ben bu odayı keşfettikten sonra, gizeminin anahtarının burada olduğunu doğruladı.”

“Öyle mi dedi?”

“Evet, öyle sanıyorum.” Charlotte şu an adamın sözlerini tam olarak hatırlayamıyordu ama bu konuşma onda çok güçlü bir izlenim bırakmıştı. “Yoksa neden beni buraya yollasın?”

Eddie omuz silkti ve birkaç hücum ve savuşturma hamlesi daha yaptı. “Albay Andrews’un sağı solu belli olmaz.”

“Eh, Mary Francis’i konu alan detaylı bir gizem yazmış—daha doğrusu *keşfetmiş*. Bana özensiz biri gibi gelmiyor.”

“Giysilerini özenle seçtiği kesin.”

“Herhâlde gizli odayla ceset o gizemin bir parçası ve ikisinden biriyle ilgili ipuçları bulmak diğerini kolayca ve düzgünce çözmemize yardım edecek. Ama bence Albay Andrews bu odayı Bayan Wattlesbrook’un izni olmadan kullandığı ve onu üzme istemediği için bu kadar gizli kapaklı hareket ediyor. Ama, gerçekten,” diyen Charlotte dağınıklığı işaret etti, “birazcık daha açık olabilirdi. Bunca samanın arasında iğneyi bulamıyorum.”

Charlotte bir an için, *eh, belki ceset gerçektir*, diye düşündü ama sonra bu düşüncüyü sabırsızca kafasından attı. Cesetler belirip yok olmazdı. Cinayetler gerçek hayatta Charlotte’ın karşısına çıkmazdı. Bunların hepsi elbette oyunun parçasıydı—tıpkı Bay Mallery’nin bir gece önceki aşk dolu itirafı gibi. Charlotte kendini gereksiz yere kaptırmayacaktı. Hayal gücünün ipini koparmasına, karanlıkta işlenen cinayetler ve ona gerçekten âşık olan yakışıklı oyuncular hayal etmesine izin vermeyecekti. Charlotte hiçbir zaman pelerin kostümünün uçmasını sağlayacağına inanarak kendisini garaj çatısından atan türden bir çocuk olmamıştı.

“Belki sahte ceset bu odada ipucu olmasına niyetlenilen tek şeydi?” diyen Eddie, hayali rakibinin kılıcından kaçmak için eğilip durduğundan biraz soluksuz kalmıştı.

“Belki. Ama onca zahmete girip cesedi gizli bir odaya sakladı. Bir gizem hikâyesine gizli bir oda girdiğinde, oda tekrar tekrar rol oynar. Hem, başka nerede ipucu arayacağımı bilmiyorum.”

Eddie kılıcının ucunu yere dayadı. “Bu neden senin için bu kadar önemli?”

Charlotte omuz silkti, sonra güldü. “Sanırım buraya bir hikâyenin içinde kaybolmaya geldim ve ne ironiktir ki, sahte gizem ve cinayet hikâyesi bana şeyden daha güvenli geliyor... Bay Mallery'yle ne başarmam gerekiyorsa ondan. Ayrıca bana evden gelen haberlere nazaran daha fazla umut veriyor.”

Eddie, “Çocukların iyi mi?” diye sordu.

“Ah, evet. Aslında harika gibiler. Ne de olsa ben...” Charlotte cesetsiz kanepeye çöktü. “Boş ver.”

“Bana hiçbir zaman *boş ver* demen gerekmiyor, Charlotte'cuğum. Bana her zaman her şeyi anlatabilirsin.”

Charlotte'ın gözleri yerdeydi. Kanepenin altından bir şey mi çıkmıştı? Charlotte ellerinin üzerine indi ve kanepenin altına uzanarak insanların bulaşık yıkarken taktıklarına benzer sarı bir lastik eldiven çıkardı. Başını iki yana salladı.

Eddie, “Cesedi buldun, ha?” dedi.

Charlotte'ın gördüğü şey bu muydu? Hayır, bir defa o el griydi. Gerçi gece ve şimşek sarıyı griye dönüştürmüş olabilir. Ama Charlotte lastik bir eldiveni, etli bir ceset eliyle

karıştırmış olamazdı. Olabilir miydi? Eh, o anda oldukça ürkmüş hâldeydi.

“Pes ediyorum.” Charlotte eldiveni yere attı.

Eddie, “Ha-ha!” dedi ve kılıcını kaldırarak öne eğildi. “Kılıç ve gözüpeklik konusundaki yeteneğime boyun eğiyorsun. Pekâlâ, kabul ediyorum.”

Eddie kılıcı keskin yerinden tutarak Charlotte’a takdim etti. Charlotte elinde bir silahla kendinden çok daha emin olunca şaşırды –işe yaramaz, kör uçlu bir oyun kılıcıyla bile. Eddie kılıcın eşini kutudan aldı ve ikisi ögle yemeğine kadar beceriksizce düello yaptılar.

BAHÇEYE MASALAR VE ŞEMSİYELER YERLEŞTİRİLMİŞ, içecekler cam sürahilerde ve gümüş tepsilerde parlıyordu. Gün ışıltı ışıltı, gökyüzü de yazın geldiğini, herkesin bunu fark edip buna göre davranması gerektiğini avaz avaz duyuruyordu. Herkes bahçedeki çiçekler kadar parlak renkli giysilere bürünmüştü. Bay Mallery gözlerini Charlotte’a dikmiş, onu âdeta yanına çağırıp kendisine âşık olmaya davet ediyordu. Bu, bir ressamın ya da şairin dile getiremeyeceği kadar huzurlu bir sahneydi! Ama Charlotte’ın düşünceleri karanlık bir ara sokağa girdi.

Eldiven/el olayı kafasını karıştırmıştı, Charlotte o yüzden bunları bir kenara bırakıp katile odaklandı. Kâhya Neville ve hizmetçi Mary cazip şüpheliler gibi görünüyordular ama Charlotte Bayan Gardenside’ı ya da Bayan Charming’i hiç Neville’le konuşurken görmemişti, Mary

de Charlotte'ın özel hizmetçisiydi. Albay Andrews'un oyununu yalnızca Charlotte için değil, bütün hanım misafirler için tasarlayacağı kesindi ve bu yüzden kötü adam olarak ana karakterlerden birini seçmiş olmalıydı.

Hiçbir şeyin öğle yemeğinden sonra yapılan bir kriket maçını, diğer oyuncuların cinayet işlediğinden kuşkulananın bozduğu gibi bozamayacağı evrensel bir gerçektir.

Bayan Wattlesbrook o akşam misafir odasında ortaya büyük kâğıtlar ve karakalemler çıkardı. Duvara çevrilmiş, üstü örtülü bir lamba dışında bütün ışıkları kısıldılar ve sırayla birbirlerinin silüetlerini çizdiler. Bu işte en iyi olanın Charlotte olduğu ortaya çıktı ve çok geçmeden herkes ona poz vermeye başladı. Bayan Gardenside'in piyano müziği de akşam için güzel bir arka plan müziği oluşturuyordu.

Charlotte, Bayan Charming'in saçlarının kıvrımlarını, Albay Andrews'un ince burun hattını, Bayan Gardenside'in cesur alnını, Eddie'nin çok güzel taşıdığı o şahane çeneyi çizmekten zevk aldı. Bu süreçte bir mahremiyet vardı ve Charlotte, Bay Mallery'nin dudaklarını çizerken bocaladı.

“Dün gece söylediklerim... Sizi rahatsız ettim,” diye fısıldadı Bay Mallery.

Charlotte, “Konuşmayın,” dedi. “Yani, konuştuğunuzda hareket ediyorsunuz. Kıpırdamamanız gerek.”

Charlotte, Bay Mallery'nin kalbinin yine öyle telaşa kapılmasına sebep olacak bir şey söylemesini istemiyordu. Bu bir oyun olsa bile, yaşananlar gerçek hayatta, kitapta olduğundan çok daha yoğundu. Charlotte karakalemi adamın ikizinden daha dolgun olan alt dudağının gölgesinde

gezdirdi ve birden, o dudağı kemirmenin nasıl bir şey olacağını düşündüğünü fark etti.

“Ha,” dedi.

Bay Mallery, “Ne?” diye sordu.

“Hiç, yalnızca sizi düşünüyorum.”

Bu tuhaf bir alıştırmaydı. Charlotte çalışırken Bay Mallery ona serbestçe bakabiliyordu ama Charlotte sadece onun gölgesini gözlemleyebiliyordu. Charlotte bunun hep doğru olduğunu düşündü –Bay Mallery onu, gerçek Charlotte’ı görürken Charlotte onun yalnızca gölgesini, oynadığı bu karakteri tanıyordu. Bu düşünce Charlotte’ın titremesine sebep oldu.

Charlotte adamın çenesini, boynunu çizdi ve, *kolay biri değil. Kendi düşüncelerine herkesinkinden fazla değer veriyor gibi ve bazen düpedüz nahoş biri oluyor. Kameralı turistleri hatırlasana*, diye düşündü.

Ama belki hoş davranmak abartılmış bir şeydi. Hem Charlotte, Bay Mallery’yle çıkmıyordu. Yalnızca oyun oynuyordu ve elbette bunlardan gerçek bir sonucun çıkmasını beklemiyordu. Değil mi? O zaman neden bu kadar korkuyordu?

Adamın ana hatlarını kapkara boyadıktan sonra portreyi odadakilere gösterdi.

Eddie, “Ah, Mallery,” dedi, “öyle oturup insanı bakışlarıyla dövmediğinde hiç fena görünmüyorsun,” dedi.

Charlotte ellerindeki tozları silkti ve eserini gözden geçirdi. Bay Mallery’nin gölgesi kesinlikle, çizdiği onca portre arasında en canlı görünendi. Bu adam hakkında mı, yoksa

Charlotte hakkında mı daha fazla şeyi açığa çıkarıyordu? Charlotte portreyi duvara, diğerlerinin yanına bantladı – altı profil *Aranıyor* posterlerindeki gibi sergilenmişti.

İç sesi, *bu ne tuhaf bir kıyas böyle*, diyerek onu suçladı.

Charlotte o gece iyi uyuyamadı. Sebep dışarıda çatırdayan kuru gök gürültülü fırtına ve ara ara kopan verimsiz gök gürültüsü olabilirdi. Ya da Charlotte'ın beynindeki bir elektrik fırtınası, geceyi albayın gizeminin parçalarını bir araya getirmek için kullanan vızır vızır sinapsları da olabiliirdi.

Albay Andrews'un Charlotte'ı bir cesede götürmesi, sonra belki, Charlotte'a hiçbir şey anlatmayan o mutfak eldiveninden başka hiçbir ipucu vermemesi tuhaf görünüyordu. Hem gerçekten, yakın zamanda işlenmiş bir cinayet adamın ölü rahibelerle ilgili kadim hikâyesine nasıl bağlanabilirdi? Peki ya... (kes şunu, Ch)... ama ya gerçekten... (kendini aptal durumuna düşüreceksin)... gerçekte... (ah, tamam, durma –bunu karanlıkta, en budalaca hayallerimizi keşfetmekte özgür olduğumuz yerde düşünmenin tehlikesi yok)... Ya o gerçekten gerçekse? Ya Charlotte gerçek bir cinayet kurbanı bulduysa ve katil gece gelip cesedi gizlediyse? O zaman katil Pembroke Park'taki biriydi –muhtemelen Kanlı Cinayet oynayanlardan ve Charlotte'ın suç mahallini keşfettiğini bilenlerden biriydi: Hanım misafirlerden, oyuncu beyefendilerden biri veya belki Mary. O sırada diğer herkes yataklarındaydı. Ama o zaman kurban kimdi? Charlotte yarım bir kuşkuyla polise gitmeli miydi? Şimdi, gece yarısından sonra odasındaiken, bulduğu cese-

din lastik bir eldivenden ibaret olduğuna inanamıyordu. Ama ceset yokken bunu nasıl kanıtlayabilirdi?

Anlaşılan kişinin gece yarısı bile kendi kendine düşünüp bir şeyler kurması güvenli değildi.

Charlotte içini iğneleyen o dehşeti bir düşünceye dönüştürdükten sonra, birkaç kez (ya da on iki kez) yatağından kalkıp kapının dışına göz atmak, koridorda gelip onu uykusunda öldürmeye hazırlanan, pusu kurmuş bir katil olmadığından emin olmak zorunda kaldı. Tanrı şahidi olsun ki, hiçbir katil onu uyurken bulmayacaktı! Bir katil Charlotte'ın ölmesini istiyorsa, Charlotte'la bir erkek/kadın gibi yüzleşmek ve onu yüzüne karşı öldürmek zorunda kalacaktı! Çünkü bu şekilde ölmek çok daha hoştu. Uyanık ve farkında olmak, dolayısıyla olayın mide bulandırıcı dehşetini gerçekten tecrübe edebilmek.

Of, git yerine yat, Charlotte.

ev, daha önce

CHARLOTTE HER ŞEYDEN ÇOK, BOŞUNA yer kaplamak istemezdi. Dünyanın bir köşesinde, dikkat çekmeden oturmayı, varlığını kimseye zarar vermeden hoş bir biçimde sürdürmeyi çok isterdi. Neşe saçmayı. İnsanlar yardıma, arkadaşaya da borca ihtiyaçları olduğunda Charlotte’a geleceklerdi ama onun dışında, yoldan geçerken ayakları Charlotte’a takılmayacaktı. Cici Charlotte. Akıllı Charlotte. Ayak altında dolaşmayan Charlotte.

austen diyor, 8. ve 9. günler

CHARLOTTE KAHVALTISINI TABAĞINDA SAĞA SOLA ittirirken Agatha Christie’nin katillerinin kullandığı onca zehri düşündü. Charlotte’ın yumurtasına arsenik, sosislerinde striknin, sakesinde siyanür olabilirdi. (Aslında bardağında portakal suyu vardı, ama “sake” ile aliterasyon yapabi-

liyordu.) Bu konuyu neden kapatamıyordu? Bir cinayet olmasını mı *istiyordu*? Beyninin yapacak daha iyi bir şeyi yok muydu? Mesela yine Bay Mallery'nin alt dudağını düşünmek gibi?

Charlotte masada etrafına baktı. Katil kim? Kısa çöpü çeken kim?

Kahvaltıdan sonra, aklında lastik eldivenler ve gerçek cesetler, İngiliz polisi ve gece üzerine üşüşen korkularla yukarı kattaki iç balkona çıktı.

Tabloyu da o sırada gördü. Karanlık bir koridorda, elinde bir mumla bir kapıyı açmakta olan, gözleri korkudan irileşmiş bir kızın tablosunu. Çerçevedeki başlık, "Catherine Morland" diyordu.

Charlotte'ın o adı hatırlaması bir iki saniye sürdü – Catherine Morland, Austen'ın *Northanger Manastırı*'ndaki kahramandı. Kız Gotik romanların dehşetli hazzma öyle bir kapılmıştı ki, gerçekte olmayan cinayetler hayal ediyordu.

Charlotte, "Ben Catherine Morland'ım," diye fısıldadı.

Charlotte koridor penceresinde kendisine bakıp güldü. Kahkahası kesildiğinde gözlerini kaçırmadı. Yansıması bir yabancıya aitti. Bu, evindeki banyo aynasında bir alın kırışığı keşfetmiş olan kadın değildi. Bu, boylu poslu bir kadındı. Hayatının bazı noktalarında onu hantallaştıran boyu, şimdi bu uzun elbiselere göre tasarlanmış gibi görünüyordu. Saçlarını yukarıdan toplamak yüzünü değiştirmişti –mavi gözleri daha parlak, dudakları daha dolgun görünüyordu. Charlotte kendisini Amazonların, Yunan

tanrıçalarının soyundan gelmiş gibi hissediyordu. Ah, gerçekten haşmetliydi.

Pencerenin ötesinde, gökyüzündeki tek bir nokta sisli bir maviliğe dönüşmüştü. Bay Mallery bahçede tek başına yürüyor, ahırlara doğru gidiyordu. Charlotte üzerine bir binici cüppesi, ayağına da çizmelerini geçirdi ve adamı karşılamaya koştu. Ona yetiştiğinde nefes nefeseydi.

“Sakıncası yoksa, daha önce teklif ettiğiniz at gezintisine şimdi çıkmak istiyorum.”

Bay Mallery gülümsedi.

Charlotte bu hikâyedeki tasalı, kimsesiz kız olmayacaktı. Şakacıktan aşkı boynuzlarından tutacak, onunla boğuşup onu itaate zorlayacaktı. Fark edilecekti.

Atlarını ağaçların arasına sokarlarken Bay Mallery ıslak bir dalın altından eğilerek geçti ve “Son zamanlarda yokluğunuz hissedildi,” dedi. “Burada olduğunuzda bile tamamen burada değilsiniz.”

“Haklısınız. Gerçek olandan kaçmak için gerçek olmaya sığınıyordum –daha doğrusu, teknik olarak gerçekten gerçek olmayan ama *daha* gerçek olandan. Kulağa çok saçma geldi. Neyse, hikâyeyi yaşamaya kararlıyım. Artık ölmeyenim. Ya da canlıyım. En azından geri döndüm.”

Bu adamla neden insan gibi konuşamıyordu? Bay Mallery’ye bakmazken konuşmayı daha kolay buluyordu. Adamın bakışı Charlotte’ın kendisini çıplak hissetmesine sebep oluyordu.

Bay Mallery atını birden durdurdu. Bir yeri işaret ederek “Bakın,” dedi.

Devrilmiş bir ağacın üzerinde bir kızıl tilki oturuyordu. O da Charlotte’la eşlikçisine baktı, kuyruğunu bir kez salladı, sonra dönüp kaçtı.

Charlotte, “Onları avlıyor musunuz?” diye sordu.

“Bu beyefendilerin sporudur. Tilkiler rahat bırakılırlarsa tavşan gibi ürerler ve tavukları telef ederler.”

“Ama çok zeki görünüyorlar. İnsan onu tanıyormuş ve ne yapmak istediğini biliyormuş gibi görünen bir şeyi nasıl öldürür?”

“Benim vicdanım rahat. Taşrayı tilkilerden arındırmak, Wattlesbrookların çiftçi kiracılarının yükümlülüğüdür.”

Bay Mallery muhtemelen gerçekte tilki öldürmüyordu. Muhtemelen sadece, karakter olan Bay Mallery olarak konuşuyordu. Charlotte kendisine öyle söyledi ama buna inanmadı, çünkü Bay Mallery’nin görüldüğünden farklı biri olduğunu hayal edemiyordu.

Adam, “Sessizliğe gömüldüğünüzde beni büyülüyorsunuz, Bayan Cordial,” dedi.

Öyle şeyler söylediğinde bile mi? Ve Charlotte’a öyle baktığında?

“Bu çok mu fazla? Düşüncelerinizin mahremiyetine ortak olmak istemekle haddimi aşılıyor muyum?” dedi Bay Mallery. “Konuşmanızı dilerdim, ve kıskançlık ederek sadece benimle konuşmanızı dilerdim.”

“Bence düşüncelerim tekrarlanmaya değecek kadar ilginç değil.”

Adamın ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. “Bundan şüpheliyim.”

“Eh, ben de sizin gerçekte kim olduğunuzu merak ediyordum.”

“Gördüğünüz gibiyim. Hilelere düşkün bir adam değilim. Thomas Mallery'yim.”

“Wattlesbrook'ların yeğeni.”

Adam başını yana yatırdı. “Mülküm Sussex'te ama bu topraklar benim için ikinci bir ev gibi. Birçok tatilimi burada geçirip araziye, evi keşfettim. Pembrook Park'ı herkesten iyi tanıdığımı inanıyorum. Dedem tapuyu kardeşine kaptırmış olsa da, bu böyle. Pembrook Park kanunun anlamadığı bakımlardan bana ait.”

Adamın sesinde öyle bir inanç vardı ki, Charlotte onun gerçekten öyle hissedip hissetmediğini merak etti –ama Rüzgârlı Kuytu hakkında. Charlotte'ın handa gördüğü fotoğraflara bakılırsa, Bay Mallery on yıldır oranın oyuncularından biriydi.

“Sizi de merak ediyorum, Bayan Cordial. Bazen geceleri meraktan uyuyamıyorum.”

Bu neden Charlotte'ın yüzünü kızartmıştı? Charlotte nasıl olur da bir oyuncunun repliğine hakiki, kontrol edilemez bir fiziksel tepki verirdi? Charlotte hem kendine, hem adama güldü.

“Belli ki birbirimizi fazla düşünüyoruz! Ama şimdi bana merak ettiğiniz şeyleri sormalısınız.”

Adamın dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. “Sormaya cüret edemiyorum, çünkü aksi takdirde bana beyefendi diyemezsiniz. Ama gizem beni rahatsız etmiyor. Sizi katman katman çözmekten zevk alacağım.”

Charlotte yine kızardı. Aklı onun aslında kılık değiştirmece oynayan Charlotte Constance Kinder olduğunu biliyorsa bile, yanakları hikâyeyi olduğu gibi yutmuştu. Yaramaz yanaklar.

Bay Mallery manzaraya göz attı. “Atınızdán inin ve gelip benimle oturun.”

“Sanırım ata binmeye devam etmeyi yeğlerim.”

Adam meraka kapılmış gibi kaşını kaldırdı ama sonra atını topuğuyula dürttü ve ilerledi.

Charlotte neden hâlâ korkuyordu? Hadi ama, Charlotte, sonuçta Bay Mallery bu ıssız, karanlık, tilki işgaline uğramış koruda Charlotte’ı öldürecek ya da bekâretini tehdit edecek değildi. O bir oyuncuydu ve uyulması gereken Naiplik dönemi adabımuaşeret kuralları vardı, leydim!

Ama Charlotte atıyla ilerlemeye devam etti. Ve kısaca, durdukları takdirde neler olabileceğini hayal etti. Kısaca.

Hana vardılar ve Charlotte atından indi.

“Burada bazı işlerim var. Atımı geri götürür müsünüz, lütfen?”

Charlotte dizginleri yukarı, adama uzattı. Bay Mallery dizginleri alırken bir an için Charlotte’ın parmaklarını tuttu.

“Her bakımdan hizmetkârınızım.”

Charlotte onun gidişini izledikten sonra iç çekip içeri girdi. Midesinde gerginlikten kaynaklanan bir kıpırtıyla telefonunu dolaptan aldı. Charlotte dün kararlaştırılan saatte çocukları James’in evinden aramıştı. Telefona kimse cevap vermemişti.

Mesaj #1: “Merhaba, çocuklar, ben Anneniz... ıı, Charlotte. Öylesine aradım, nasıl olduğunuzu öğrenmek istedim. Belki hepiniz hâlâ uyuyorsunuzdur? Şu anda yağmur yağmıyor, verebileceğim en büyük haber bu. Neyse, hepinizi özlüyorum. Sonra tekrar ararım.”

Charlotte birkaç saat sonra hana dönüp tekrar denemişti.

Mesaj #2: “Hey, benim. Telesekreterle karşılaştığım için hayal kırıklığına uğradım. Beck, Lu, sesinizi duymayı çok istiyorum. Umarım her şey yolundadır. Sizi deli gibi özledim. Yarın tekrar ararım.”

Charlotte çocuklarının ikisine de e-posta göndermiş, telefonunun klavyesiyle kısa sorular ve “sizi seviyorum” yazmıştı. İkisinden de mesaj yoktu –sesli türden de, elektronik türden de. Ya hepsi yaralandıysa ya da domuz gribinden hastaneye yatırıldıysa, ya da rastgele, aslında engellenebilecek bir kazadan sonra komaya girdiyse? Veya James’in evinde karbonmonoksit alarmları yoksa ve sessiz katil gece hepsini bayılttıysa? Ya hepsi Gri Pelerin rahibeleri gibi aniden öldülerse? Ya şimdi yataklarında bekleyen dört cesetlerse?

Charlotte onları üçüncü kez aradı ve telefon çaldı, çaldı, çaldı. Charlotte, Bay Mallery’yle ata binmenin kendisini tedirgin ettiğini sanmıştı. Ama o, karşısına yine telesekreter çıktıığında karnında oluşan boşluğa kıyasla bir hiçti.

Mesaj #3: “James Kinder, yarın sabah mesajlarımı tekrar kontrol edeceğim ve içinizden birinden, *ölmedik, sadece her aradığında hepimiz dışarıda oluyoruz*, minvalinde bir haber almayı bekliyorum. Sizden haber almazsam

evinize gelip ceset arasın diye polisi arayacağım. Lütfen, lütfen arayın.”

Ertesi sabah telefonunda bir mesaj vardı.

James: “Hayır, ölmedik. Telefonları uzun süre şarja takmadık, herhâlde. Birkaç kez aradığını yeni fark ettik. Her şey yolunda.”

Telefonları şarja takmamışlardı, öyle mi? Charlotte’ın lazer görüş gücü olsa, gözlerinden kızıl ışınlar püskürür ve baktığı her şeyi yakardı. Durum böyleyken Charlotte sadece Bayan Wattlesbrook’un ofisindeki ev bitkisine zararsızca baktı. Bitki utanmak ve tek bir yaprağını dökme zarafetini bile göstermedi.

Saat farkından ötürü evi aramak için çok erkendi, Charlotte da kendisini, çocuklarının James’in mesajı bırakmasından bu yana geçen birkaç saatte öldürülmediği umuyla teselli etmeye mecbur kaldı.

Charlotte eve dönerken kasvetli bir suratla gezen Albay Andrews’la karşılaştı.

Kasvet adamın suratına hiç yakışmıyordu. Charlotte’ın bir ateşin ilk kıvılcımını yaratması gerekiyordu.

“Albay Andrews! Size gizeminize fena hâlde kapıldığımı söyleyecektim.”

Adam, Charlotte’a cömert bir tebessümle baktı. “Sahi mi? Nezih misafirlerimizin hiçbirinin gizeme ısınmadığını sanmıştım.”

“Rahibeleri Mary Francis’in öldürdüğüne inanmıyorum. Ama o öldürmediyse, kim öldürdü? Ve nasıl? Keşke bu akşam bize biraz daha okusanız.”

“Dileğiniz gerçekleşti, Bayan Cordial. Bu gece peri vaf-tiz annenizim.”

Andrews canlı adımlarla, gözlerinde yeni bir pırıltıyla yürüyüp gitti.

Charlotte döndü ve Eddie'nin bir bankta tek başına oturduğunu, kendisini süzdüğünü gördü.

“Gününü güzelleştirdin.”

“Öyle mi? Umarım. Ama küstahlık etmiyordum. Onun gizemi burada benim için bir nevi cankurtaran oldu. Bu sayede... başka şeyleri düşünmek zorunda kalmıyorum.”

Eddie yanındaki boş yere pat pat vurdu, Charlotte da banka gitti ve iç çekerek oturdu.

“Çocukların ne durumda, Charlotte?”

“Ben de tam onları düşünüyordum.”

“Tahmin etmiştim. Endişeli misin?”

“Onlar... yazışma konusunda pek iyi değiller. Aklımı durduramıyorum. Sürekli hayal ediyorum...”

“Yüzleşmiş olabilecekleri çeşitli ölüm türlerini mi?”

“Nereden bildin?”

Eddie kendini beğenmişçe, “Ben senin ağabeyinim,” dedi. “Sen de kız kardeşim olduğundan, elbette benim de baba olduğumu biliyorsun. Julia'nın annesi öleli on dört yıl oldu. Onu ninesiyile dedesi büyütüyor, ben de Londra'ya gidebildiğim kadar sık gidiyorum. Ama uzun süre uzaklarda kaldığımda ve mektup gelmediğinde, bende de aynı iz oluşuyor.” Eddie kaşlarını sahte bir endişeyle atınca alnında derin bir kırışık belirdi. “Ama, bana seninkilerden bahset. Sanki onları görmeyeli... *asırılar* oldu.”

Charlotte gülümsedi. “Beckett artık on bir yaşında ve çok zeki. Bana çok şey anlatmıyor ama, bilirsin işte... Lucinda da on dört yaşında ve... şey... benden nefret ediyor...”

Charlotte o anda ağlamaya başladı. *Nefret* kelimesi göz yaşlarının dökülmesini gerektiren hormonal bir tepkiyi tetiklemişti ve o yaşlar durdurulamazdı.

Charlotte gözlerini eliyle örterek “Lütfen, bana aldırma,” dedi. “Çok aptalım. Bana aldırma.”

Charlotte bir kolun omzuna dolandığını hissetti ve Eddie, Charlotte’ı kendisine çekti.

Charlotte başını onun göğsüne yasladı ve gözlerini elleyle kapattı.

İç sesi, *belki ondan sana ılık süt ve gofret getirmesini istemelisin*, dedi.

Charlotte, *kes sesini*, dedi.

“Bu benim suçum. Kızıma rahat vermiyorum. Ona güvendiğimi göstermiyorum, çünkü belki gerçekten güvenmiyorum. O benim kızım olduğu için, geçmişte hatalar yaptığım için ve onun hata yapmasını istemediğim için. Bunun anlamsız olduğunu biliyorum ama denemeyi bırakmak elimden gelmiyor. Ah, kes sesini, Charlotte, grup terapisinde değil, tatildesin.”

Eddie, Charlotte’ı bırakmadı. Elini kadının kolunun üst kısmına koydu.

“Julia on beş yaşında,” dedi.

“Onu ne sıklıkta görüyorsun?”

“Yılda birkaç kez.”

Charlotte kaşlarını çattı. “Yani, üç dört kez mi? Bu acı-
nası bir durum, Eddie. Kızların babalarına ihtiyacı vardır.
Bununla ilgili çok şey okudum.”

“Vasileri beni tasvip etmiyor. Sanırım ben de, beni kor-
kutup kaçırmalarına izin veriyorum.”

“Sen mi? Ha! Seni hayaletli olması olası bir evin gizli
odasında, son derece tehditkâr bir tavırla eskrim antren-
manı yaparken gördüm. Bence herkese kafa tutmaya muk-
tedirsin.”

Eddie dişlerini sıkınca çenesi sertleşti ve adam başını
olumlu anlamda salladı. “Haklısın. Julia’yı daha sık görme-
liyim. Ciddiyim, Charlotte, onu gerçekten daha sık görme-
liyim. Kafa tutacağım. Yemin ederim.”

“Ben de Lu’nun üzerine o kadar gitmemeliyim. Ona gü-
venmem ve hata yapmasına izin vermem gerek.”

“Belki birer ebeveyn olarak her zaman gelişme payımız
vardır. Ne diyorsun, Charlotte? O kızlara ebeveynlik yete-
neklerimizin mutlak haşmetini gösterelim.”

“Eddie, ağabeyim olduğun için çok memnunum.”

Charlotte, Eddie’nin onun kafasını öptüğünü hisset-
ti. Gözlerini kapattı ve ağır ağır nefes verdi, bir an için
Eddie’nin kollarına kaldı. Bu çok hoştu. Charlotte’ın
tek ihtiyacı olan buydu. Durumu analiz etmeyecek, Bay
Edmund Grey’in mi, yoksa oyuncunun mu on beş ya-
şında bir kızının olduğunu merak etmeyecekti –adamin
Charlotte ve James hakkında ne kadar şey bildiğini (sade-
ce Bayan Wattlesbrook’un dosyasındakileri mi?) ve böyle
açıkça karakter dışına çıktığı için utanmasının gerekip ge-

rekmediğini de. Charlotte bir an için adamın kollarında kalacaktı. Erkekler iyiydi. Charlotte iyi erkekleri severdi.

Jane Austen olsa, şu an ne yapardı?

Charlotte doğruldu. “Hadi, onlara mektup yazalım. Çocuklarıma mektup yazmayalı... ne kadar oldu, bilmiyorum. Ama bu çok tuhaf, çünkü 1816 yılındayız ve mektup yazmak kadınlar için gündelik bir meşgale.”

Eddie, “Bayılmak, kendi kendini yelpazelemek ve soğuk dana dili yemekle birlikte,” diye ekledi.

“Bugün bunları hiçbirini yapmadım. Çok gerideyim.”

Charlotte kendinden emin adımlarla oturma odasına girdi, çalışma masasında kâğıt ve mürekkep, ayrıca hakiki tüy kalemler buldu. “Baksana, gerçekten tüylerle yazabiliyorsun!”

Charlotte’la Eddie yan yana oturdular, tüy kalemlerini mürekkebe batırıp yazmaya başladılar. Mürekkebin akıcılığı Charlotte’ın el yazısını değiştirip zarif, beklenmedik bir şekle soktu –kalınlı inceli çizgiler, mürekkep lekeleri, damlacıkları ve kıl gibi tüy darbeleri. Bu, Charlotte’ın çok hoşuna gitti. Ama sonra kalemin ucu köreldi ve Charlotte ne yapacağını bilemedi. Eddie de zorlanıyordu.

Charlotte, adamın odanın kapısının önünden geçtiğini görünce, “Bay Mallery,” diye seslendi. “Beyefendi, kahramanımız olur musunuz? Tüy sanatında tecrübeli misiniz?”

Bay Mallery kapının eşiğinden içeri eğildi. “Hanımefendiye elbette yardım ederim. Sen de yardımımı istiyorsan, Grey, kendine bir etek ve bone bulmanı tavsiye ediyorum.”

Eteği ve bonesi olmayan Eddie, Bay Mallery'den Tüy Kalem ve Mürekkep 101 dersi almak için Charlotte'ın omzunun üzerinden baktı. Ondan sonra, her şey daha rahat ilerledi.

Charlotte; James ya da Justice'tan, Lu'nun erkek arkadaşının peşine düşmesinden ya da telefonların bitik şarjlarından söz etmedi. Yalnızca çocuklarıyla konuştu, en sevdiği anıları paylaştı, onların hayran olduğu özelliklerini listeledi, onlara Albay Andrews'un gizeminden ve Kanlı Cinayet oynarken ne kadar korktuğundan bahsetti (ama varlığı yokluğu belli olmayan cesedi konunun dışında bıraktı).

Charlotte mektup yazarken Bay Mallery kanepede oturup onu izledi. Charlotte buna gitgide alışıyordu. Mektubundan başını bile kaldırmadı.

Eddie'nin mektubu üç sayfa uzunluğundaydı. Julia gerçek olsa da olmasa da, destansı bir mektup alacaktı.

Charlotte mektuplarını mühürledi, zarflara adres yazdı ve Bay Mallery'den onları bugün postalanmak üzere Bayan Wattlesbrook'a götürmesini rica etti.

"İvedilikle diye bir şey var mı?" diye sordu Charlotte. "Çünkü istediğim o. Lütfen ivedilikle olsun!"

Bay Mallery eğilerek selam verdi. "Benden istediğiniz her şeyi yaparım, Bayan Cordial ama belki bir dahaki sefere istediğiniz iyilik yanınızdan ayrılmamı gerektirmez."

Adam odadan çıkar çıkmaz, Charlotte'ın boğazından panik dolu bir hıçkırık koptu.

Eddie, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu ve başının yanını hafifçe eline yaslayarak Charlotte'ı inceledi.

“O kadar farklı ki... geride bıraktıklarımın. Bana kur yapmasına izin vermem gerek, biliyorum. Bayan Wattlesbrook oyunu böyle tasarladı. Ama korkuyorum. Adamı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.”

“Hâlâ Mallery için mi endişeleniyorsun? Hadi ama, Charlotte, keyfine bakmayı öğrenmen gerek. Kendine hiç bunu yapma izni veriyor musun? Pek fazla hobin yok, değil mi?”

“Çalışıyorum, çocuklarıma bakıyorum...” Charlotte omuz silkti.

“Eh, bizim dünyamızda en azından dans etmeyi öğrenmelisin. Annem...” Eddie hatasını fark etti. “Hatırlarsın ki annemiz dans hocasıydı ve ben de tek oğlu olduğumdan beni doğal olarak sıklıkla gösteri partneri yerine kullanırdı. Senin dans derslerinden kaçmayı bir şekilde başarmış olman tuhaf.”

“Evet, gerçekten tuhaf.”

Birbirlerine gülümsediler.

Eddie, “Halk danslarını Bayan Wattlesbrook’tan öğrendin, değil mi?” dedikten sonra Charlotte’ın elini tutup kadını ayağa kaldırdı.

“Dansları pek iyi hatırlamıyorum, üstelik baloya sadece dört gün kaldı.”

“Adımlar sürekli tekrarlanıyor, sen de akıllısın. Hemen hatırlarsın.”

Eddie köşedeki oymalı ahşap kutuya gitti, bir anahtarı birkaç kez çevirdi ve kutunun kapağını kaldırdı. Kutudan metalik tınıda bir şarkı yayıldı.

“Efendimizin yılı 1816’da, medeni topluma yakın zamanda sunulmuş yeni bir dans var: Vals.”

Eddie, Charlotte’ı kollarına alıp harekete geçti –bir, iki, üç, bir, iki, üç. Elleri Charlotte’ın sırtını sıkıca tutuyor, karınları nerdeyse birbirine değiyordu. Charlotte kendisini tüy gibi hafif hissediyordu, hatta biraz sarhoş gibiydi.

Eddie, “Doğal bir yeteneğin var,” dedi. “Herhâlde bu Grey’lerin kanında var.”

Charlotte uçarılık mı ediyordu? Bunun yerine üretken bir şey yapıyor olması gerekmez miydi? Şey gibi... ııı... Charlotte bir an için, araştırma işine geri dönebilmek için cinayetin gerçek olmasını diledi. Böyle tatil yapmak beynini fena hâlde zorluyordu.

İç sesi, *tam bir geri zekâlısın*, dedi. *Nasıl gevşeyeceğini bilmiyor musun?*

Charlotte, Eddie’ye baktı. Eddie yanındayken gevşemek daha kolaydı.

Eddie, “Eğleniyor musun?” diye sordu.

Charlotte başını olumlu anlamda salladı, ayakları hafifçe sekerek adıma ekstra canlılık kattı.

Eddie, “Ah, seni cilveli şey,” dedi. “Bir dahaki sefere sana polka öğreteceğim.”

“İvedilikle postalandı.” Bay Mallery kapının eşiğine yaslanmıştı.

Charlotte kendisini suçlu hissederek dansı bıraktı. Bay Mallery’nin kendine güveni odayı dolduruyor, Charlotte’inkine hiç yer bırakmıyordu.

Bay Mallery, Charlotte'a yaklaştı ve iyice eğilerek selam verdi. "Araya girmemin sakıncası var mı?"

Eddie de eğildi ve onları baş başa bıraktı.

Bay Mallery'yle dans etmek farklıydı. Adamın elle-ri Charlotte'ı aynı yerlerinden tutuyordu ama dokunu-şu daha sıcak, daha mahrem gibiydi. Charlotte, *insanlar 1816'da gerçekten vals yapıyor muydu*, diye düşünmeden edemedi. Bu tam bir skandaldı! Charlotte bunun kendi-sini Austen Diyarı'nın derinliklerine götürüp götürmedi-ğinden emin değildi, ama Bay Mallery'yle vals yapmak gerçekten muhteşem ve insana kendisini biraz haylaz his-settiren bir şeydi.

Bayan Cordial günün geri kalanında Bay Mallery'nin kendisine adamakıllı kur yapmasına izin verdi. Bahçelerde yürüyüşe çıktılar, gölcükte taş sektirdiler; bulutlardan, ta-rihten ve zaman dönemi açısından nötr olan başka konu-lardan konuştular.

Adam bir beyefendi gibi davranarak mesafesini koro-yordu, ama ne zaman engebeli zeminde yürüseler, hiç te-reddüt etmeden kolunu Charlotte'a uzatıyor ya da onun elini tutuyordu. Güneş ufukla cenk ederken ikisi bulutla-rın sarıya ve turuncuya, yanan bir ev kadar parlak ve sıcak renklere bürünüşünü izlediler.

Bay Mallery, "Bu akşam içeri girme düşüncesi tüylerimi ürpertiyor," dedi. "Misafir odasının sıkıcılığı, onca insan. Sadece sizi dinlemeyi yeğlerdim."

"Sahi mi? Şimdiye kadar çok ilginç bir şey söylediğimi sanmıyorum."

“Siz ilginçsiniz.”

“Bayan Cordial!” Albay Andrews onları açık kapıdan görmüştü. “İşte, oradasınız. Bayan Wattlesbrook yemeğe başlamak için sabırsızlanıyor; illa bilmeniz gerekiyorsa söyleyeyim, ben de sabırsızlanıyorum. Bu akşam size aklınızı başınızdan alacak bir bölüm okuyacağım ve siz bana katılmazsanız moralim yerle bir olur.”

Adam yüzünü asar gibi yaptı ve yürüyüp gitti.

Bay Mallery Charlotte’ın elini öptü, kadının kokusunun tadını çıkarıyormuş gibi, burnundan nefes aldı. Vay canına. Charlotte dikkatli olmazsa, bu adam onu çiğ çiğ yerdı. Hımmm, belki de çok dikkatli olmamalıydı.

Charlotte, “Biz... içeri girsek iyi olur,” dedi.

Albay Andrews yemek boyunca çok huzursuzdu. Ağzı da yemekten çok gizli tebessümlerle doluydu. Kana kana içki içiyor, bazen kendi kendine kıkırdıyordu.

Bayan Charming, “Bir şeylerin peşindesin, kemikli-kremalı pastam,” dedi.

“Yanınızda olmak beni büyülüyor ve bu akşamki eğlencemizi iple çekiyorum. Mary Francis’in hikâyesi ilerliyor.”

Tatlı ve Madeira’dan sonra, akşam sus pus olarak geceye dönüştü. Oyuncular salondaki çok sayıda sedire yerleştiller, albay da küçük, deri ciltli defterinden bir şeyler okudu. Kâhya için Doğu Londra aksanı kullanmaya başlamıştı, bu da Charlotte’ın her kelimesine konsantre olmasını gerektiriyordu.

Mutfaktaki çocuklar Mary'yi kışkırtıyor; bunu görebiliyorum. Kim olsa görür. Onlara kızla uğraşmalarını söyledim ama o kız manastırdan bahsetmeyi reddederken sorumluluğunu üstüme alamam. İnsanlar merak ediyor ve korkuyor –tıpkı benim gibi. Ama olacakları hiç beklemiyordum. Mutfağı derleyip toplarken Mary taburesinde sessizce oturuyordu ve hepsi sıkı çalışıyordu. Belki bazıları Mary'yi yine kızdırmış olabilir. Bir şarkı uydurmuşlar, ikide bir Mary'ye, *Tanır mısınız bizim Mary'yi, gömmüş toprağa yirmi bir rahibeyi*, diyorlar.

Çalışırken öyle bir uluma duyduk ki, aşçının kâsesi elinden düştü. Dışarı bakınca mutfak bahçesinde bir şey gördük. Bana kalırsa o bir hayaletti, çünkü beyazdı, tül gibiydi ve süzülür gibi hareket ediyordu. Uluyor, tuhaf sesiyle ciyaklıyor, korkunç şeyler söylüyordu. *Masum Mary'yi rahat bırakın!* Hayalet rahibelerin, insanlar Mary'nin adını yalanlarla karalarken huzur içinde yatamayacağını söyledi. Hepimiz hayalet gibi bembeyaz kesildik, kapıyı kapatıp kulaklarımızı örttük. Mary dışında hepimiz. Kız korkmuş görünmüyordu. Evet, endişelenmişti ama korku içinde değildi. Tencere yıkamaya devam etti ve kaşlarını çattı.

Bunu mum ışığında yazıyorum ve mumlarımızı boşa harcamamalıyım ama uyuyamıyorum, o yüzden her şeyi yazıp tekrar dua edeceğim. Ve o delikanlıları yola sokacağım, çünkü bir daha hayatım boyunca hayalet görmek istemiyorum.

Albay Andrews defteri kapattı.

Bayan Charming, “Vay canına,” dedi. “Gerçek bir hayalet. Hem hayalet Mary’yi koruyordu. O zaman kız suçlu olmayabilir.”

Bayan Gardenside, “Ama olabilir de,” dedi, “ve karanlık eylemleri hortlaklarla korkunç bir dostluk kurmasını sağlamıştır.”

Grup sessizdi. Charlotte uzaklardan bir yerden bir uluma duydu.

Ne tesadüf, diye düşündü. Uluyan bir hayaletle ilgili bir şeyler okuduk ve hemen ardından dışarıda bir hayvan uludu.

Sesi tekrar duydu.

“O ne?” Bayan Gardenside ayağa kalkmıştı.

Albay Andrews pencereye koştu ve delirmiş gibi sağa sola baktı. “Aman Tanrım, sanırım bahçede bir şey var!”

Bayan Charming de onun yanına gidip dışarı baktı ve, “Kahretsin, hiçbir şey göremiyorum,” dedi.

Albay Andrews elektrik lambalarını kapatıp mumların bazılarını söndürdü, odayı loşlaştırdı. “Orada. Çalılarının arasında.”

Bayan Charming sertçe iç çekti. Charlotte da diğerleriyle birlikte camın önüne koştu.

Gökyüzü sulu siyahtı. Akşam yıldızları ve alçaktaki ay solgun şekillere biraz renk katıyordu: Çeşmeye, gri taşlı araba yoluna ve bahçede hareket eden şekle. Bir dakika. Evet, Charlotte gerçekten orada birini görüyordu. O şey iki ayaklı bir yaratık gibi yürümüyor, daha ziyade... süzülüyordu. Kederli kederli dolaşıyordu. Charlotte onun

yüzünü göremedi. Yalnızca beyaz cüppesini ve başlığını görebildi.

Bayan Gardenside, “O Mary Francis,” diye fısıldadı.

Albay Andrews pencereyi açınca serin gece havası kulaklarına yüksek, hırıltılı bir feryat taşıdı.

Albay, “Belki iletişim kurma arzusundadır,” dedi.

Şekil durdu ve gözsüz yüzünü pencereye çevirerek sivri parmağını kaldırdı.

Charlotte irkilerek pencereden uzaklaştı. Mary Francis doğrudan kendisini işaret ediyormuş gibi hissetmişti.

Bayan Gardenside, “Hadi, onu kovalayalım,” dedi ve odadan aceleyle çıktı.

Albay Andrews, “Durun!” dedi.

İkisi birden koşup gittiler. Bayan Charming ve Charlotte bir an tereddüt ettikten sonra kovalamacaya katıldılar.

Albay Andrews’un çok yakından takip ettiği Bayan Gardenside çakıllı araba yolunu aşip bahçeye gidiyordu. Hayalet hâlâ sürükleniyordu ama artık hareketlerinde korkutucu bir yan yoktu. Aslında, o hareketler son derece insani bir duygu olan paniği yansıtıyorlardı.

Albay, “Dikkat!” diye bağıırıyordu. “O kadar acele etmeyin, Bayan Gardenside. O ruh tehlikeli olabilir.”

Bayan Gardenside, “Senden korkmuyoruz!” diye bağırdı.

Hayalet eğilip yerden bir şey aldı, sonra canını kurtarmak istiyormuşçasına kaçtı –tabii, aslında ölü olduğundan öyle yapmasına gerek yoktu. Uçuşan başlık bir çalıya takıldı ve hayalet onu yırtarak kurtardı.

Bayan Gardenside, “Dur!” diye bağırdı. “Ölümün sırlarını nedir? O rahibeleri gerçekte kim öldürdü? Cennet nasıl bir yer?”

Hayalet ahırlara yaklaşınca gözden kayboldu.

Bayan Gardenside nefes nefese, “Nereye gitti?” diye sordu.

“Çözünerek kayboldu... Havaya karıştı... Bütün ruhların geldiği yere gitti,” diyen Albay Andrews ellerini dizlerinin üzerine koyarak nefes almaya çalıştı.

Charlotte ve Bayan Charming, hayaletin ilk belirlediği noktaya ulaşmışlardı.

Charlotte, “Gelin, bakın,” dedi. “Zeminde izler var. Şurayı gördünüz mü? Uzun izler –sanki tekerlekli bir şey ileri geri hareket etmiş.”

Charlotte içinden *kaykay* diye tahminde bulundu. *Bizim hayalet serserilik ediyormuş.*

Bay Mallery’yle birlikte evden acelesiz adımlarla çıkıp gelen Eddie, “Tekerleği hayaletlerin icat ettiğini bilmiyordum,” dedi. “Taş Devri’nden kalma gibi görünüyorlar, sizce de öyle değil mi?”

Bay Mallery, “*Cennette ve dünyada, senin felsefende hayal edilenlerden fazlası vardır, Horatio,*” diye alıntı yaptı.

Eddie endişeye kapılmış gibi yaptı. “Mallery, benim, Edmund Grey. Andrews, bak Mallery yine bana Horatio demeye başladı. Belki bir kadeh kanyak ona iyi gelir. Yoksa sorun bu mu?”

Charlotte, Albay’la Bayan Gardenside onlara katıldığında, “O izler ne anlama geliyor olabilir, Albay?” diye sordu.

Albay Andrews ellerini kaldırdı. “İnsanlar genelde ruhların peşine düşmez. İnsanlar genelde güvenli misafir odalarında kalır ve hayaletleri uzaktan gözlemleyip korku dolu sesler çıkarır. Hatta perdelerin arkasına saklanıp cesur beyefendilere onları gecenin dehşetlerinden korumaları için yalvarabilirler. Bu genelde böyledir.”

Bayan Gardenside, “Kusura bakmayın,” dedi.

Eddie, “Gerçekten, Bayan Gardenside,” dedi ve ayağını bir bankın üzerine koyarak poz verdi. “Öyle cesurca koşup kendinizi karanlığa atmasaydınız, macera peşine düşüp mezarın ötesinden gelen bir hayaleti sorgulamasaydınız, siz korkudan titrerken pencereyle aranızda siper olurum. *Korkma, nazik genç kız*, derdim. Ve pencerenin kanadını elim zerrece titremeden kapatırdım. Sonra da size bisküvi ikram eder, elimde tanrılara yakışacak kartlar olmasına rağmen vistte kazanmanıza izin verirdim!”

Bayan Gardenside adamın koluna girerek “Siz gerçekten erkeklerin en iyisisiniz,” dedi.

“Aha! Üstelik bu repliği size benim söyletmememe gerek kalmadı. Kendi dudaklarınızdan döküldüğünde kulağa ne kadar spontane ve içten geldi, bir bilseniz.”

Bayan Gardenside, “Gerçekten içtendi,” dedi.

Eddie elini onunkinin üzerine koydu. “Siz de kadınlar arasında en cesur ve en muhteşemisiniz, Bayan Gardenside,” dedi.

İkisi de gülümsedi. Vay canına, birbirlerine olan düşkünlükleri hakiki görünüyordu. Charlotte başka tarafa baktı. Bayan Charming, Albay Andrews’un yanındaydı,

adamin sırtına onu teselli etmek ister gibi pat pat vururken onu gülümsetmek için yüzünü şapşal ifadelere sokuyordu. Bay Mallery ellerini ceketinin ceplerine sokmuş, bir kenarda duruyordu. Muhtemelen Charlotte'a bakıyordu ama Charlotte karanlıkta bunu kesin olarak bilemiyordu. Bayan Gardenside hiç Charlotte ve Bay Mallery'yi gözlemleyip, *vay canına, birbirlerine olan düşkünlükleri çok hakiki görünüyor*, diye düşünmüş müydü?

Gece yanağa değen bir nefes kadar ılıktı. Çiftler kol kola girerek bahçeden geçtiler, geri gelip dileklerini yerine getirmesi için hayaletle defalarca seslendiler.

Bayan Charming, "Huuu!" diye bağırdı. "Geri dön ve beni balonun en güzel genç kızına dönüştür!"

Eddie, "Bu hayaletin peri vaftiz ana türünden olduğundan emin değilim," dedi.

Bayan Charming, "Eh, insan denemeden bilemez," dedi.

Albay Andrews şoka kapılmış rolü yaparak "Hamlet'in babasının aşkına," dedi. "Dileğiniz çoktan yerine geldi. Göz alıcısınız!"

Bay Mallery alçak sesle bir şarkı mırıldanıyordu.

Charlotte, "Bu akşam hâlinizden memnun görünüyorsunuz," dedi.

"Biliyor musunuz, sanırım öyleyim."

"Hayaletlerin kol gezdiği yerlerde mutlu oluyorsunuz, öyle mi?"

"Mesken tutmak için ilginç bir yer." Charlotte elini Bay Mallery'nin koluna koymuştu. Adam da elini kadının eli-

nin üzerine koydu. Eli soğuktu. “Belki de sırf sizinle olduğum için hâlimden memnunumdur.”

Charlotte içini çekti. Ve kalbinin pır pır etmesine, nefesinin hayaletin uçuşan başlığının çalıya takılışı gibi göğsüne takılmasına izin vermesinde sakınca olmadığına karar verdi. Kitaplarda, hikâyelerde âşık olmanın zararı yoktu ve Charlotte şu an bir hikâyenin içinde değilse, neredeydi? Hem, buraya gelmesinin sebebi bu değil miydi? Charlotte zamanı geldiğinde, hikâyeden sağ salim çıkabileceğinden emindi. Çok büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olmadığından emindi.

ev, iki yıl öncesi

JAMES BOŞANMALARINDAN BİR YIL KADAR önce, Charlotte’a çeşitli banka hesaplarını, yatırımlarını ve Charlotte’ın işini her ikisinin adına kaydettirmeleri gerektiğini söylemişti.

“Vergi sebeplerinden,” demişti.

“Sahi mi? Müşterek dosya açtığımızdan bunun bir fark yaratacağını düşünmemiştim.”

James kaşlarını çatmıştı. “Sanki bana güvenmiyor gibisin. Sanki kendini benden ayrı tutmak istiyor gibisin.”

Charlotte ertesi gün sahip olduğu her şeye James’in adını eklemişti –iş dışında. Bunun daha karmaşık bir işlem olduğu ortaya çıkınca Charlotte işi web sitesinin yeniden tasarlanmasından sonraya bırakmıştı. Ama James o zamana kadar ilişkisini itiraf etmiş ve boşanmak istediğini söylemişti. Nafaka olmayacaktı –evin gerçek direği Charlotte’tı ve James’in sadakatsizliği, onun Charlotte’tan para istemesini engelliyordu. Charlotte avukatının tavsiyesine rağmen olay çıkarmak istememiş, müşterek varlıklarının yarı yarıya bölünmesine razı olmuştu. Ve bu varlıklar artık Charlotte’ın

banka hesaplarını ve yatırımlarını içeriyordu. İşi dışında her şeyini.

Finansal kopuşa rağmen, bundan sonraki aylarda Charlotte'ın geliri patlama yaptı. Ne kadar sıkı çalışırsa, hissetmemek onun için o kadar kolaylaşıyordu.

austen diyarı, 10. ve 11. günler

CHARLOTTE ERTESİ SABAH BAYAN GARDENSIDE'LA Bayan Charming'i ikinci kata sürükledi.

Albay bir gece önce bahçede onlara, “Sevgili hanımlar, ikinci katta hâlâ bir ipucu var,” demişti. “Yani, koridorda demek istiyorum. Kapıları açıp hizmetçileri odalarında rahatsız etmenize gerek yok.”

Ama ya gizli oda, diye düşündü Charlotte. Albay Andrews'un bir noktada odayı tekrar hikâyeye katacağından ve kendisinin Kanlı Cinayet gecesi ne gördüğünü sonunda anlayacağından emindi ama belli ki henüz bunların vakti gelmemişti.

Charlotte, “Taze bir bakışa ihtiyacım var, hanımlar,” dedi. “Neyi gözden geçiriyoruz?”

Bayan Gardenside, “Çok açık, değil mi?” dedi. “Koridorda masa, vazo ve Aziz Francis tablosundan başka hiçbir şey yok.”

Charlotte hızla döndü. “Aziz Francis mi dedin?”

“Evet, şuradaki tablo. Kurtla konuşan Aziz Francis’in hikâyesini anlatıyor.”

Charlotte, “*Mary* Francis’teki Francis gibi mi?” dedi.

“Ah, anladım!” Bayan Gardenside el çırttı. “İpucunu bulduk! Ama bu ne anlama geliyor?”

Charlotte tabloyu duvardan aldı. Tablonun arkası kah-verengi kâğıtla kaplanmış, kâğıt her yerinden çerçeveye zımbalanmıştı ama içinde bir şey hareket ediyordu.

Bayan Gardenside, “Yırtıp açın,” dedi.

Charlotte duraksadı. Charlotte paha biçilmez bir sanat eserinin arkasını yırtarsa Bayan Wattlesbrook pek hoşnut olmazdı.

Bayan Charming, “Hadi,” dedi. “Zaten gerçek değil.”

“Nereden biliyorsun?”

“Sahteleri tespit etme konusunda çok iyiyimdir.” Kadın göğsünü zarıfçe salladı. “Genetik bir hediye. Bunlar gerçek -artık her nasılsa- o yüzden bana bonus olarak her tür sahtekârlığı tespit etmek için bir radar verildi.”

Charlotte, Bayan Charming’in anormal büyüklükteki hakiki göğüslerinin kadına sahte tabloları saptamasını sağlayan bir süper güç verdiğine inanmayı ne kadar istese de, bu pek akla yatkın değildi.

Bayan Charming tabloyu ters çevirdi. “Dokunun eşitliğini görüyor musun? Bu spreyle yapılmış, o toptan imal edilen kopyalardan biri. Üstelik iyi bile değil. Yırt gitsin, canım.”

Charlotte kahverengi kâğıdın bir köşesini yırttı. Dışarı üç kat katlanmış bir parşömen düştü.

Kâğıdı soluksuz hâlde düzelttiler. Sayfa boştu.

Charlotte, “Bu bir şaka mı?” diye sordu.

Bayan Charming sevgi dolu bir tebessümle, “Hayır, tam Andrews luk bir iş,” dedi. “Zirveyi uzatmaya bayılır.”

Kâğıdı kendisinden bir kol mesafesi kadar uzaklaştırdı, gözlerini kısıtı, sonra aşağı kata koştu. “Hadi!”

Bayan Gardenside’la Charlotte onu takip ettiler.

Ön basamaklarda durup kâğıdı güneşe doğru tuttular. Charlotte belli belirsiz izler gördüğünü düşündü.

“Limon suyu!” dedi. “Oğlum bir keresinde okul projesi için mürekkep olarak limon suyu kullanmıştı. Isıya ihtiyacımız var.”

Aceyle içeri koştular; kıkırdayıp birbirlerini ittirdiklerinden genel olarak telaşlı bir kaz sürüsüne benziyorlardı. Bir mum yaktıktan sonra kâğıdı aleve yaklaştırdılar ve limon suyuyla yapılan işaretlerin kararıp kahverengileştiğini gördüler.

Tozlu ciltler arasında

Bir azizin eseri var

Kendini tutmayan bir kızın

İtiraflarına sayfa açar

“Bir başka ipucu. İnsanla nasıl da oynuyor,” dedi Bayan Gardenside.

Bayan Charming güldü. “Ah, onu bir de tam anlamıyla tanısınız.”

Charlotte kadınları kütüphaneye götürdü.

Kurmaca dışı kitapların olduğu rafta, *Assisili Francis: Hayvanların Koruyucu Azizi* vardı.

Charlotte sayfaları karıştırırken Bayan Gardenside'la Bayan Charming başında toplandılar. En arkadaki kâğıtlar el yazısıyla kaplıydı ve yazı besbelli tüy kalemle yazılmıştı.

Charlotte, "Ben, Mary Francis, bunu kendi ellerimle yazıyorum..." diye okumaya başladı.

Üçü birden, "Aaa!" diye haykırdılar.

Evde koştururlarken Charlotte, "Bulduk!" diye bağırды. "Bulduk, bulduk!"

Eddie, Bay Mallery ve Albay Andrews farklı yönlerden çıkıp geldiler, antrede buluştular. Bayan Charming hoplayıp zıplıyor, göğüsleri nerdeyse alına çarpacak gibi oluyordu.

"İpucunu bulduk, Albay Andrews! Mary'nin kendi sözlerini bulduk!"

Yüzü aydınlanan Albay Andrews ellerini kavuşturdu. Charlotte onun mutluluğuna o kadar sevinmişti ki, içinden adamın yanaklarını sıkmak geldi. Yani, yüzünün yanaklarını. Gerçi, Albay Andrews kısa pantolonla şahane görünüyordu ama Charlotte buna kafa yormadı.

Grup oturma odasına dalıp Charlotte'ın etrafında toplandı. Charlotte kitabı açtı, ama sonra Bayan Gardenside'ın bundan kendisinden daha fazla keyif alabileceğini düşünüp okusun diye kitabı kıza verdi. Bayan Gardenside gülümse-di ve boğazını temizledi.

Ben, Mary Francis, bunları kendi elimle yazıyorum. İyi yürekli başrahibenin vefat ettiğini az önce

duydum ve dilim sonunda çözüldü. Başrahibeyi ancak Tanrı yargılayabilir, çünkü o hayattayken bu meseleden bahsetmedim ve bahsetmeyecektim. Gerçek bir kılıçtır ve iyi olsa da, insanı keser. Elimden gelse, kimseyi yaralamayacağım. Yeterince ölüm gördüm. Annemle babam hummadan, ağabeyim tarlalarda öldü. Bir de manastırda olanlar...

Köylülerin rahibe kardeşlerimi benim öldürdüğümü düşündüğünü biliyorum ve nasıl olduğunu çözebilseler, beni o an asarlardı. Tanrı biliyor ya, ellerim temiz. Bana büyük evdeki aşçının yardımcısı Greta dışında kimse inanmıyor. O, diğerlerinin bana öyle muamele etmesinden hoşnut değildi. Nasıl acı çektiğimi, kâbuslardan uyuyamadığımı, geceleri çığlık atmamak için odamda volta attığımı biliyordu. Niyeti iyiydi ama bence İntikam Hayaleti gibi davranıp onları uyarmakla akıllıca davranmadı. Gerçi kurnazlık edip üzerine kumaş aldı ve süzülür gibi görünmek için o tereyağı tahtasının üzerine çıktı. Diğerleri de ondan sonra beni rahat bıraktılar. Ama yine de, bu yalandan korktuğumdan Greta'ya durmasını söyledim.

Şimdi o geceyle ilgili gerçekleri yazacağım ve Tanrı'ya dinlenebileyim diye beni en kısa zamanda evime götürmesi için dua edeceğim. Başrahibe bir süredir iyi değildi. Elleri titriyordu, kafası da çoğu zaman karışıyordu. O gece akşam yemeği için çay demledi ve rahibeleri neşelendirmek istediğinden

çayı fazladan balla tatlandırdı. Bu işler onu yordu ve kendisi dinlenmeye çekildi. Zavallı başrahibe. Benim için bir anne gibiydi, çok iyi yürekli bir kadın, bir azizeydi. Sağlığından endişeliydim ve o gece bir an önce iyileşmesi için adak adadığımdan oruç tutuyordum.

Kardeşlerim yemeğe oturdular. Ben oruçlu olduğumdan onlara yemek koydum, yemekten sonra fincanlarına çay doldurdum.

Çay bittiğinde günün son duaları için şapele çekildik. Ama duaya başlayamadan rahibelerin bazıları inlemeye, karınlarını tutmaya başladılar. Birbirleri ardına yere düştüler. Telaşa kapılarak koşturdum, onlara yardım etmeye çalıştım ama yüzleri korkunç bir biçimde kasılmıştı. Bazıları çığlık atıyordu. Birkaç dakika geçmeden hepsi canını teslim etti. Kafam karıştığından Şeytan'la ordusunun saldırısına uğradığımızdan korktum, ahşap sıranın saklanarak her şeye kadir Tanrı'ya bütün gücümle dua ettim. Başrahibe çok geçmeden çıkıp geldi ve ölümü gördü. Baygınlık geçirdi, ben de onu yatağına taşıdım.

Yapılacak hiçbir şey yoktu. Kardeşlerimin naaşlarını yan yana dizip battaniyelerle örttüm. Sabah olunca köye gidecek, ölüleri gömmek için yardım çağıracaktım. Bu arada son yemekten kalan tabakları yıkadım; bunun zavallı kardeşlerime sunabileceğim tek hizmet olduğunu düşünüyordum. Çay kazanını boşalttığımda tuhaf bir şey gördüm. Başrahibe

her zamanki gibi, kendi bahçemizde yetiştirdiğimiz kuru otları kaynatmamıştı. Başta onun, kışın zaman zaman yaptığımız gibi taze çam iğnesi kaydattığını sandım ama koku tuhaftı. Sonra gerçeği fark ettim – başrahibe o kafa karışıklığıyla, porsuk çalısını çam ağacı sanmıştı. Daha önce porsuk ağacının bir atı bile öldürdüğünü gördüm. Sevgili rahibe kardeşlerim, iyice tatlandırılmış porsuk ağacı çayı içmişlerdi.

Başrahibenin bunu hiçbir zaman bilmeyeceğini düşündükçe teselli buluyorum ve Tanrı'ya onu affetmesi için dua ediyorum, çünkü başrahibenin kalbi tertemizdi.

Bayan Gardenside kitabı kapatıp etrafına baktı. “Eh, Mary Francis yargılama gününde beni savunsa hoşuma giderdi.”

Eddie, “Amin,” dedi.

Charlotte sessizdi. Mary'nin her gece odasında volta attığını, can çekişen rahibelerin yüzlerini aklından çıkaramadığını hayal etti.

Albay Andrews gülmeye başladı. Dizlerini tutarak öne arkaya sallandı. “Aferin! Çok iyi iş çıkardınız. Her şeyi sonlandırmak için şahane bir yol. Gizemin çözüldüğünü ilan ediyorum!”

Bayan Charming ve Bayan Gardenside tezahürat yapıp el çırpıtlar.

Charlotte, “Çözüldü mü?” dedi. “Ama ya geri kalanı?”

Albay, “Nasıl yani, geri kalanı?” diye sordu.

Charlotte adamın yanına oturdu ve diğerkleri duymasın diye alçak sesle konuştu. “İkinci kattaki sahte ceset. Yoksa sadece el miydi? Lastik eldivenden fazlası var mıydı? Onun Bay Wattlesbrook ya da Bayan Hatchet olması gerektiğini zaten tahmin etmiştim.”

Albay Andrews’un gözleri irileşti. Belli ki adam hayrete düşmüştü! Charlotte’ın gizemi çözme konusunda tek başına o kadar ilerleme kaydettiğini fark etmemişti.

Charlotte, “Yok olan yegâne ana karakterler onlardı,” diye açıklama yaptı. “Üstelik gizemli bir biçimde yok oldular. Görünüşe bakılırsa kimse Bay Wattlesbrook’un gidişine tanık olmamış, Bayan Gardenside hemşireyi de bizzat gönderdiğini söyledi. Fırtınanın son gecesi idi ve ertesi gün evde araştırma yaptım. Bay Wattlesbrook’un şeyinin izlerini de o zaman...”

Araba. Charlotte *araba* demek üzereydi. Bu, bir Naiplik dönemi kelimesi değildi. Sınır dışı bir kelimeydi.

Ah, olamaz. Eyvah. Charlotte her şeyi yanlış anlamıştı. Albay Andrews Naiplik dönemi gizemine asla bir arabayı dâhil etmezdi. O sadelik yanlısıydı. Charlotte ne diyordu? Bunun Mary Francis’le hiçbir ilgisi yoktu.

“Boş verin. Ben yalnızca... boş verin. Başka bir olay örgüsünü düşünüyordum.” Charlotte susup çayın etrafına toplanmış olan diğerklerine katıldı.

Eddie fincanını kokladı. “Bu çay biraz porsuk ağacı gibi mi kokuyor?”

Charlotte o gece yatağına yatıp gözlerini tavana dikti. Bazen içgüdüler hayal olmazdı. Bazen insan bir cese-

din eline dokunduğunu sandığında gerçekten öyle yapmış olurdu ve bazen insan büyük, yabancı bir evde bir katilin kol gezdiğinden kuşkulandığında, gerçek bunun ta kendisi olurdu. Böyle durumlarda insanın katil tepesine binmeden katilin kim olduğunu çözmesi gerekirdi.

Charlotte uyumaya çalıştı ama korkularının siren gibi yüksek gürültüsü kafasının içini doldurdu. Charlotte feriyat eden bir itfaiye kamyonunun üzerinde uyumaya çalışır gibiydi. Elinden geldiğince uyukladı, şafağa kadar sağ kalmaya çalıştı. Karanlıkta odasından çıkmaya cesareti yoktu.

İç sesi, *ne olacağını sanıyorsun*, diye sordu. Öcünün seni ısıracağını mı?

Charlotte, *çok çirkin bir cinayete kurban gitmekten korkuyorum*, diye cevap verdi.

İç sesi, *Hadi ama, insanlar gece yarısı ne sıklıkla öldürülüyorsa, öğlen de o sıklıkla öldürülüyor*, diye cevap verdi.

Charlotte öfkeyle, *yardımcı olmuyorsun*, diye düşündü.

Charlotte gece yarısından çok sonra, şuursuz olduğu anlar arasında, gerçek suikastçının evin kendisi olup olmadığını merak etmeye başladı. Ev sesi varmış ve bir şeyler söylemek istermiş gibi homurdanıyor, uğulduyordu. Belki biri eve yamuk yapmıştı, ev de gırtlığındaki tehdidi sezerek onu tamamen yiyip yutmuştu. Charlotte kurbanın cesedini sindirim sürecinin ortasında keşfetmiş, sadece bir el bulmuştu ve ev sabaha kadar cesedin geri kalanını sindirmişti.

Charlotte duvara pat pat vurarak “Cici ev,” dedi. “Uslu ev. Charlotte arkadaşın.”

Zararı olmazdı.

Gecenin karanlığının yerini soluk bir ışık alır almaz, Charlotte üstüne sabahlığını geçirip kapısını araladı, parmak uçlarında ikinci kattaki gizli odaya yürüdü. Evin birini öldürüp cesedi yuttuğuna gerçekten inanmıyordu. En azından sabah sabah.

Charlotte siyah Çin vazosunun kapağını tekrar kaldırdı, çünkü vazo içinde ipucu olabilecek bir şeye benziyordu. Ama içi hâlâ boştu. Şafağın tamamlanmamış ışığında, kırık sandalye yığını gerçekten ejderhaya benziyordu, ama bu da çok faydalı bir durum değildi. Uykusuzluktan yarı delirmiş olan Charlotte bile ejderhalara inanmıyordu.

Charlotte terk edilmiş bir sedire oturdu ve korsesiz olduğundan kamburlaştı. Bir zamanlar hemen şurada, kanepede bir ceset vardı. Charlotte artık kendisini aksine inandırmaya çalışmamalıydı. Bir eldiveni etli bir ölü eliyle karıştırmış olmasına imkân yoktu.

Charlotte sakın kalmak için her şeyi mantığa dökmeye karar verdi.

Katil kurbanı yaklaştı. Onu bu odaya mı çekti? Öldürme niyetiyle mi? Pek olası değil. Bu planlanmamış bir suç ya da suçu işleyen aptalın teki olmalı. İçinde insanlar yaşayan bir evin en üst katı cinayet işlemek için ideal bir yer değildi.

Kurban gizli odada öldürüldü, ceset kanepenin üzerine terk edildi. Daha müsait bir zamana kadar mı? Katil cesedi kadife bir yatak örtüsüyle kısmen örttü. Pişmanlık alameti mi? Aynı zamanda, kadife bir örtünün değerini umursamama belirtisi.

Charlotte odada ceset buldu. El soğuktu, ama koku hatırlamıyordu, o yüzden cesedin taze olması muhtemeldi. (Iyy, bir cesede iliştiirmek için ne iğrenç bir sıfat! Sanki ceset etti –gerçi, bir bakıma gerçekten öyleydi.) Yakın zamanda mı öldürölmüştü? Aynı hafta içinde mi? Aynı gün içinde mi?

Charlotte bulduklarını beyefendilerle ve iki hanımefendiyle paylaştı. Hiçbiri gizli odayı bildiğini iddia etmedi. Mary odasından çıkıp Charlotte'ın ne bulduğunu öğrendi. Ondan sonra diğer hizmetkârlar da bundan haberdar olmuş olabilir –muhtemelen Mary aracılığıyla. Ama saat çok geçti. Olayı ikinci katta kalanlar dışında herhangi bir hizmetkârın öğrenmiş olma ihtimali düşüktü. Hem muhtemelen Mary dışında hepsi uyuyordu.

Sabah olduğunda ceset yok olmuştu.

Bir dakika! Eklenmesi gereken bir nokta vardı –ona 4.1 denebilirdi. Charlotte gece dışarıda bir gümbürtü duymuştu. Bayan Charming'in odasının yerini gözünde canlandırdı ve oranın gerçekten gizli odanın tam altında olduğunu fark etti. Katil gece geri dönüp cesedi iki kat aşağı sürüklemektense pencereden atmış, sonra cesedi dışarıdan alıp ondan bir şekilde kurtulmuş olmalıydı.

Charlotte pencereye gitti. Pencere bir cesedin sığabileceği kadar genişti. Charlotte yırtılmış kumaş ya da et (birrr) parçaları gibi işaretler görmedi. Keşke polise götürebileceği bir kanıt olsaydı. Charlotte gümbürtüden sonra bir arabanın ya da yük arabasının hareket ettiğini duymamıştı. Katilin muhtemelen suç ortağı yoktu. Gecenin bir yarısı,

yapayalnız alt kata inmiş, ön kapıdan çıkmış, sonra cesedi taşıyarak/sürükleyerek bir tür taşıta götürmüş olmalıydı.

Bay Wattlesbrook'un arabası gibi.

Charlotte sinsice alt kata indi. Beyaz sabahlığıyla, spiral merdivene musallat olmuş bir hayaletti. Kendisini hayalet olarak düşünmek Charlotte'a iyi geldi, kadın böylece ürkekliğine, korkusuna karşı bir zırh kuşanmış oldu. Hayaletler tekrar öldürülemezdi. Charlotte parmak uçlarında yürüyerek duvardaki portrelerin ölü gözlerinin, kapalı kapıların önünden geçti. Charlotte'ın farkında olan tek şey evdi – Charlotte'ın gizli işlerindeki eşlikçisi.

Charlotte eve hitap ederek, *başta senden hoşlanmadığım için üzgünüm*, dedi. *Bir an bile olsa, şeytani bir canavar olabileceğini düşündüğüm için de özür dilerim. Arkadaş olalım mı?*

Bu düşünce insan şafak vakti uykuluyken ve bir başı-nayken o kadar da gülünç görünmüyordu.

Charlotte odasının kapısını açtı ve arkasında bir gıcırta duydu. Hızla döndü. Hiçbir şey yoktu.

Charlotte, “Orada biri mi var?” diye fısıldadı.

Kendi kendine, *eski evler gıcırda*, dedi.

İç sesi, *bazen de*, dedi, *insanlar sinsice dolaşarak evlerin gıcırdamasına sebep olur. Hatta belki o insanların elinde bıçak olur. Ha ha...*

Charlotte iç sesine toz olmasını emretti. Kapıyı kapattı ve kim bilir kaçınıcı kez, kapının kilitlenebiliyor olmasını diledi.

eve, bir yıl kadar önce

JAMES GECELERİ GEÇ GELİYOR, EYALET dışına beklenmedik yolculuklar yapıyor, çamaşırlarını düzensiz aralıklarla yıkıyordu. Eve listelenmemiş numaralardan telefonlar geliyordu ve telefona Charlotte baktığı takdirde, arayan yüzüne kapatıyordu. Ayrıca James artık Charlotte'a bir tuhaf dokunuyor ya da hiç dokunmuyordu. Sert bir sesle konuşmaya başlamıştı ve Charlotte'ın ne hata yaptığını açıklamaya yanaşmıyordu. Olaylar genelde tırmandığı gibi tırmandı: Bir komşu sözde iş sebebiyle New York'a giden James'le şehir merkezinde karşılaştığını söyledi. Şehirdeki otellerden biri eve telefon edip James'in telefonunun şarj aletini otelde bıraktığını söyledi. Charlotte onun dolabında hediye paketi içinde iç çamaşırları buldu ve onun paketi evlilik yıl dönümlerinde kendisine vermeyi unuttuğunu tahmin etti –ayrıca, Charlotte'ın bedenini de unuttuğunu.

İnsanın başka birinin gizemini çözmesi, bir adım geri çekilip kendi evine musallat olanı görmesinden çok daha kolaydır. Charlotte, James'in itirafını duyunca gafil avlan-

maya cüret etmişti. Charlotte sonradan belki de o kadar akıllı olmadığını düşündü. Charlotte belki de yalnızca görmeyi umduklarını görme huyuna sahipti.

austen diyarı, 11. gün

CHARLOTTE NEREYE BAKSA CİNAYETİN İZLERİNİ görüyordu. Portrelerin yüzlerindeki tekinsiz, bilmiş ifadeler, koridor-daki sessizlik, yemek odasında bir tabak şangırtısı, Bayan Hatchet'in odasındaki boşluk.

Charlotte şafak vakti sinsilik ettikten sonra banyo yapıp giyinmişti ve tam merdivenden inip kahvaltının yolunu tutmak üzereyken sahanlıktan sesler geldiğini duydu. Başını köşeden uzatıp baktı. Bayan Hatchet ve Bayan Gardenside.

Anne/hemşire, "İyi olup olmadığına bakmaya geldim," dedi.

Bayan Gardenside, "Daha iyiyim," dedi. "Çok daha iyiyim. Aslında, kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

"Güzel. Çok güzel. Daha üç günün var, değil mi?"

Bayan Gardenside başını olumlu anlamda salladı.

Bayan Hatchet yine, "Güzel. Çok güzel," dedi. "Peki, bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, yok. İyiyim ben."

"Güzel."

İkisi pencereden dışarı baktılar.

Bayan Gardenside, Bayan Hatchet'in lacivert elbisesini işaret ederek "Süslenmişsin," dedi. "Kalacak mısın?"

"İyi olup olmadığına bakmak istedim, o kadar. Ama olaylarla yalnız baş edemiyorsan kalabilirim."

"Her şeyle gayet iyi baş ediyorum."

"Eh. O zaman haftaya görüşürüz. Uslu ol."

Bayan Gardenside sıkıldığı dişlerinin arasından, "Usluyum zaten," dedi.

Bayan Hatchet bunu başıyla onayladı ve gitti. Bayan Gardenside sahanlıkta tek başına kaldı ve pencereden dışarı bakmayı sürdürdü.

Bir ses Charlotte'in kulağının dibinden, "Muhteşem," dedi.

Charlotte irkildi.

"Eddie. İnsanlara gizlice yaklaşmaya bayılıyorsun."

Charlotte, Bayan Gardenside'a baktı, genç kız da iç çekip merdivenden inmeye koyuldu. "Umarım Bayan Gardenside ben araya girmeden önce seni daha iyi eğlendiriyordu, yoksa casusluk etmen için daha iyi yollar önerebilirim. Mesela Bay Mallery'nin anahtar deliğinden içeri bakabilirsin. Ben orada casusluk yapmadım ama belki Bayan Charming sana özet geçebilir. Ya da Albay Andrews."

Charlotte onu duymazlıktan gelerek "Bayan Hatchet buradaydı," dedi. Eddie'yle Bay Mallery konusunu konuşmak istemiyordu. "İlginç olan kısım o. Kadın ölmemiş."

"Bu çok rahatlatıcı, ama demek ki öğleden sonramı boşu boşuna şahane bir methiye hazırlamak için harcadım. Bir dakika –Bayan Hatchet nasıl ölmüştü?"

Charlotte, “Serada, kendi adına, Albay Hardal tarafından öldürülmüştü,” diyerek kendisi de şaka yapıyormuş rolü yaptı. Bu sayede yine cesetlerden bahsetmesi gerekme-yecekti. Ne de olsa herkes katil olabilirdi. Eddie bile.

Eddie kolunu uzattı. “Artık sana da, rahmine de gizem falan yok, kardeşim. Kahvaltı her şeye üstün gelir.”

Bu arada, cinayet Albay Andrews’un oyununun bir parçası değil de gerçekse, kurban da herhangi biri olabilirdi. Yine de, Bayan Hatcher’ın hayatta olduğu doğrulandıktan sonra, Bay Wattlesbrook’un Kanlı Cinayet günü ortadan kayboluşu adamı Charlotte’ın Muhtemelen Ölenler listesinin birinci sırasına taşımıştı.

Charlotte kahvaltıda Eddie ve Albay Andrews’a, “Siz beyler Bay Wattlesbrook o gün sarhoş geldikten sonra ona ne yaptınız?” diye sordu. Diğerleri çoktan kahvaltılarını edip gitmişlerdi.

Albay Andrews, “Ben onu ön kapıdan dışarı atacaktım,” dedi. “Ama o durumda şey kullanması... at arabası kullanması biraz tehlikeli görünüyordu. Grey adamın öleceğinden korktu.”

Eddie, “Ya da başkalarının,” dedi.

“O yüzden adamı ayılana kadar bir yerde kilitli tutmamızı önerdi.”

Charlotte, “İkinci katta mı?” diye sordu.

Eddie başını olumlu anlamda salladı. “Kullanılmayan bir yatak odasında. Ama sabah kalkıp baktığımızda kapının kilidinin açılmış, adamın da çekip gitmiş olduğunu gördük.

Albay Andrews, “Bunu kişisel alma, Grey,” dedi. “Belki adam çenesine yumruk yemekten memnun olmamıştır.”

Eddie yüzünü ovuşturdu.

Albay güldü ve “O ihtiyar bir türlü susmuyor, karısı hakkında pis pis konuşuyordu. Senin ağabeyin de bunun ilacının suratına inen bir yumruk olduğuna karar verdi.”

Charlotte, “İkinizden biri onun yanında kaldı mı?” diye sordu.

Eddie, Charlotte’a merakla bakarak “Hayır,” dedi. “Kapıyı kilitleyip gittik. Odada bir yatak ve bir sürahi su vardı...”

Albay, “Lazımlık da,” diye ekledi.

“O zaman, adam odadan nasıl çıktı?”

Albay Andrews omuz silkti. “Herhâlde onu Bayan Wattlesbrook salmıştır. Neden? O beyefendiyi buralarda mı gördün?”

Charlotte vurgulu bir biçimde, “Hayır,” dedi. “Bu tuhaf mı?”

Albay yine omuz silkti, Eddie de cevap vermedi.

Neville içeri girip masayı toplamaya başladı.

Charlotte, *kâhya ev sahibesine abayı yakmış*, diye düşündü. Ama bu, kadının kocasını öldürmek için yeterli bir sebep miydi? Neville suçlu *görünmüyordu*.

Ama tabii, James de suçlu görünmemiştii.

Charlotte bahçelerde yürüyüşe çıkan beyefendilerle hanımefendilere katıldı ve Bay Wattlesbrook’un ölmesini başka kimin isteyebileceğine kafa yordu. Adam, Rüzgârlı Kuytu’yla Bertram Hall’u yabancılara vermiş, Pembrook

Kulübesini de yakmıştı. Belki biri sırada Pembroke Park'ın olduğundan korkmuştu.

Bayan Charming söylediklerinin doğru olmasını çok istemiş gibi gergin bir suratla, “Ne hoş bir gün!” dedi.

Kadın neden bunun doğru olmasını çok istiyordu? Charlotte onu bütün sabah gözlemledi. Charlotte onun “merhaba”ları ve “ayol”ları arasında, kıkırtılarından önce ve inlemeli iç çekişlerinden sonra korku sezmişti.

Öğle yemeğinden önce Bayan Charming'nin peşinden kadının odasına gitti ve yatağa oturarak kadının banyodan çıkmasını bekledi.

“Charlotte! Resmen ödümü kopardın!”

“Lizzy, senin şey gibi görüldüğünü fark ettim... şey, korkmuş gibi. Bir şeyden korkmuş gibi.”

Bayan Charming gözlerini hızla kırıştırmaya başladı. Birilerinin konuşmalarına kulak misafiri olup olmadığını kontrol eder gibi, Charlotte'ın arkasındaki açık kapıya göz attı.

Charlotte, “Her şey yolunda, Lizzy,” diye fısıldadı ve yatağa pat pat vurarak kadını yanına davet etti. “Bana anlatabilirsin.”

Bayan Charming oturup gözlerini sıkı sıkı kapattı ve başını olumlu anlamda salladı. Sonra ıslak bir fısıltıyla, “Sorun benim Bobby,” dedi.

“Affedersin, anlamadım?”

“Benim Bobby. Ve o kürdan.”

Charlotte bir kürdanın olaya nasıl dâhil olduğundan emin değildi –cinayet silahı olabilir miydi?

Bayan Charming patlayan bir volkan gibi konuşmaya başladı. “Bobby’yle ikimiz ortaokuldan beri birlikteydik. Mezuniyet balosunda kral ve kraliçe seçilmişti! Ama otuz-ııı, yani birkaç- yıl sonra onu bir yatak numunesinin üzerinde kürdan kılıklı bir kızla yakaladım. Bilirsin işte, yatak satıyorduk. Binlercesini. Üç eyaletin kesişim bölgesinde on sekiz mağazamız vardı ve Mississippi’nin doğusundaki en iyi fiyatlar bizdeydi.” Bayan Charming şarkı söyler gibi, “Yatak Barakası sırtınızı kollar!” dedi. “O şarkıyı ben buldum. Ben işin beyniydim, o ise gücüydü, ama sonra onu bir yatak numunesinin üzerinde Heather adında bir tezgâhtarla yakaladım. Hem, Heather ne biçim bir ad? Kulağa hastalık adı gibi geliyor.”

Charlotte bu tür şeyler duymayı beklemiyordu.

Charlotte, “Ama korkuyordun?” diye bastırdı.

“Nafakayı alıp kaçtım –gemi turlarına çıkıp otellerde kaldım ama sonra Pembroke Park’ı buldum. Ve buradan hiçbir zaman ayrılmak istemiyorum. Çünkü eve dönersem Bobby Murdock’ın terk ettiği şişman kız olacağım ve mağazalarımız artık bana ait değil. En azından burada kimse beni tekrar terk edemez.”

Bayan Charming’in boğazında, çok geçmeden hıçkırıklara dönüşen, gargara sesine benzer bir ses başladı.

Charlotte, “Ne zamandır Pembroke Park’ta misafirsin?” diye sordu.

“Şey... Geçen sonbaharda başlamıştım ama aralık ve ocakta evi kapatıyorlar, ben de Akdeniz’de gemi turuna çıktım. Yunanistan çok cici, tatlım. İtalya’nın yemek-

leri de gerçek bir *cevher* ama kendimi yalnız hissettim. Martta buraya geri döndüm ve şimdi her şey harika!” Bayan Charming iri, beyaz dişlerini göstererek güldü. Yanakları tebessümüne destek vermek için hafifçe titredi.

“Paran sürekli burada kalmaya nasıl yetiyor?”

“Ah, çok param var.” Kadın sümkürdü. “Sanırım elimdeki tek şey de o.”

Charlotte, Bayan Charming’in kolunu ovdu. Böyle bir jestin o feci kalp ağrısını azaltmak için pek işe yaramadığını kendi deneyimlerinden biliyordu.

O yüzden, “Kocam beni Justice adındaki bir kadın için terk etti,” dedi.

“Ciddi misin? Justice mı? Bu Heather’dan da beter!” Bayan Charming kollarını Charlotte’a dolayıp kadını çok sevdiği bir oyuncak ayıcık gibi sıktı. “Senin de terk edilmiş olmana çok sevindim.”

Charlotte, Bayan Charming’in tam olarak bunu kastemediğini tahmin ettiğinden o da kadına sarıldı.

Bayan Charming, “Diğer hayatlarımızdan söz etmememiz gerekiyor,” diye fısıldadı.

“Kimseye söylemem. Daha önce, sahtelerle gerçekleri birbirinden ayırabildiğini söylerken ciddi miydin?”

“Ömürlük yeteneğim. Bobby’nin ilişkisini bir kilometre öteden görebilmeliydim ama birinin nefesi kulağına değerken o kişiye doğru düzgün bakmak zor oluyor.”

“Ne demezsin. Pembroke’taki diğer insanlar hakkında ne düşünüyorsun? Sahteler mi, gerçekler mi?”

“Bir bakalım... Albay Andrews bir bakıma gerçek ama bunun tek sebebi sahteliğinin gerçekten kendisine ait olması. Bay Grey gerçek görünüyor ama çok emin değilim. Bayan Gardenside’den daha sahtesini görmedim. Bay Mallery ve Bayan Wattlesbrook ise gerçeğin hasıları.”

“Ya ben?”

“Sen ölçülüp biçilmiş, parlatılmış som altınsın.” Bayan Charming, Charlotte’ın yanağına kocaman, ıslak bir öpücük kondurdu, burnunu iyice bir çekti ve kırmızı gözlerine rağmen gülümsedi.

Charlotte kadının yanından ayrılırken kararlılığının pekiştiğini hissetti. Bayan Charming katil değildi ama birileri katildi. Charlotte bir sınırı aşmak, Rubicon’ı göğüslemek, kendisini bu gizemi çözmeye adanmak ve bu sayede gizemi ardında bırakıp baloda Bay Mallery’ye âşık olmaya hazır olmak istiyordu. Tatili nerdeyse bitecekti ama doğru düzgün tatil yapmamıştı.

Charlotte kararlı adımlarla alt kata indi ve birkaç odaya baktıktan sonra Eddie’yi kütüphanede buldu. Ne de olsa Eddie, Charlotte’tan, araştırmalarına kendisi de dâhil etmesini istemişti. Ve gerçekten çok masum bir suratı vardı.

“Macera peşinde misin?” diye sordu Eddie.

“Evet. Benimle gelir misin?”

Sezar Rubicon sularına daldığında yalnız değildi. Charlotte vahşi, şok edici bir cinayeti çözerken yanında bir dostun olması hoşuna giderdi. Çünkü yapmak üzere olduğu şeyi düşündüğünde parmaklarında, ellerinin muhtemelen titrediğini haber veren bir karıncalanma hissediyordu.

O yüzden, elleri hareketsiz kalsın diye Eddie'nin kolunu daha sıkı tuttu.

Eddie elini Charlotte'inkinin üzerine koyarak "Peki, nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Gölcüğe."

AĞAÇLARIN ARASINDAKİ GÖLCÜK DONUK VE griydi; yüzeyini huzursuz dairelerle dolduracak bir esinti yoktu. Gökyüzü bulutlarla tıkanmış, yansıyan güneş ışığının dalgalara vurup haylazca göz kırpmasına engel oluyordu. Tabii, sular gerçekten bir sır saklıyorsa, bunun olması beklenirdi. Ama gölcük kesinlikle kişileştirilmeye yanaşmıyordu. Ne araştırılmak için yakarıyor ne rahat bırakılması daha iyi olacak dehşetlere dair ipucu veriyordu. Orada öylece, kayıtsız bir biçimde duruyordu.

Bu da gerçekten sinir bozucuydu. Charlotte suların sahili kışkırtıcı bir biçimde yalamasını, dalgaların kendisini kıvrık bir parmak gibi kıvrmasını takdir ederdi. Yardımın için sağ ol, gölcük. Charlotte harekete geçebilmek için, sahneyi gerekli abartılarla doldurmak adına elinden geleni ardına koymadı.

Bak, o bulutun yansıması el şeklinde değil miydi?

Vay canına, suyun derinliklerinde kocaman, haşmetli bir gölge yok muydu?

Aman Tanrım, kuşların ağaç dallarında cıvıldaması, doğanın burada olup biten dehşetli, doğa dışı bir şeyden ötürü huzursuz olduğunu ima etmiyor muydu? Mesela, ne bileyim, çok çirkin bir cinayet gibi?

Eddie'yle Charlotte gölcüğün kenarında durdular. Gözlerini suya diktiler. İçlerinden en az biri, suyun daha merak uyandırıcı görünmesini diliyordu.

Eddie, "İşte, geldik," dedi. "Gölcükteyiz. Umarım bu tatsız boşluğu maceradan saymıyoursundur, yoksa aşırı yollara başvurup seni taşra hayatının bitmek bilmeyen sıkıcılığından kurtarmam gerekecek."

"Hayır. Yüzmeye hazırlanıyorum, o kadar."

Charlotte, Eddie cevap veremedi soyunmaya başladı.

Eddie başını ağrıyormuş gibi ellerinin arasına alarak, "İl... aklıma birkaç cevap geliyor," dedi. "Hepsinin arasından... seçim yapmak... zor."

Charlotte, "Tıpkı eskiden evde yaptığımız gibi," dedi. Bu tür mantık genelde Eddie'de işe yarıyordu. Hem ev de, dış binalardan herhangi biri de gölcüğe bakmıyordu. Bay Mallery ya da başka birinin gelme ihtimali düşüktü. Ayrıca Charlotte'ın korsesi, kombinezonu ve pileli şortu tuhaf iç çamaşırları kategorisine girse de, yirmi birinci yüzyıl mayolarından çok daha edepli.

"Sen yüzmek istemiyorsan suya yalnız girebilirim. Bu... cayır cayır güneşte yandım bittim."

Eddie kapalı gökyüzüne gözlerini kısarak, kuşkuyla baktı.

"Evet. Cayır cayır. Hep böyle tez canlısındır. Değil mi?"

Charlotte, "Hep," diyerek adamın sözlerini doğruladı. Gerçekte öyle değildi, ama Charlotte'a o şekilde bakan bir ağabeyi hayal etmek hoştu –vahşi Charlotte, sağı solu belli olmayan Charlotte, ipucu peşinde yabancı sulara dalan

Charlotte. Charlotte öyle biri olabilirdi –en azından bir süre için.

“Evet, çok iyi hatırlıyorum. Eh. Görünüşe bakılırsa bugün ağabeylik görevim nöbetçi olmak, çünkü o pislik yuvasına hayatta girmem.”

Charlotte, “Oyunbozan,” dedi ve suya atladı.

Serin. Ah, evet, su kesinlikle serindi. Ama Charlotte sağa sola yüzerek kaslarını ısıttı ve bu egzersiz ona kendisini çok iyi hissettirdi –tabii, sığ sulara girmediği ve ayak bileklerine dolanan açgözlü, küçük gölcük bitkilerinden uzak durduğu sürece. Bu, bir katilin ceset atmış olabileceği bir gölcükte yaşamak için fazlasıyla ürkütücü bir histi.

Charlotte, Eddie’nin, gerçekte ne yaptığını bilmesini istemiyordu. Çünkü, dürüst olmak gerekirse, Charlotte ne halt karıştırdığını kendisi de bilmiyordu.

Charlotte kalçalarını yukarı itip suyun altına daldı, açık gözlerle yüzdü. Su sandığından daha derindi ve golf kulüplerindeki gibi berrak değildi. Charlotte nefes almak için yüzeye çıktı.

Eddie kıydan, “Yine deniz kızı taklidi mi yapıyorsun?” diye seslendi.

Charlotte, “Hadi, gelsene, su çok güzel,” dedi.

“Siren her şeyden habersiz denizciyi suyun dibine, Davy Jones’un sandığına çekmeden önce aynı şarkıyı söylemişti. Ben su perisi değilim. Hem... balıkları sevmem.” Eddie ürperti.

“Ne yani, minicik gölcük balıklarının ayak parmaklarını dişlemesinden mi korkuyorsun?”

Eddie yüzünü buruşturdu.

“Balıklar!” Charlotte çığlık attı ve aşağıdan çekilmiş gibi suyun altına indi.

Eddie ayağa kalkarak “Charlotte!” diye bağırdı.

Charlotte suratında ıslak bir sırıtışla su yüzüne çıktı. Eddie ona öfkeyle bakarak bir avuç ot fırlattı.

Charlotte otlardan kaçtı ve yine suyun altına inerek ortaya doğru yüzdü. Orada bir şey vardı. Orada gerçekten bir şey vardı. Charlotte’ın kalbi daha hızlı atmaya başlayarak nefesini tutmasını zorlaştırdı. Charlotte yüzeye çıktı, derin nefesler aldı, sırtüstü dönerek gökyüzüne baktı. Nefesleri yavaşlayınca hemen tekrar dalışa geçti.

Ve doğruca bir arabanın çatısına indi. Suyun bulanıklığına rağmen, arabayı başka bir şeyle karıştırmak imkânsızdı. Charlotte kaportadaki BMW ambleminin gümüşü pırıltısını görebiliyordu. Yağmur fırtınasından sonra gölcüğün kıyısında gördüğü izler gerçekten lastik iziydi. Biri bir BMW’yi gölcüğe sürmüş, sonra çamurlu izlerin üzerinde tepinerek onları gözden saklamaya çalışmıştı. Sarhoşluktan aptallaşan Bay Wattlesbrook kendi arabasını gölcüğe sürdüyse, izlerini kim kapatmıştı?

Charlotte tekrar yüzeye çıktı ve hızlı nefesler aldı.

Çok düşünmeye başlama, yoksa paniğe kapılırsın. Sen Jacques Cousteau gibisin. Su altındaki yabanıl hayatı araştırıyorsun –yosunlar, pervanebalıkları ve BMW’ler gibi. O kadar. Nefes alıp vermeye devam et.

Charlotte yine dibe daldı. Arabanın kapısını tutup pencereden içeri bakabilecek kadar alçalana dek ayaklarını hızla

çırptı. Kirli sudan ve araba camlarından çok az ışık geçiyordu ama direksiyonda bir ceset olsa Charlotte onu görürdü. Charlotte kontakta anahtar bile görmemişti. Pencere-ler suyu hoş karşılar gibi yarım açıldı, kapılar da kilitliydi. Arabanın tavanından bir şey sarkıyordu. Charlotte'ın hareketleri onun yavaşça dönmeye başlamasına sebep oldu. O şey bir eldivendi ve parmak uçlarındaki hava cepleri suda asılı kalmasına sebep olmuştu. Charlotte eldivenin doğal ışıktaki sarı olacağını tahmin etti.

Charlotte arabanın etrafında dolaşp bagaja doğru yüzdü ve onu soğuk, beceriksiz parmaklarla açmaya çalıştı. Bagaj da kilitliydi.

Charlotte, *orada bir ceset var*, diye düşündü.

Charlotte'm ciğerleri birden şahane bir kuduz köpek taklidi yaparak hırlamaya, ona diş çatırdatmaya başladı. HAVA ALMAMIZ LAZIM diyorlardı. Charlotte'ın göz küreleri acıyordu; suyun soğuk baskısı dayanılmazdı. Charlotte tuttuğu nefesini baloncuklar eşliğinde verdi ve ayak çırparak yüzeye yüzdü.

Charlotte sudan ürpererek, hızla nefes alarak çıktı. Hantal hareketlerle kıyıya yüzdü ve kendisini yukarı çekip otluk kıyıya çıktı.

Eddie, "Titriyorsun," dedi ve ceketini Charlotte'm omuzlarına sardı.

Gölcük tam da İngiliz gölcüklerinin yaz ortasında olması gerektiği sıcaklıkla olsa da Charlotte, "Sandığımdan daha soğukmuş," dedi. Ama Charlotte'm titrediği kesindi. Gölcüğün dibinde bir BMW vardı. Ve araba, suyun altında

terk etmek için ağır ve pahalı bir manzara parçasıydı. Albay Andrews'un onu oraya küçük Gotik gizeminin bir parçası olarak koyması hiçbir şekilde mantıklı olmazdı. Bu da, arabayı başka birinin, başka sebeplerden oraya attığı anlamına geliyordu. Ve Charlotte'ın aklına gelen tek sebep...

Eddie, "Seni içeri götüreyim," dedi.

Charlotte, "Ceset," dedi.

"Ne?"

"Ben... evet, içeri. Lütfen."

Bir arabayı gölcüğe atmanın tek sebebi onu saklamak olurdu, çünkü arabanın sahibi arabasıyla evine gidemezdi. Çünkü arabanın sahibi ölmüştü. Ve bagaja kilitlenmişti. Herhâlde kapıdaki, Bayan Wattlesbrook'tan emir alan bekçiler hiçbir arabanın içeri girip Naiplik dönemi ambiyansını bozmasına izin vermezdi —ev sahibinin arabası dışında. Adamınki o gece mülkteki tek araba olmalıydı ve çamurda iz bırakabilecek tek araba oydu. Bay Wattlesbrook gölcüğün dibindeki arabasının bagajındaydı ve katil büyük olasılıkla Pembroke Park'taki biriydi. Adamı olay yerinde öldüren, cesedini gizli odada bırakan, Kanlı Cinayet oyunundan sonra cesedi camdan atan, arabaya binen ve bu kirli işi gizlemek için arabayı gölcüğe süren biri.

Charlotte üzerinde Eddie'nin siyah ceketinin olduğu nun hayal meyal farkındaydı. Eve yürürlerken Eddie kolu nu Charlotte'ın omzuna attı. Neville antredeki akşam yemeği gongunun tozunu alıyordu. Kombinezonundan sular damlayan Charlotte'ı süzdü.

Eddie, “Bayan Cordial atından yalağa düşüp ıslandı,” dedi. “Bilirsin, böyle şeyler olur.”

Neville, “Tabii, efendim,” dedi. Charlotte’ın Eddie’nin kolundan sarkan kuru elbisesine baktı. Belki Charlotte’ın neden yalağa düşmeden önce soyunduğunu merak ediyordu.

Eddie adama göz kırptı ve Charlotte’ı odasına götürdü.

“Başka bir konuda yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu.

“Teşekkürler, bu kıyafetleri çıkarıp yıkanacak, gölcük pisliğini üzerimden atacağım.”

“Hizmetçini çağırarak mısın?”

“Hayır. Neden sırlısıklam olduğumu açıklamak zorunda kalmak istemiyorum.”

Eddie, “Sana bağlar konusunda yardım edebilirim,” dedi.

Charlotte güldü ve parmağını salladı. Sinsi köpek, tam bir çapkın. Ama ben onun kardeşiyim –ıyyy, bu ürpertici mi?

Ama Eddie’nin yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Charlotte, “Şey...” dedi ve adamın teklifini düşündü. Korseyi yardımsız çıkarmak zordu, hatta ıslakken belki imkânsızdı.

Eddie odaya girip kapıyı arkasından kapattı. Kapının tıkırtısı alarm zili gibiydi.

Charlotte geri adım attı. El ve ayak parmakları adrenalininden karıncalanıyordu. Eddie kapıyı neden kapatmıştı? *Biliyordu*. Bay Wattlesbrook olayını. Gölcükteki arabayı da. Ama bunu bilmesinin tek yolu...

“Utangaçlığın mı tuttu, kardeşim? Bakmayacağıma söz veriyorum.” Eddie, Charlotte’ın üstüne gelmeye devam etti.

Charlotte ona, “Bugün neden o gölcükte yüzmek istedim?” diye sordu.

Eddie gülümseyerek “Çünkü delirdin?” dedi ve masum gamzeleri ortaya çıktı.

“Sebebi biliyorsun, değil mi, Eddie?” Charlotte geri geri giderek pencereye yaslandı ve parmaklarıyla pencere mandalını aradı. Çılgılık atsa birileri duyar mıydı?

Eddie kaşını kaldırdı. “Düşüncelerinin karmaşıklığına akıl sır erdiremiyorum. Kadınları anlamaktan vazgeçeli çok oluyor. Charlotte, sen anlamaya cüret ettiğim tek kadınsın ve şu an sen bile beni fersah fersah geride bıraktın.”

“Öyle mi?”

“Geri derken, bana arkamı dönersen iplerini çözebilirim. Bu titreyişin hoşuma gitmedi.”

Charlotte gerçekten titriyordu; kollarını göğsüne dolamıştı, kombinezonu da tenine bir kurbağanın dilinin bir sineğe yapıştığı gibi yapışmıştı. Ama, Eddie buraya Charlotte’ı öldürmek için mi gelmişti? Charlotte elini göstermişti. Albay Andrews, Eddie’nin Bay Wattlesbrook’un suratına yumruk attığını söylemişti. Bu, Eddie’nin adama şiddet uygulamaya meyilli olduğunu gösteriyordu. İkisinin arasında bir şeyler mi geçmişti? Eddie adamı öldürüp arabasından kurtulduysa, şimdi Charlotte’ın bunu bildiğini biliyordu. Charlotte da onun kendisinin bunu bildiğini bildiğini biliyordu. Ortada çok fazla bilinen vardı. Ama o

zaman Eddie neden Charlotte'ı gölde öldürüp onu da oraya gömmemişti?

“Hayır... ben... ben yaparım. Gidebilirsin.”

Eddie bıkkınlığını gösteren bir ses çıkardı ve aralarındaki mesafeyi kapattı. Charlotte yardım çağırmalı mıydı? Neden tereddüt ediyordu? Haydi, çığlığı bas!

Eddie, Charlotte'ı omuzlarından tutup çevirdi. Charlotte gözlerini sıkıca kapatıp sert bir nefes aldı, ama çığlığı göğsünde faydasızca donakalmıştı. Eddie'nin soğuk parmakları Charlotte'ın saçını ensesinden çekip omzuna koydu. Charlotte çenesini kasarak Eddie'nin ellerinin boynuna dolanmasını, onu sıkıca tutmasını, nefesini de basmadığı çığlıkla göğsüne hapsetmesini ve sonunda her şeyin gece yarısı karanlığına gömülmesini bekledi.

Ama Eddie ellerini Charlotte'ın boynundan çekti. Charlotte sırtındaki bir şeyin hafifçe çekiştirildiğini hissetti ve korsesi birkaç saniye sonra gevşedi. Charlotte şimdi onu sadece kollarıyla tutuyordu. Eddie ellerini çekti. Charlotte gözlerini açtı.

Arkasını dönmeden, “Çok hızlı oldu,” dedi. Yumuşak bir sesle konuşuyordu; kalbi öyle hızlı atıyordu ki, nefessiz kalmıştı. “Bolca alıştırmaya yapmış olmalısın.”

“Bu bir beyefendinin birçok görevinden biridir. Şimdi seni gizemli kadın işlerini yap diye yalnız bırakacağım.”

Eddie gitti.

Charlotte'ı öldürmemişti. Charlotte daha birkaç saniye önce Eddie'nin onu öldüreceğinden emindi. Ve bir kaçış ya da saldırı planı olmadan, korse iplerini ona teslim etmişti.

Çünkü o Eddie'ydi. Ve Charlotte hoş biriydi. Vay canına, bu insanın gözünü açan türden bir şeydi.

Charlotte hâlâ hayatta olduğu ve nefes aldığı için banyo yaptı. Banyo kapısının da kilidi yoktu.

Charlotte başını ılık suyun altına soktu ve yine, bir çocuğun süs balığı fanusunun dibine batmış oyuncığına benzeyen arabayı gördü. Kaliteli şeriden kafayı bulmuş olan Bay Wattlesbrook karanlıkta arabayı yanlış yöne sürmüş ve sonunda araba pencerelerinden içeri su dolmaya başladığını fark etmiş olsa, ya arabanın içinde boğulur, ya kaçırdı. Anahtarı kontakta alıp kapıları kilitlemeyeceği kesindi.

Charlotte akşam yemeği için giyindi ama korseden vazgeçmek zorunda kaldı -ne de olsa tek bir korsesi vardı, o da sırlıslıklamdı- ve durumu kimsenin fark etmeyeceğini umdu. Boğulmuş bir BMW polis çağırmak için yeterli bir kanıt mıydı? Öyle olabilirdi ama Charlotte'm hâlâ cina-yeti kimin işlediği konusunda hiçbir fikri yoktu ve bu bir gizemin tek amacıydı. Hem Charlotte nasıl James olayını çözemediyse, bu olayı çözme yönünde bir zorunluluk hissediyordu. Parmağını doğrultabileceği bir yöne ihtiyacı vardı ama herkesin kişisel eşyalarını karıştırıp kan lekeli bir hançer aramak Naiplik dönemine pek uygun olmaya-bilirdi.

Charlotte odasından, tam Bayan Gardenside kendinin-kindenden çıkarken çıktı.

Genç kadın son derece tasasız bir tavırla, "İyi akşamlar, Charlotte," dedi.

Bayan Gardenside farklı bir karaktere nasıl böyle mutlak bir biçimde bürünebiliyordu? Hem o korkunç vereme ne olmuştu?

Charlotte huzursuzca gülümseyip aceleyle ilerledi, merdivenden tek başına indi. O sırada Bayan Wattlesbrook da yukarı çıkıyordu. Charlotte'ı fark etmemiş görün-
dü. Gözleri birkaç gündür iyi uyuyamıyormuş gibi şişti. Suçluluk içini mi kemiriyordu? Charlotte kendisi kurmaca kocasının acı verici ve trajik bir ölümle can verdiğini söylediğinde kadının yüzünde hafif bir tebessüm belirdiğini hatırladı.

Charlotte son üç basamaktan atladı ve yemek odasına girdi. Hizmetçiler yemek için hazırlanmaya devam ederken onu süzdüler. Kuşkuyla mı?

Charlotte onlarla göz teması kurmamaya çalıştı.

Neville incecik kollarını arkasında kavuşturarak çıkıp geldi.

“Size yardımcı olabilir miyim?”

Charlotte havadan sudan konuşurmuş gibi yapamayacak kadar telaşlıydı. “Neville, bu evde kaç hizmetkâr çalışıyor?”

“Bir bakalım... Mutfak, hizmetçiler, ahırlar, bahçıvanlar –toplamda on yedi.”

On yedi!

“Hepsi mülkte mi yaşıyor? Evine gidip gelen var mı?”

“Ailelerini ziyaret etmek için evlerine dönüyorlar. Ama misafirlerimizin konaklaması sırasında on yedisi birden burada kalıyor.”

Charlotte başını olumlu anlamda salladı. Aklına, *hey, personelinden herhangi biri potansiyel bir katil olabilir mi*, demekten başka bir şey gelmiyordu.

“Gözlemim için beni bağışlayın, Bayan Cordial, ama meraklandığınızı görüyorum. Bu, bana kedinin başına gelenleri hatırlatıyor.”

Charlotte yutkundu. Bu, ev sahibesini onun için cinayet işleyecek kadar büyük bir tutkuyla seven bir adamın uyarısı mıydı? Yoksa Charlotte’ın düzenli yemek odasından çıkmasını isteyen bir kâhyanın sözleri mi?

Charlotte telaşla dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Her zamanki altılı misafir odasındalardı ve Charlotte içeri girince hepsi ona doğru döndü. Charlotte’ın kalbi atmaktan korkar gibi kaburgalarına yapıştı. Bu odada bulunan biri, muhtemelen katildi. O kişi Charlotte’ın bir şeyler bildiğinden kuşkuluyor muydu? Yoksa üzerinde korse olmadığını fark ettikleri için mi hepsi birden Charlotte’a bakıyordu?

Charlotte, “Bir oyun teklifim var,” dedi. “Albayın gizemi bana ilham verdi. Diyelim ki...” Cesaretini kaybetmeye başlayan Charlotte boğazını temizledi. “Diyelim ki evde bir cinayet işlenmiş ve içimizden biri suçlu. Kurban şey olabilir.” Charlotte aldırılmaz bir tavırla konuştu. “İı... Bay Wattlesbrook. Ne de olsa geri gelmedi.”

Bayan Wattlesbrook ağzında hiçbir şey olmamasına rağmen boğulur gibi oldu. Bay Mallery birden başını kaldırdı. Eddie başını iki yana salladı. Bayan Gardenside sandalyesinde kıpırdandı. Bayan Charming durumdan hoşnut ola-

rak iç çekti. Charlotte yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti ama gözlerini kırpmıyordu.

Albay, "Müthiş!" dedi. "Kilitli kapılar ardında bir gizem."

Cesaret bulan Charlotte devam etti. "Tek tek herkesin odasına girip cinayet aletleri, cinayet işleme sebeplerine dair ipuçları arayacağız, falan."

"Evet, evet!" Bayan Charming el çırdı. "Elbise eteklerine, ayakkabı tabanlarına bulaşmış kanlar; ceplerdeki ve çantalarındaki ipuçları. Hem, tam bir dedektif gibi herkesin odasındaki eşyaların listesini yaparım, sonra buraya dönüp kimin suçlu olduğuna karar veririz."

Bayan Wattlesbrook, "Bunu uygun bulmuyorum," dedi.

Albay Andrews, "Hadi ama, madam," dedi. "Bu sadece bir oyun."

Charlotte, "Sizi gücendirmek istemem," dedi. "Yalnızca rol yapabiliriz diye düşünmüştüm, anlıyorsunuz ya? Siz de dâhil herkesin katılması çok hoş olur. Hep beraber bir şeyler yaparız."

Bayan Gardenside ayağa kalktı. "Hep söylemişimdir, aklın çok keskin, Charlotte. Öyle değil mi, Bay Grey? Çok keskin bir akıl. Siz öyle düşünmüyor musunuz, Bay Mallery?"

Bay Mallery, "Çok keskin," dedi.

Bayan Charming, "Tamamdır, o zaman," dedi. "Bize biraz izin ver de, önce gidip odamızı düzene sokalım."

Herkes bir anda ayaklanıp kapının yolunu tuttu.

Charlotte, "Hayır, birbirimizden ayrılmamalıyız!" dedi. "İçimizden biri katilse yalnız kalamayız, unuttunuz mu?"

Albay Andrews, “Doğru, doğru, Bayan Cordial,” dedi. “Ama bu düşünceyi on dakika aklınızda tutun, öyle başlayalım.”

Charlotte, “Bu iş hemen olmalı, yoksa herkes kanıtları gizleyebilir!” diye yalvardı.

Bayan Charming, “Cinayet aletlerimi ortadan kaldırmayacağım, ama kimse makyaj çantama bakamaz,” dedi ve misafir odası kapısına ilk ulaşan kişi oldu. “Ay, umarım katil benimdir!”

Albay Andrews, “On dakika sonra misafir odasında buluyoruz, millet!” diye seslendi.

Ve Charlotte bir anda yalnız kaldı. Odada sadece tıkırdayan saatin sesi vardı. Bu ses kulağa azarlayıcı geliyordu –*cık cık cık*. Charlotte elini sandığın içine uzattı ve sarkacı, kana susamış gibi, durana kadar elinde tuttu. İş batırdığını biliyordu; iğrenç bir sandıklı saatin bunu başına kakmasına ihtiyacı yoktu. Katil misafir odası müdavimlerinden biriye, muhtemelen Charlotte’ın gerçeği bildiğini tahmin ediyordu. Kanıtlar gizlenecekti. Katili artık nasıl yakalayabilirlerdi?

Charlotte’ın planı suya düşmüştü ama belki kendisi hâlâ bilgi toplayabilirdi. Charlotte yukarı kata çıktı, odasının kapısını içerideymiş gibi kapattı ve büyük bir koridor penceresinin perdesinin arkasına saklandı. Hizmetkârlar öğleden sonraları, duvarlardaki tabloları parlak gün ışığından korumak için perdeleri çekiyordu. Charlotte tamamen gizlenmiş hâlde dururken tek gözüyle perdenin dantel kenarından koridoru izlemeye koyuldu. Bekledi.

Birkaç saniye sonra, koridorda biri belirdi. Charlotte dantelin arkasından, gelenin erkek olduğundan başka bir şey anlayamadı. Adam geçerken Charlotte'ın kapısının önünde duraksadı, sonra spiral merdivene doğru yürüdü.

Meraktan Charlotte'ın içi kaşınıyordu. Koridor boştu, kapıların hepsi kapalıydı. Charlotte güvenli perdenin arkasından çıktı ve adamı takip etti.

Kanlı Cinayet oynadıkları gece, oyunun kuralları Charlotte'ın kafasını karıştırmıştı. Evde saklanan bir katil varsa, insanlar neden onu arasındı? Oyuncuların katilden saklanması daha mantıklı olmaz mıydı? Ama işte, Charlotte gerçek hayatta tam da bunu yapıyor, saklanmak yerine katili arıyordu. Bazı cevaplar almak istiyordu ve korkmaktan usanmıştı.

Merdivende kimse yoktu. Charlotte tırmandıkça spiral önünde açıldı. Yürürken yalnızca birkaç adım yukarısını görebiliyordu. Merdiven boşluğunda herhangi biri gizleniyor olabilirdi. Belki Charlotte kimin aşağı indiğini görmek için en altta beklemeliydi. Ama kimin yukarı kata çıkmak için oyunu terk ettiğini bilmek cinayet kanıtı bulmakla aynı şey değildi.

İkinci kat sakindi. Hizmetkârlar muhtemelen alt katta yemek hazırlıkları yapıyorlardı. Charlotte bütün odaları kontrol etmeli miydi? Mary'nin odasına yaklaştı ve bir yatak gıcırtısı duydu. İçeride biri vardı. Kapıya doğru mu geliyordu? Charlotte paniğe kapılarak kaçtı, gizli kapıyı açıp aceleyle içeri girdi.

Ve neredeyse Bay Mallery'yle çarpışıyordu.

ev, yıllar önce

BECKETT'LA LU KÜÇÜKKEN KOVALAMACA OYNAMAYA bayılırlardı. Charlotte mutfakta sağa sola koşar, çocuklar da gülererek, ciyaklayarak, hatta çığlıklar atarak kaçardı.

“Güvenli, güvenli!” bağırması ile, halıyla kaplı olmayan bütün yüzeyler otomatikman güvenli hâle gelirdi –bir sandalye, bir tabure, bir yatak, bir kitap, bir battaniye. Çocukların başlarına bir şey gelmeyeceğinden emin olmak için bir iki saniyeye ihtiyacı olurdu, ama hiçbir zaman uzun süre hareketsiz kalmazlardı. Birkaç saniye sonra, annelerinin peşlerinde olduğu umuduyla yine fırlarlardı.

Eğlencenin hangi türü güvenli olabilirdi ki?

austen diyarı, 11. gün, devamı

BAY MALLERY KAPININ SESİNİ DUYUNCA başını kaldırıp baktı. Eli Charlotte'ın sık sık incelediği siyah Çin vazosu-
nun kapağındaydı. Adam elini aceleyle çekti.

Şaşkınlıkla, “Bayan Cordial,” dedi. “Burada ne işiniz var?”

Charlotte'ın midesi bulanmaya başladı. Ne yapabilirdi? Eh, Beckett'ın karnı ağrıdığında ona uzanmasını, meyveli gazoz içmesini ve kraker yemesini söylerdi. Ama bu tavsiye ne kadar pratik olursa olsun, bu ana uygulanamazdı. Karın ağrısı bir yana, Charlotte ne yapabilirdi? Kaçmalı mıydı? Kaçmak istemiyordu. Kanıt bulması gerekiyordu, böylece bu gizemi bir kenara kaldırıp baloya –bir dakika! Kanlı Cinayet gecesi, Bay Mallery gizli odayla ilgili hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmıştı. Yalan mı söylemişti?

Charlotte, “Asıl *sizin* burada ne işiniz var, Bay Mallery?” diye sordu.

Adam cevap vermedi. Ve kesinlikle hoşnut görünmüyordu.

Charlotte inleyerek “Ah, sizin olmamanızı dilerdim,” dedi.

İç sesi, *kes sesini* diyerek onu uyardı.

Charlotte bu uyarıya kulak asmadı. Artık hikâyede çok ilerlemişti, her şeyi net bir biçimde hissediyordu. Austen okumak ona ablasının yatağına okuyup uzak dünyayla ilgili hikâyeler dinlemek gibi güvenli gelmişti. Ama artık Austen Diyarı'nda olduğundan, hiçbir şeyin garantisi

yoktu. Anlatıcı Bayan Jane araya girip kahraman için her şeyin iyi bitmesini sağlamayacaktı. Gerçek hayat tehlikeliydi. Pembrook Park tehlikeliydi. Bay Mallery tehlikeliydi. Charlotte bunu yüksek sesle düşünmeden de biliyordu ama o anda bir anlatıcı gibi tepki verdiğini, harekete geçmektense hareketler konusunda yorum yaptığını fark etti. Bu hâlâ bir hikâyeydi. Hâlâ gerçek değildi.

“Dilediğiniz nedir, Bayan Cordial? Belki dileğinizi yerine getirmeye muktedirimdir.”

“Katilin siz olmamanızı dilerdim. Gerçekten.”

“Foyamı ortaya çıkardınız.” Adam resmi bir tavırla eğilip selam verdi. “Şimdi, kimi öldürdüm? Oyununuzun bir kurbanı var –Bay Wattlesbrook, değil mi?”

“Evet, çünkü o diğer mülkleri elden çıkardı ve Bayan Wattlesbrook’tan boşanıp Pembrook Park’ı da satmayı planlıyordu. Siz de buna izin veremezsiniz, çünkü... çünkü... Neden? Neden, Bay Mallery? Burayı o kadar çok mu seviyorsunuz? Buna nerdeyse inanacağım. Buraya *ait* gibisiniz.”

Bay Mallery gözlerini kısıp başını yana yatırdı. “Maalesef sizi anlamıyorum.”

“Siz, Eddie ve Andrews, Bay Wattlesbrook’u bir odaya taşıyıp kapıyı üzerine kilitlediniz. Biri onu odadan çıkardı. Sonra burada bir ceset buldum ve... Bu odayı nereden biliyordunuz?”

“Size inandım. Kapısız bir oda olduğunu söylüyorsanız, haklısınızdır diye düşündüm. Akıllı bir kadınsınız. Odayı bulmak için bir süre aramam gerekti ama burada hiç ceset bulmadım.”

“Ama... şu an burada ne yapıyorsunuz?”

“Oyununuzu destekleyecek kanıtlar arıyorum, ama korkarım işler her an daha karmaşık hâle geliyor.”

“Kanıt. Adamın arabası. Onu gördüm.”

Bay Mallery, “Kimin arabası?” diye sordu.

“Bay Wattlesbrook’un. Gölcüğün içindeydi.”

“Sudaki o eski püskü şeyi mi gördünüz?” Bay Mallery gülümsedi. Tebessümü göz kamaştırıcıydı. Charlotte bunu daha önce hiç fark etmemişti. Yoksa adam tebessümünü ilk defa mı tamamen kullanıyordu? “Girişken olduğunuzu söylemeliyim. Araba bunca yıl sonra nasıl görünüyordu?”

“Yıl mı?”

“Hımmm? Evet, Wattlesbrook bir gece sarhoşken arabasını doğruca gölcüğe sürdü. Bu iki... üç yıl önceydi. Ondan sonra satın aldığı araç muhtemelen hâlâ bıraktığı yerde, York yakınlarında bir hendektedir. BMW’leri kirli mendiller gibi kullanıp atıyor ama sanırım bu konuda konuşmamalıyım. Bundan Bayan Wattlesbrook’a bahsetmezsiniz, değil mi? Kocasının tam bir ahmak olduğunu düşündüğümü biliyor ama konuklarla modern konulardan konuşmak onun için sınırı aşmak demek.”

Bu Bay Mallery farklıydı. Eddie ve Albay Andrews, Bayan Wattlesbrook ve hanımlar gibi, oyuncu olmayan kişiliklerinin arada bir görülmesine izin veriyorlardı. Ama Bay Mallery baştan beri hep Bay Mallery’ydi. Şimdiyse yüzeyinde çatlaklar belirmişti. Adamın oyuncu benliği insana neden oynadığı karakter kadar gerçek gelmiyordu?

“Arabadan söz etmeyelim, olur mu? Bu Bayan Wattlesbrook’u çok üzer. Ama oyununuza katılmaya hazırım, canım. Hadi, geri dönelim ve ben katilinizi oynayayım.”

Araba. Gerçekten yıllardır gölcüğün içinde olabilirdi. Bu Charlotte’in aklına neden daha önce gelmemişti? Arabanın yakın zamanda gölcüğü boyladığına inanmasının bir sebebi vardı, değil mi? Bay Mallery’nin patentli yakıcı gözlerine baktı ve hiçbir şey hatırlayamadı.

Kapı arkasında, Bay Mallery birkaç adım ötesindeydi. Charlotte’in kalbi onu rahatsız edecek kadar hızlı çarpıyordu, başı da hafifçe döner gibiydi, ama bir düşünce yüzerek öne çıktı: *Hâlâ geri zekâlının tekiyim*. Bu, Charlotte’in her zaman inandığı evrensel gerçektir.

Charlotte ciyakladı. Sonra güldü.

“Gene aynı şeyi yaptım. Kendime kendimi hikâyeye kaptırmayacağımı söyledim ama kaptırdım ve gerçekten bir cinayet işlendiğine, sizin de katil olduğunuza inandım ve... ve...”

Charlotte daha da çok gülmeye başladı. Kahkahaları ve fır dönen gerçeklik derken, Naiplik dönemi kurallarını unutarak Bay Mallery’ye yaslandı, başını ve ellerini adamın göğsüne koydu, adamın kravatına doğru güldü. Adamın kalbinin başının altında dörtmala attığını hissedebiliyordu. Bay Mallery’nin kalbi neden hızlı atıyordu? Sebep Charlotte’in yakınlığı mıydı –tıpkı adamın yakınlığının Charlotte’in kalbini tekletmesi gibi? Peki bu, Charlotte’in ona âşık olduğu anlamına mı geliyordu? Ya da Bay Mallery’nin Charlotte’a?

İç sesi, *kes şunu, Charlotte*, dedi. *Bazen zekâ özürli gibi davranıyorsun.*

Ama bir dakika. Bir oyuncu âşık olmuş gibi rol yapabilir ama kalbinin daha hızlı atmasını sağlayamaz, değil mi? Bu düşünce Charlotte'ın midesinin buz kesmesine sebep oldu ve kadın adamdan uzaklaşarak hızla konuşmaya başladı.

“O kadar avanak olduğuma inanamıyorum. Evet, seçtiğim kelime bu. Avanak. Sazan, yarım akıllı, hödük... Geri zekâlı anlamına gelen bütün o eski kelimeler. Austen'in dalga geçtiği o şapşal kızlara çok benziyorum ama beni yine de seveceğini umuyorum, çünkü Catherine Morland'ı sever gibi görünüyordu. Siz *Northanger Manastırı*'nı hiç okudunuz mu? Eh, kadın eski bir evde misafirdi ve tıpkı benim gibi, kendisini bir cinayet işlendiğine inandırmıştı. Bu fikirle mücadele ettim, çünkü çok saçma olduğunu biliyordum ama kendimi inandırmayı sürdürdüm. Derdim ne, hiç bilmiyorum.”

Bay Mallery, Charlotte'a takdir eder bir tavırla gülümsedi. Adamın hayranlığı Charlotte'ın utancıyla birleşince, kadın kendisini tek nefeste bir sürahi bira içmiş gibi hissetti. Dudaklarını yaladı -sarhoş gibiydi- ve daha hızlı konuşmaya başladı.

“Belki o yüzden aklınız bu kadar sağlamdır ve hiçbir şeyden etkilenmiyorsunuzdur. Belki romanlar gerçekten insanın kafasını samanla dolduruyordur –*Northanger Manastırı*'ndaki, kitap okumayan karakterlerin inandığı gibi. Fazla okumak bir evde tahtalar gıcırdadığında evin hayaletlerle dolu olduğunu sanmanıza sebep olabilir. Gök

gürültüsünün hava olayı değil de, uyarı gibi görünmesine yol açabilir. Hatta durum öyle değilken, insanı kalbini zonklatan bir aşk yaşamasının mümkün olduğuna inandırabilir.”

Bay Mallery, Charlotte’a bir adım yaklaştı. Takdir dolu tebessümü Charlotte’ın yutkunmasına, gözlerini kaçırmasına ve daha hızlı konuşmasına sebep olan, takdirin ötesinde bir şeyi ima ediyordu.

“Biliyorum, kendimi iyice aptal durumuna düşürüyorum,” dedi Charlotte gülerek. “Ama çenemi kapatamıyor gibiyim.”

“Lütfen kapatmayın. Çok çekicisiniz.”

“Hayır, değilim. Gerçekten değilim.” Charlotte ellerini ovuşturdu ve yumuşak bir sesle, “Öyle miyim?” diye sordu.

“Sabahları bir serçe gibi konuştuğunuzda çekici oluyorsunuz. Sus pus olduğunuzda çekici oluyorsunuz.” Bay Mallery, Charlotte’ın elini tuttu, parmaklarıyla yokladı. “Katil olduğumu düşünürken bile çekici oluyorsunuz.”

Charlotte bunun üzerine hafifçe güldü. Bay Mallery sevgiyle gülümsedi.

“Beni çekiciliğinizle baştan çıkardınız.” Adam başını bu kelimeleri söylediğine şaşırılmış gibi salladı. “Gerçekten öyle. Şu ana kadar beni ne kadar etkilediğinizi tam olarak fark ettiğimi sanmıyorum. Bayan Cordial... Charlotte...”

Adam daha fazla konuşmaktan korkar gibi sustu ve kelimeleri durdurmak için Charlotte’ın parmaklarını dudaklarına bastırdı. Charlotte’ın kalbi deli gibi atıyordu.

Kadın kendi kendine, *bu bir oyun. Hepsi bir oyun*, dedi.

Cinayet gizemi gibi, Bay Mallery'nin sevgisi de gerçek değildi. Ama bunun önemi var mıydı? Bir adam Charlotte'a onu öpmek ister gibi bakıyordu. Tabii Charlotte'ı gerçekten öpmek istemiyordu ama o gerçek bir adamdı ve Charlotte'a gerçekten bakıyordu. Vay canına, Charlotte gerçekten yalnızdı.

Adam, "Charlotte..." diye fısıldadı. Charlotte'ın elini açıp parmağıyla avucunu ovdu. "Sanki ölmüştüm ve beni sizin gözleriniz uyandırdı."

Demek durum buydu. Charlotte her misafirin sahte ama güzelce dile getirilmiş bir evlilik teklifi alacağını sanıyordu. Ne de olsa Austen'in kahramanlarının hepsi o kadar şanslıydı. Ama Charlotte bunun bir keresinde bir cesetle karşılaştığı karanlık, tozlu bir odada olacağını hayal etmemişti. En azından cesetle karşılaştığını sandığı odada.

Charlotte'ın vücudu dehşetli ortama aldırılmıyordu. Kalbi rumba dansı yapar gibi atıyordu. Midesinde kelebeklerin kanat çırpışına benzer çok hoş bir his vardı. Akli işi inada bindirip bütün pratikliğiyle yumruğu masaya indirmediğinde bile, vücudu bu maskaralığın tadını çıkarıyordu. Vücudu suda yüzer gibiydi.

"Sizin müthiş bir kadın olduğunuzu ilk görüşte anlamıştım. Kalbimi koruyabileceğimi sandım ama dürüst görünümünüz ve hareketleriniz beni savunmasız bıraktı, güzelliğiniz de aklımı elimden aldı." Adam başparmağıyla Charlotte'ın çillerini hafifçe okşadı. "Tehlikeli bir kadın olduğunuzu biliyordum ama bunu umursamadım."

Bir dakika, konuşan oyuncu muydu, yoksa Bay Mallery karakteri mi?

“Gelin, artık kovalamaca oynamayalım –hiçbir oyun oynamayalım. Rol yaptığımız anları geride bırakmak için sabırsızlanıyorum. Lütfen, Charlotte, bana sizi boşuna sevmediğimi söyleyin. Lütfen beni sizin de bana bağlı olduğunuz konusunda temin edin, yoksa öleceğim, biliyorum.”

Adam rol yapıyor olmalıydı, değil mi? Charlotte da bir süreliğine rol yapamaz mıydı? Cinayetler, kanlı sahneler ve çözülecek sorunlar icat etmeyi bırakıp sadece hikâyenin tadına varamaz mıydı? Evet, bunu yapabilirdi! Tam Bay Mallery’yi kendisinin de ona bağlı olduğu konusunda temin edecek ve sırf havaya girmek için bu sırada modası geçmiş eylem kipleri kullanacaktı ki, Bay Mallery elini uzatıp Charlotte’ın alnındaki bir tutam saçı düzeltti, kulağının arkasına attı. Tıpkı James’in eskiden, onu sevdiği zamanlarda yaptığı gibi.

Charlotte buna vücuduna elektrik verilmiş gibi tepki verdi. Bay Mallery’nin James’ten, James’in Bay Mallery’den farkı yoktu –Bay Mallery de Charlotte’a dokunuyordu, onunla baş başaydı ve görünüşte onu çok seviyordu. Charlotte sendeleyerek geri çekildi. Aklı, *bu delice! Bunu nasıl sindireceğim! Sindiremem*, diye haykırıyordu. Charlotte’ın kalçası ufak sehpaye çarptı ve siyah Çin vazosuyla küçük, mahcup kapağı devrilerek yere düştü, çatladı. Önceden boş olan vazonun içinden bir şey yuvarlanarak çıktı.

Bir anahtar. Anahtar galeriden gelen, üzerinde arabanın markası olan türden büyük bir anahtarlığa bağlıydı. Dörde bölünmüş, mavi beyaz bir daire. BMW logosu.

O vazo önceden boştu. Anahtarı oraya Bay Mallery koymuştu. Neden? Çünkü Charlotte odalarda arama yapılmasını teklif etmişti, anahtarlık da klozete atılamayacak kadar büyüktü. Bay Mallery Kanlı Cinayet gecesi bu odaya dönüp cesedi camdan atmış, aşağı inip cesedi Bay Wattlesbrook'un arabasının bagajına koymuş, sonra da arabayı saklamak için gölcüğe sürmüştü. Ama belki de alışkanlıktan, kapıları kilitleyip anahtarı cebine atmıştı. Ve şimdi, foyasının ortaya çıkması tehlikesiyle yüz yüze olduğundan, doğal olarak Bay Wattlesbrook'u sakladığı odaya dönmüştü. Çoğu insanın var olduğunu bilmediği bir odaya. Onun bildiği kadarıyla, Charlotte odaya Kanlı Cinayet gecesi tesadüfen uğramış, bir daha da gelmemişti. Bay Mallery de anahtar ipucunu, ondan kalıcı olarak kurtulabilene kadar en sevdiği saklama yerine koymuştu. Ve bütün bunları Bay Wattlesbrook'u öldürdüğü için yapmıştı.

Charlotte anahtarı gördü, cinayeti kafasında yerli yerine oturttu ve tepki vermek için bir saniyesi oldu. Zaman yavaşlamış gibiydi. Charlotte masumu oynayabilirdi. Ama Bay Mallery gerçeği anlamıştı: Charlotte akıllıydı. Kanıtlanmış akıllılık gibi bir şeyi üzerinden atması imkânsızdı.

Akıllı kadınlar Bay Mallery gibi adamların canını nasıl da sıkıyor olmalıydı. Charlotte uçarı, sığ, hatta tatsız biri olsa ne iyi olurdu. Genel konuşmak gerekirse, bir adam katil olduğunda ve bir kadın adamı suçlayan kesin bir ipucu-

nu ortaya çıkardığında, kadının kıt akıllı olması işleri kolaylaştırır. Akıllı bir kadınsa kendi ölümüne sebep olabilir.

Birkaç saniye geçti ve akıllı Charlotte hâlâ bir planının olmadığını gördü. Gözlerini anahtardan Bay Mallery'ye çevirdi. Adam da ona baktı. Yüz ifadesi artık baştan çıkarıcı değildi.

“Eyvah. Sizce Bayan Wattlesbrook vazoyu kırdım diye bana kızar mı?” diyen Charlotte gözlerini de çaresizce kırıştırmayı ihmal etmedi. “Umarım değerli bir şey değildi.”

Bay Mallery gözlerini kırıştırmadı. “Keşke onu görseydiniz,” dedi.

Charlotte bunu başıyla onayladı. Artık hızlı hızlı konuşmuyordu, kafasının içindeki sarhoşluk hissiyse, devrilmiş bir süs balığı fanusundan boşalır gibi boşalmıştı.

“Her şeyi çok daha zor hâle getirdiniz, Bayan Cordial.” Charlotte, “Özür dilerim,” dedi.

Evet, kanlı suçunu ortaya çıkardığı için bir katilden özür diliyordu. Charlotte o an, öldürülmek üzereyken bile, durumdan kendi hareketinden dehşete düşecek kadar haberdardı.

Adam, “Sizinle ne yapmalıyım, bilmiyorum,” dedi.

Charlotte umutsuzluk ve dehşet sayesinde ortaya çıkarabildiği umutlu bir tebessümle, “Beni baloya götürmeye ne dersiniz?” dedi. “İlk iki dans sizin olabilir.”

Adam, Charlotte'ın yüzünü inceledi, sonra aşağı baktı. “Ne yapmam gerektiğini biliyorum ama bunu yapmak istemiyorum. Bay Wattlesbrook'u öldürmek bir şeydi ama sizi öldürmek tamamen farklı bir şey.” Charlotte'la yine göz göze geldiler. “Bana bir çıkış yolu sunabilir misiniz?”

“Evet! Tabii ki. Çıkış yolu. Gelin, bu konuyu konuşalım. Ne yapmam lazım? Çok mantıklı bir insanımdır. Ortağınız olup bu sırrı saklayabilirim. Zevkle!”

Ellerinin zangır zangır titremesi ve sesindeki marazi çatlama Charlotte’ın neşeli konuşmasını biraz bozmuştu.

Charlotte ellerine, *hareketsiz durun*, diye emir verdi. Sesine de, *sakin ol*, dedi. Ona itaat etmediler. Hainler.

Bay Mallery’nin kaşları iyice çatıldı. Adam, Charlotte’a doğru bir adım attı. Charlotte bir adım geri çekildi.

“Keşke size güvenebileceğimden emin olsam,” dedi adam. “Ama görüldüğünüz gibi misiniz? Yoksa tamamen farklı biri misiniz? Bu evde çok fazla sır var. Çok fazla sahtelik.”

Bay Mallery kemerinden bir bıçak çıkarırken Charlotte metalin sesini duydu. Daha bıçağın gümüşü parıltısını yeni görmüştü ki, hemen dönüp kapıya koştu.

Parmağı gizli düğmenin üzerinden kaydığını ama kapı Charlotte’ın düğmeye ikinci basışında açıldı. Charlotte sallanan kapıdan sıçrayarak uzaklaştı ve kapının arkasındaki Bay Mallery’ye çarptığını duydu.

Mary odasının kapısından dışarı baktı ve Charlotte’ı görünce başka birini görmeyi bekliyormuş gibi gözlerini kırıştırdı.

Charlotte, “Koş, yardım çağır,” diye yalvardı. “Wattlesbrook’u Mallery öldürdü.”

Charlotte bunları söyler söylemez Mallery onu arkadan yakaladı ve öyle bir kuvvetle odaya çekti ki, Charlotte yere yuvarlandı.

Başını kaldırdığında Mary'nin yardım çağırmaya gitmediğini, kapıyı açık tutup Mallery'ye baktığını gördü. Charlotte'ın içinden artık düşüncelerinde bile adama *Bay* demek gelmiyordu.

Mary nefesi kesilir gibi, "Bana ihtiyacınız var mı, efendim?" diye sordu.

Mallery, "Mary, sen hep iyi bir kız oldun," dedi. Saçları tokasından kurtulmuş, gevşekçe yüzüne düşmüştü. Adam vahşi görünüyordu.

Charlotte, "Mary, acele et!" diye bağırdı.

Mallery, Mary'ye hiç acele etmeden yaklaştı, kız da yerinden kıpırdamadan adamı bekledi; bir kobranın bakışlarıyla hapsettiği bir fare gibi, belli belirsiz titriyordu. Mallery Mary'nin saçını omzundan çekip parmağını alıştırması yapılmış gibi görünen bir hareketle onun uzun, beyaz boyunda gezdirdi. Mary'nin hafif titremesi şiddetlenerek bütün vücuduna yayıldı. Kız Mallery'ye ıslak gözlerle baktı.

Charlotte, *ah, olamaz*, diye düşündü. Mary adam için kendisini bir yanardağın içine atardı. Bu, iyiye alamet değildi.

Mallery, Mary'nin bluzunun boyun kısmına elledi ve onu kızın boynundan çekerek omzunu ortaya çıkardı. Kızın köprücük kemiği gergindi ve bir iskeletinki gibi belirgindi.

Mallery kızın boynuna doğru, "İşimi halletmem için beni biraz yalnız bırakır mısın?" diye fısıldadı. "Sonra gelip seni bulacağım. Sana teşekkür etmek için. Güvenebileceğim tek kadın olduğumu kanıtladın."

Mary bırakın konuşmayı, hareket bile edemez gibiydi ama başını aniden sallamayı başardı.

Charlotte, “Mary, lütfen, beni öldürecek,” dedi ve homurdanarak ayağa kalktı. Kalçasında oluştuğunu hissettiği morluklar *Naiplik Dönemine Uymayan Şeyler* listesine eklenmişti.

Mallery yüzünü Mary’ninkinden uzaklaştırmadan parmağıyla kızın dudaklarına dokundu. “Ketumluğuna ne kadar değer verdiğimi biliyorsun.”

Kızın dudağının köşesini öptü. Onu kışkırtıyor, daha fazlasını vadediyordu. Sonra Mallery geri çekildi, başını kıza gitmesi için izin verir gibi olumlu anlamda salladı. Mary derin, titrekle bir nefes aldı.

Kız telaşla, “Affedersiniz,” dedi ve çıkarken kapıyı kapattı.

Charlotte camlardan birini açmaya çalışırken arkasında tüyleri diken diken eden bir hissettirdi. Mallery bir konsolu kapının önüne itmişti. Bıçağına şöyle bir baktıktan sonra onu ortadan kaldırdı. Belki her şeye rağmen Charlotte’a zarar vermeyecekti! Belki sadece sohbet etmek istiyordu.

Veya Charlotte’ı çok kan dökmeden öldürmeyi yeğliyordu.

Mallery kulağa çok mantıklı gelen bir tavırla, “Kıpırdama,” dedi. Charlotte’ın üzerine gelirken elleri bıçaklar kadar tehlikeli görünüyordu.

Charlotte yana kaçarak kendisiyle o eller arasına mesafe koydu. Adam, Charlotte’ı takip etti. Hiç konuşmu-

yordu. Charlotte'ı yakalamaya odaklanmıştı. Sonra ne olacaktı?

Charlotte, James'in öldürüldüğünü duyunca ne tepki vereceğini düşünmedi. Çocuklarını kısaca düşündü, sonra akli akkor bir panikle çocuklarının hayatından koparılabilirliği düşüncesinden kaçtı. Charlotte bunların yerine Eddie'yi ve onun kendisini kurtarmasını ne kadar istediğini düşündü. Evet, dünyada kendisini kurtarması için herhangi bir erkek seçebilecek olsa Eddie'yi seçerdi. Ama Eddie onu kurtarmayacaktı, değil mi? Çünkü yırtıcı tarafından hipnotize edilerek itaate zorlanan Mary dışında, Charlotte'ın burada olduğunu bilen yoktu. Charlotte, Mary'nin ciddi anlamda sorunlu olduğundan kuşkulananmaya başlıyordu.

Kendi kendine, *aptal Charlotte*, diye haykırdı. *Akıllı olduğuna inandın ve bu seni daha savunmasız kıldı.*

Kovalamaca Charlotte'ı pencerenin önüne götürünce, kadın molozların arasından çıplak bir lamba alıp onunla cama vurdu. Camı kırmayı umuyordu ama sadece birkaç yerinden çatlatmayı başarabilirdi.

Charlotte, "İmdat!" diye haykırdı.

Adam, "Bunu yapmana gerek yok," dedi.

Mallery ve elleri Charlotte'ı yakalamaya geliyorlardı. Charlotte pencereden kaçtı, ıvır zıvırın ve kırık mobilyaların arasında dolaşarak adamı kendinden olabildiğince uzak tutmaya çalıştı. Ama Mallery peşinden gelmeyi sürdürdü.

Charlotte yine kendi kendine, *aptal Charlotte* diye bağırdı. *İki dakika önce adama âşık olsam mı diye düşünüyordun!*

Yeni aşkın verdiği, insanın içini kıpır kıpır eden hisler -akciğer gıdıklayan, kalbe tekmeler atan, soğuk-sıcak basması duygusu yaratan, nabızları hızlandırıp dudakları ıslatan hisler- kravatlar ve korseler kadar sahteydi. Bunlar yalnızca, bir hız treninin yaklaşan bir ölümün uyarısını yapan hızlı inişinin yarattığına benzer hislerdi. Charlotte gerçekten bir hız treninde ölmeyecekti (muhtemelen, gerçi bazıları epeyce korkutucuydu). Ve Charlotte'ın sırf bir adama tutulması, yanında bayılacak gibi olması adama âşık olduğu ya da onunla sonsuza dek mutlu yaşayacağı anlamına gelmiyordu.

Herhâlde yani, Charlotte. Herhâlde yani. Hız treninde ölmeyeceksin ama bu odada öleceksin.

Charlotte yine, “İmdat!” diye bağırdı.

Mallery üzerine atıldı ve ıskaladı. Charlotte'ı eninde sonunda yakalayacaktı. Charlotte'ın boğularak ölmesi muhtemelen birkaç dakika sürecekti –Mallery ellerini onun boynuna dolayacak, Charlotte'ın ciğerleri suyun altında fazla kaldığında olduğu gibi yanacak, gözleri neredeyse öleceğinin bilinciyle fal taşı gibi açılacaktı.

Charlotte'ın boğazından bir hıçkırık koptu. Nasıl öleceğini hayal etmenin moralini pek düzeltiltiği söylenemezdi.

Charlotte, “Dinle, dinle,” dedi, Mallery'yle arasına kırık bir kanepeyle bir kutu yığını soktu. “Ölmek istemiyorum, yani elinde pazarlık için büyük bir koz var.”

Adam yan tarafa geçti. Charlotte tekrar kaçtı ve sandalye yığınının doğru giderken yerden toz kaldırdı. Mallery'yi sandalye bacaklarının oluşturduğu kafesin arkasından görebiliyordu.

“Bir şeyler yaz, ben de imzalayayım. Kuşkularımdan asla kimseye bahsetmeyeceğime dair bir söz. Bay Wattlesbrook tatsız bir adamdı, biliyorum. Şeri içip ateşle oynuyordu ve muhtemelen çok gazı vardı...” Charlotte ne diyordu? Odaklan, Charlotte, avanaklık etme. “Bana zarar verme, ben de cinayetin yanına kalmasını sağlayayım. Gördün mü? İkimiz de kazanacağız!”

Charlotte gülümsemeye çalıştı. Mallery hâlâ konuşmuyordu.

İç sesi, *iyi denemeydi*, dedi. *Adam bunu yapmayacak kadar ahlaklı olduğunu biliyor.*

Charlotte da düşüncelerine, *bana yardım et ya da sesini kes*, diye bağırdı.

Mallery’nin parmakları esnedi. Charlotte yine kaçtı.

Kedi fare kovalamacası çok daha uzun sürebilirdi ama Charlotte elbisesinin eteğine bastı. Yere düşmeden önceki birkaç salisede, aklına modayı erkeklerin icat ettiği geldi. Birilerini öldürmeleri ve bir kadının bunu öğrenmesi durumunda, kadının gülünç denecek kadar uzun eteğinin azizliğine uğramasını ve bu sayede onu da öldürebilmeyi isteyen erkeklerin.

Charlotte sendeleyerek geriledi ve umutsuzca, “Çocuklarım var. İki çocuğum. Beckett’la Lu,” dedi.

Mallery yavaşlamadı. Charlotte’ın üzerine işini yapan bir erkek gibi geliyordu ve elleri işi bitirecek aletlerdi. Mallery gerçekten Charlotte’ın işini bitirecekti. Charlotte’ın ufak bir parçası yanılıyor olduğunu umuyordu ama hayır. Karamsarlık yine kazanmıştı.

Charlotte'ın ölmesi çocuklarının da canını yakacaktı. Charlotte bunu, bir yaranın acısı gibi biliyordu. Lu'nun onunla telefonda konuşmak istememesinin ya da Beckett'ın Justice'a anne demesinin önemi yoktu.

Charlotte ölürse acı çekeceklerdi. Ağlayacak, ızdırapla kıvranacak ve yıllarca terapi görmek zorunda kalacaklardı. James terapi parasını öder miydi? Muhtemelen ödemezdi. Böylece çocukların bütçe kesintilerinden ötürü yeterince eğitilmiş olmayabilen okul danışmanlarından medet ummaları gerekecekti. Ya bu yeterli olmazsa ve çocuklar kederden uyuşturucuya, alkole başlayıp depresyona girer, anlamsız seks ilişkileri yaşar, sonradan pişman olacakları dövmeler yaptırır, önce ufak sonra ciddi suçlar işler, hapse girer ve şok terapisi görürlerse? Ya lobotomi tekrar moda olursa? Ve cerrah işini doğru düzgün yapamayınca çocukları ölürse?

Bunların hepsi James'in suçu olurdu. Bir dakika... Mallery'nin de! Mallery sadece Charlotte'ı değil, Lu'yla Beckett'ı da köşeye sıkıştırmış, onların üzerine de tehlikeli elleri ve boğma niyetiyle yürüyordu. Onlar da geri geri kaçıp merhamet için yalvarıyorlardı ama Mallery'de vicdan yoktu. Çocuklarına merhamet göstermiyordu, öyle mi? Bu kesinlikle olacak şey değildi.

Eski hikâyelerde bu kısım dehşetine yenik düşen kadın kahramanın bayıldığı, kalles piç kurusunun da onun kaymak tenli boynunu sıkıp cesedini kurtlara bıraktığı kısımdı. Değil mi?

Değil.

Bu, kahraman Charlotte'ın yirmi birinci yüzyılda yaşayan bir kadın ve anne olduğunu hatırladığı kısımdı. Bu, Charlotte'ın "Hayatta olmaz!" dediği kısımdı.

Charlotte çığlık attı.

Ama bu bir imdat çığlığı değildi. Bu bir yakarış, derhâl kurtarılma amaçlı, panik dolu, kulakları sağır eden bir yakarış değildi. Charlotte bir saldırı çığlığı atmıştı.

Belli ki Mallery aradaki ince farkı anlayamamıştı. Endişe belirtisi göstermeyen adam hâlâ saldırı pozundaydı. Charlotte'ın üzerine eğilip elleriyle boğazını kavradı. Bu Charlotte'ın canını yaktı ama vücudunun aklının yardımı olsa da olmasa da bir planı vardı. Charlotte, Beckett'ın dövüş sanatları derslerinde çocuğu yeterince beklediğinden birkaç kendini savunma hamlesi öğrenmişti. Saldırgan sizi önden boğazladığında elleri doludur ve her tarafı açık kalır. Charlotte parmaklarını mızrak ucu şekline soktu ve elleriyle Mallery'nin boğazına elinden geldiğince sertçe vurdu. Adam boğulur gibi oldu, elleri gevşedi. Charlotte derin bir nefes aldı ve adamı Beckett'ın deyiimiyle toplarından tekmeledi.

Mallery yerdeydi. Charlotte ayağa kalktı ama adamı tekmelemeyi bırakmadı. Yakında kopuk bir sandalye bacağı vardı ve resmen sopa olarak kullanılmak için yalvarıyordu. Charlotte bu yakarışa karşılık verdi.

"Avanak sensin!" Adama tekrar vurdu. "Duydun mu beni? AVANAK SENSİN!" Mallery'ye tekrar tekrar vurdu. "Kimse durduk yere âşık olmaz, geri zekâlı. Sen beni artık sevmemeyi seçtin. Sen beni terk etmeyi seçtin. Çocukları

terk etmeyi seçtin. Ayda bir hafta sonu ve yılda bir ay –sen buna ebeveynlik mi diyorsun? Evlilik danışmanlığı almaya yanaşmıyorsun, bana savaşıma fırsatı vermiyorsun. Evet, arkamdan iş çeviriyorsun. Justice'la haftalarca yatıyor, sonra küstahça eve, yanıma geliyorsun. Seni hastalıklı, pislik...”

Charlotte sertçe nefes aldı. Birden fazla gizemi çözüyordu. “Sadece haftalarca değildi, değil mi? Adını o yüzden hesaplarıma yazdırdın. İlişkilere çoktan başlamıştın ve beni terk etmeye hazırlanıyordun! Seni sahtekâr, kurnaz, kalpsiz, nahoş, kuş beyinli herif. Üstelik bir kere bile özür dilemedin!”

Mallery çaresizce, “Özür dilerim,” diye geveledi, bir koluyla başını, diğer koluyla darbe almış erkekliğini koruyordu.

“Sen değil, geri zekâlı! Gerçi sen de avanaksın.”

Mallery telaşla ayağa kalkmaya çalıştı ve Charlotte sandalye bacağını çat diye kafasının arkasına indirdi. Mallery inleyerek yere yığıldı. Doğasında tehlike olan bir adama göre, dayak yemeye hiç alışkın görünmüyordu. Charlotte sandalye kulesini iterek adamı yere mıhladı.

Charlotte’ın konsolu duvardan kapıyı açıp sıkışarak dışarı çıkacak kadar itebilmesi bir dakika sürdü.

Kadın spiral merdivene doğru koşarak “İmdat!” diye bağırdı. “Kanlı cinayet! Kanlı, kanlı cinayet! İkinci kattayım ve burada ciddi anlamda kanlı bir cinayet işlendi!”

Charlotte merdivenin ortasındayken Eddie, arkasındaki Albay Andrews, Bayan Charming, Bayan Gardenside ve Bayan Wattlesbrook ona ulaştılar.

Eddie, “İyi misin?” diye sordu.

Charlotte çabucak, “Mallery yapmış,” dedi. “Bay Wattlesbrook’u o öldürmüş.”

Albay, “Aman Tanrım, Bayan Cordial,” dedi, “oyunun sonunu bozuyorsunuz. Bu katil avına birlikte çıkacaktık ve ben de fena hâlde suçlu görünmek için kendi eşyalarımı hazırlamıştım.”

Onca oksijen nereye gitmişti? Charlotte su altında mıydı? Eddie’ye adam okyanusun ortasındaki bir şamandırarmış gibi baktı.

“Beni öldürmeye çalıştı, Eddie. Şu an gizli odada.” Charlotte’ın ciğerlerindeki hava bir ipe bağlanmışçasına içinden çekilip alındı. Charlotte o ipin ucunu tutmaya çalıştı, ama etrafı görmek zorlaşıyordu.

Charlotte düpedüz bayılmadan önce Eddie’nin, “Tuttum seni,” dediğini duydu. Üstelik üzerinde korsesi bile yoktu.

Eh, Charlotte, gerçek bir aşk romanı kahramanı gibi davrandın. Emin adımlarla ilerliyorsun.

ev, altı ay önce

CHARLOTTE'IN SEKİZİNCİ EVLİLİK SONRASI KÖR randevusunun sorumlusu Charlotte'ın görünmcesiydi —ona Ernie (aile adı) adlı bir diş hekimi ayarlamıştı. İkisi bir şeyler içip atıştırmak için bir restoranın barında buluştular. Rahatça sohbet ediyorlardı. Cümleleri birbirinden kopuk karşılıklara dönüşmek yerine birbirine uzun bir monolog gibi uyuyordu. Ernie içkisinden çok Charlotte'a bakıyordu.

Charlotte yalnızca kola içiyor olmasına rağmen başının hafifçe döndüğünü, göğsünün gıdıklandığını hissetti. Belki de düşündüğü kadar uyuşmuş değildi. Belki biraz olsun, sadece Ernie'yi tanıyacak kadar, ayak parmaklarını bu ihtimalin içine sokacak kadar çözülebilirdi. Restorandan çıktıklarında Ernie, Charlotte'a yemeğe çıkmayı teklif etti. Charlotte bunun hoşuna gideceğini söyledi, Ernie de ondan sonra Charlotte'ı öpmek için üzerine eğildi.

Charlotte bundan sonraki birkaç saniyeyi aylar boyu aklında yeniden yaşayacaktı ve bunu yaparken genelde kafasını bir yastığın altına sokacaktı:

Ernie'nin dudakları Charlotte'inkilere dokundu.

Charlotte irkilerek geri çekildi.

Charlotte, "Iyyy," dedi.

Ernie'nin nefesi kalamar mı kokuyordu? Ağzı bir kertenkelenin arkasında bıraktığı deri kadar sıcak ve kuru muydu? Hayır. Hiçbir terslik yoktu. Ernie son derece mantıklı ve uygun bir biçimde öpüşüyordu. Ama Charlotte'ın midesi kalkmıştı –Ernie yüzünden değil, kendisi yüzünden. Adam üzerine eğilirken Charlotte evli bir kadının başka bir adamı öpmesinin iğrenç, hem de çok iğrenç olduğunu düşünmüştü. Kendisini pis, feci bir sahtekâr gibi hissetmişti.

Ama Charlotte'ın içindeki ızdırap dolu monologdan habersiz olan Ernie sadece, "Iyyy," kısmını duymuştu. Başını sallayıp arkasını dönmüş, çekip gitmişti.

Charlotte, Ernie'ye telefon edip durumu açıklamış mıydı? Hayır, olanlar fazlasıyla küçük düşürücüydü. Hem, boşandıktan aylar sonra kendisini hâlâ evli hisseden bir kadının dışarıda erkeklerle ne işi vardı?

Charlotte kollarını uyuşukluğa yeniden açarak o soğuk, gece karası boşluğun göğsünün derinliklerine yerleşmesine izin vermişti.

austen diyarı, 11. gün, devamı

CHARLOTTE BİR İKİ SANİYELİĞİNE BAYILMIŞTI. Eddie'nin onu kucağında taşıdığını biliyordu, çünkü adamın koku-

sunu tanıımıştı. Beyninin bu bilgiyi depoladığından haberi yoktu ama başını arkaya atıp Eddie'nin boynuna yaslandı ve derin bir nefes aldı.

Eddie, Charlotte'ı yatağına yatırdı, sonra Albay Andrews'la ikisi aceleyle çıktılar. Hanımefendiler, hizmet-kârlar içeri girip çıkmaya, Charlotte avaz avaz Mallery ve Mary hakkında uyarılarda bulunmaya başlayınca işler kafa karıştırıcı bir hâl aldı.

Bayan Wattlesbrook kapının ağzından, "Emin misiniz?" diye sordu.

Charlotte bunu başıyla onayladı. "Üzgünüm. Mallery kocanızı... öldürdüğünü itiraf etti. Ben de onun BMW'sini gölcükte, suyun altında gördüm.

Bayan Wattlesbrook başını olumlu anlamda salladı. Charlotte bir an için ev sahibesinin ağlayacağını sandı ama kadın sadece, "Misafir odasına çekilelim. Bayan Cordial'ın yatak odası toplantıya uygun bir yer değil," dedi.

Charlotte, *sanki artık bunun bir önemi var da*, diye düşündü.

Ama bunun Bayan Wattlesbrook için önemi vardı. O sırada Eddie geri dönmüştü ve Charlotte'ı yine taşımaya hevesliydi.

Charlotte başta itiraz etti ama daha uyanıkken adamın kollarında ne hisseceğini merak ettiğinden boyun eğdi. Belki içini dolduran o rüya gibi, nefis his Eddie'nin yakınlığından ileri gelmiyordu; sadece solmakta olan bir rüyanın kalıntılarıydı.

Ama öyle değildi.

Eddie, Charlotte'ı misafir odasına getirip bir şezlonga yatırdığında Charlotte, "Beni kurtarmanı istedim," dedi.

"Keşke kurtarsaydım." Eddie'nin yüzü kasvetliydi.

"Sorun değil. Ölmedim."

Eddie, Charlotte'a Mallery'yi bağlayıp ikinci kattaki boş odalardan birine kilitlediklerini ve Neville'in adamlarının en kuvvetlisi Justin'in kapıda nöbet tuttuğunu söyledi. Charlotte adamı artık yalnızca "Mallery" olarak düşünebiliyordu.

Ama Mallery bunu neden yapmıştı? Charlotte bunun için mantıklı bir sebep bulamıyordu. Karakter olan Mallery ailesinin mülklerini korumak ister, hatta belki bunun için kan dökerdi. Ama oyuncu neden işe bulaşmıştı? Düpedüz deli miydi?

Eddie, Mallery'nin pek mücadele edemediğini, çünkü Charlotte'ın zaten onu eşek sudan gelinceye kadar dövmüş olduğunu söyledi.

Charlotte, "Emin olmak istedim, o kadar," dedi. "Filmlerde kötü adamın işi bitti sanırsın ama sonra tekrar ayağa kalkar."

"Evet, bana kalırsa beklenmedik bir kalkma durumu olmamasını garantiye almışsın."

Hizmetçiler odaya girerek Mary'nin kayıp olduğunu bildirdiler ve odadaki sedirlere çöktüler –sınıf yanılısaması, baskı altında çatlamıştı. Neville manzarayı inceliyordu. Durumu tasvip etmediği belliydi, ama ağzını açmıyordu. Bayan Wattlesbrook odada değildi. Herhâlde polis çağırmak için hana gitmişti.

Hizmetçiler Mary'nin Mallery'nin kısa pantolonlarını bizzat yıkamayı nasıl sevdiği konusunda gevezelik ederken Charlotte, "Neville, Mary'yi Rüzgârlı Kuytu'dan tanıyor-dunuz, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Bu durum beni endişelendiriyor."

"Ama olanlara şaşırmadınız," dedi Charlotte.

"Evet, sanırım şaşırmadım." Adam birbirine kenetle-diği parmaklarına baktı. "Mary'yi ninesi büyütmüştü ve kadının kendisi de hizmet sektöründeydi. Mary çocukken köyle Rüzgârlı Kuytu arasında mekik dokur, evin işlerini hallederdi. O evin temsil ettiği şeylerin özlemini çektiğini görebiliyordum. Reşit olduğunda onu hizmetçi olarak işe alan bendim." Adam içini çekti. "Mary işe mutfakta başla-dı ama ninesine yıllarca baktığından Bayan Wattlesbrook onun bir hanımefendinin yardımcısı olarak çok iyi bir iş çıkaracağını düşündü. Mary'nin davranışları eksantrik-ti ve Bayan Wattlesbrook, Rüzgârlı Kuytu kapandığında onu buraya transfer etmeyecekti. Ama ben... araya girdim. Mary'nin ninesi ölmüştü ve kızın kendisini evinde hisset-tiği başka hiçbir yer yoktu. Belki de merhametimin hedefi yanlıştı."

"Bayan Wattlesbrook sizi de Pembroke Park'a getirdi. Belli ki size herkesten çok güveniyor ve o zeki bir kadın."

Neville'in gözleri parladı.

Charlotte, "Peki, Mary'nin Mallery'ye tutkun olduğunu görebiliyor muydunuz?" diye sordu.

"Eh, evet. Adam kimseye yanaşmazdı. Bilirsiniz işte, oyuncular misafirler etrafta yokken rahatlar, gevşerdi.

Kendileri olurlardı. Bay Mallery asla gevşemezdi. Sanırım zaten kendisini oynuyordu.”

Charlotte yumuşak bir sesle, “Kendisini oynuyordu,” diye tekrarladı.

Bayan Charming kendisini koltuğa, Charlotte’ın yanına attı.

“Her şeyi çözdün.” Bayan Charming etrafta erkekler olmasına rağmen İngiliz aksanıyla konuşmaya zahmet etmiyordu. “Vay canına. Jessica Fletcher gibisin.”

Eddie, “Şoktayım,” dedi. “Andrews, muhtemelen bizim adamı en son canlı görenlerdik.”

Albay Andrews, “Mallery yemekten hemen sonra Wattlesbrook’un yanına dönmüş olmalı. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi misafir odasına geldi,” dedi. “Belki sadece adamın kulağını bükmeye niyetliydi.”

Eddie, “Kulağını fena bükmüş,” dedi.

Charlotte, “Herhâlde Mary onu Bay Wattlesbrook’la birlikte gördü,” dedi.

Albay Andrews, “Bahçe hayaletini o oynamıştı, biliyor musunuz?” dedi. “Çocuklara numaram için yardıma ihtiyacım olduğunu söyledim, Mallery de Mary’yi önerdi. Kızın kendisi için her şeyi yapacağını söyledi.”

Charlotte, *bunun doğru olduğu ortaya çıktı*, diye düşündü.

Charlotte bir Agatha Christie romanının içinde olsa, muhtemelen hikâyenin burada biteceğini düşündü. Ne de olsa katil yakalanmıştı. Ama Charlotte’ın Austen Diyarı’nda üç günü daha vardı. Spekülasyon ve sohbet devam ediyor-

du. Charlotte'ın aklı kapalı mekânda kalamayacağı kadar karışıkı. Charlotte bunu becerebildiği an dikkat çekmeden dışarı çıktı.

Karanlık çoktan çökmüş, gökyüzü siyahlara bürünmüştü. Havada hoş bir serinlik vardı ama Charlotte titremeye başladı.

Sakince, *acaba sinir krizi mi geçireceğim*, diye düşündü.

Eddie, "Charlotte?" diye seslendi.

Charlotte arkasını dönmeden, "Biraz temiz hava almam lazım," dedi. Eddie'nin kendisini takip etmesine şaşırma-mıştı. Bu ona doğru geliyordu. "Etrafımda dört duvar istemiyorum. O gizli odada öleceğimi sandım."

Charlotte düşünmeden elini uzattı, Eddie de o eli tuttu. İkisi evin yan tarafına, polislin yakında geleceği, evden görünmeyen yola geçtiler. Charlotte o an Eddie dışında kimseyi görmek istemiyordu.

Eve yaslanıp yıldızlara baktılar.

Eddie, "Demek o odada gerçekten ceset buldun," dedi.

"Sanırım öyle."

"Köşeye çekilmiş bir örümcek gibi etrafını gözlemledin, Charlotte'ın gizem ağını ördün."

"Ya da kafam karışmış bir biçimde, acınası hâlde, etrafta paldır küldür dolaştım."

Eddie, "Sana inanmadığım için özür.." diye söze başladı, sonra alaycı bir kahkaha attı. "Biraz gülünç."

"Evet." Charlotte da alaycı alaycı soludu.

Eddie yine güldü.

Sonra baraj yıkıldı.

Charlotte öne eğildi ve öyle çok güldü ki karnı gerildi. Kadın ağlayana kadar güldü, sonra ağlama kısmı öne geçti ve Charlotte ağlarken gülüp gülerken ağladı. Eddie ona sarıldı, Charlotte da başını adamın omzuna koydu, katıla katıla gülüp ağladı.

Charlotte, “Beni ciddi ciddi öldürmeye çalışıyordu,” dedi. “Gerçekten.”

“Bu sana gerçek dışı gelmiş olmalı.”

“Öyle. Tam da doğru kelimeyi kullandın. Belki deliriyordumdur...”

“Yani çoktan delirmedin, öyle mi?”

“Ah, bana o kadar çok yalan söyledi ki.”

“Mallery hepimize yalan söyledi.”

“Mallery değil –eski kocam James’i diyorum. Mallery sadece beni öldürmek istedi ve bu ilişki bitiren şeyler listesinin en tepesinde olmalı ama James’in yaptığı şey daha da acı vericiydi. Yine de, bu cinayet girişimi olayı uzun vadede benim için faydalı olmayacak, değil mi? Yani, erkeklere güvenme yetim kalıcı olarak hasar görmüştür, değil mi? Eddie, doğruyu söyle, bütün erkekler...” Charlotte sustu.

“Bütün erkekler aşağılık sahtekârlar mı?”

“Buna inanmıyorum. Çünkü sen öyle değilsin. Ama katilin sen olduğunu ve beni öldüreceğini düşündüğüm anlar oldu.”

“Sahi mi?” Eddie’nin gözlerinde mutluluk var gibiydi. “Çok nazıksın. Tehlikeli görünme fikri hoşuma gitti. Ama...” Eddie ben kimsem oyum dermiş gibi ellerini kaldırdı.

“Hayır, tehlikeli değilsin. İnsana güven veriyorsun. Ve bu daha hoş.” Charlotte adama gülümsedi. “Senden hoşlanıyorum, Eddie. Hem de çok.”

Charlotte’ın susması gerekti, çünkü Eddie ona bakıyordu. Ve bir tanıdık, ağabey ya da herhangi biri için normal sayılmayacak kadar yakınındaydı. Yüzü Charlotte’ın kişisel alanındaydı ama bu rahatsız edici değildi. Eddie Charlotte’a merakla bakıyordu. Tek istediği Charlotte’ı hissetmekmiş gibi, elini kaldırıp başparmağıyla kadının çenesine dokundu. Dokunuş Charlotte’ın kafasını hafifletti.

Charlotte aklının kılıç gibi keskinleştiğini hissetti. Hareketsiz kaldı ve adamın, kendisine Eddie istediği için, gerçek Eddie istediği için dokunduğunu umdu. Çünkü Charlotte’ın istediği buydu.

Charlotte, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Sana kur yapmaya çalışıyorum.” Eddie sürekli Charlotte’ın dudaklarına bakıyordu. “Biraz olsun işe yarıyor mu? Birine samimi olarak kur yapmayalı epeyce oldu ve bunun nasıl yapıldığını hatırlayamıyorum. Tek bildiğim sana bakmak istediğim.”

Charlotte kıpırdamaya korkuyordu. Başını hafifçe oynatsa Eddie’nin elini de hareket ettireceğinden, Eddie’nin de vazgeçip gideceğinden korkuyordu. Charlotte kafasında kelimeler oluşturmıyor gibiydi, o yüzden Eddie’nin evet cevabını gözlerinde göreceğini umdu.

Charlotte gözlerine, *evet deyin* diye haykırdı. *Pırıldayın, falan! Hadi, yavrularım, anneniz için ışıldayın!*

Eddie, Charlotte'ı öptü. Kollarını kadının beline dolamıştı ve Charlotte'ı çok iyi öpüyordu. Charlotte'ın berak olan tek düşüncesiye, Eddie'nin boyunun muhteşem uzunluğuydu. James, Charlotte'la aynı boydaydı ve Charlotte onun kibrinden ötürü hiçbir zaman topuklu giyemezdi.

Eddie hafifçe geri çekilip Charlotte'ın yüzüne baktı. "Bu işe yaradı gibi?"

Charlotte cevap vermedi. Nefesini düzene sokamamış, dengesine kavuşamamıştı. Öpücük bütün dünyayı kırk beş derece eğmişti ve Charlotte hâlâ düşüyordu. Ama Eddie kollarını ona sarmıştı, o yüzden belki beraber düşüyorlardı.

Charlotte, "İıı..." dedi ve parmak uçlarıyla Eddie'nin dudaklarına dokundu. O an başka bir şey söyleyecek hâli yoktu. Mağara adamı dilinde, "Beni yine öp, lütfen" demiş sayılırdı.

Eddie de Charlotte'ın istediğini yaptı. Eddie, Charlotte'ı; Charlotte, Eddie'yi öptü ve Eddie, Charlotte'a o kadar sıkı sarıldı ki, Charlotte dünyadan korunduğunu hissetti. Kendisini tekrar güvende hissetmek de, öpülmek de ona muhteşem hisler yaşıyordu. Dünya eğilip duruyordu. Charlotte belki artık baş aşağı duruyordu, ayakları yıldızlara dayanmıştı ve kanı başına hücum ediyordu.

Charlotte sıcacık yanakları ve yıldızlı ayaklarıyla, baştan beri Eddie'ye bu kadar yakın olmak için yanıp tutuştuğunu ama buna bir sebepten direndiğini fark etti. Neden direnmişti? Ha, evet, doğru ya...

Charlotte, "Bir dakika!" dedi.

Eddie durup endişeli gözlerle Charlotte'a baktı.

"Gerçekte kardeş olmadığımızın belirtilmesi gerekiyor."

Eddie başını bilgece salladı. "Evet, öyle. Belirtilmesi gerekiyor."

"Çünkü o karakteri değil, *seni* öpmek istiyorum. Ensest fantezim yok, teşekkürler. Başka birinin ensest fantezisine de bulaşmak istemiyorum. Yani... gerçekte ağabeyim değilsin, ben de gerçekte senin kız kardeşin değilim. Hiçbir akrabalığımız yok."

Eddie, Charlotte'ın ellerini tutmuş, parmaklarını kendi çenesine sürtüyordu. "Azıcık bile."

"Ayrıca seni öperken adım Charlotte Cordial değil. Hâlâ Charlotte'ım, ama Cordial değilim."

"Anlaşıldı. Benim adım da ne Grey ne Edmund. Adım Reginald."

"Ne?" Charlotte irkilerek geri çekildi. "Ciddi olamazsın. Reginald mı? Gerçekten mi?"

Reginald omuz silkti. "Aile adı."

"Aile laneti."

"Ama Eddie de iş görür. O ad senin ağzından çıktığında Eddie olmak çok hoşuma gidiyor." Eddie gülümsedi. Charlotte'ın parmaklarını öptü. "Bana başka bir şey anlat. Gerçek bir şey."

"İki çocuk annesiyim ve kocam beni Justice adındaki, *Kalbimin Bir Parçası* adlı kitabı sürekli baştan okuyan bir kadın kadar ilginç bulmadı. Kitap altmış yıl boyunca komşusuna âşık kalan, bu konuda hiçbir şey yapmayan bir adamla ilgili. Kadın da bunu ancak adam öldüğünde, ada-

mın günlüğünü bulunca öğreniyor. Justice bana kitabın bir kopyasını gönderdi ve beni kitabı okuyuncaya kadar e-postayla taciz etti. Kitabın sonunda ağlamak gerekiyor ama ben güldüm ve bunun için Justice'i yargılıyorum.”

“Bana kendin hakkında gerçek bir şey anlat.”

“Tamam...” Charlotte içinden seçenekleri gözden geçirdi: Doğum yeri (Portland, Oregon), üniversitede bitirdiği bölüm (sosyoloji), burcu (Başak), en sevdiği film (*The Apple Dumpling Gang* –yargılamayın). Sonunda, çok da banal olmayan bir gerçek buldu. “Dünyada yapmayı en sevdiğim şeylerden biri herkesin üzerinde sayı olan lastik ördek satın aldığı ve nehirdeki bitiş noktasına ilk varan ördeğin kazandığı hayır işi etkinliklerine katılmak.”

“Neden?”

“Nehrin bir sürü cart sarı ve turuncu ördekle dolu olduğunu görmek hoşuma gidiyor. İç açıcı. Umut etmeyi de seviyorum. Kazanıp kazanmamanın önemi yok, çünkü o şekerleme renkli şahane paralar şehir merkezindeki ücretsiz klinik ya da Hindistan'daki çocuklar için yarık damak ameliyatları gibi çok önemli bir şey için harcanacak. Ama yine de içinde kazanacağına dair neşeli bir umut oluyor. Hangi ördeğin seninki olduğunu bilmeden nehir kenarında koşuyorsun ama en öndekinin seninki olduğunu hayal ediyorsun.”

“Ve senin ruhunun özü bu, öyle mi –ördek yarışı?”

“Eh, ruhumun özünü sormadın ki. Hakkımdaki bir gerçeği öğrenmek istedin, ben de biraz utanç verici ve gizli ama yine de gerçek olan bir şeyi seçtim. Bir dahaki sefere, ruhumun özünü öğrenmek istediğinde sana gün batımları,

bebek kahkahaları, sulu boya çiçeklerle süslü kartpostallar sunacağım.”

Adam, Charlotte'a gözlerini kısarak, düşünceli düşünceci baktı. “Hayır, bana kalırsa ruhunun özü gerçekten sarı ördekler.”

“Tamam.” Charlotte gülümsedi. “Ya sen? Julia gerçek, değil mi?”

Adam tereddüt etmeden, “Ben alkoliğim. Annesi aslında ölmedi. Hiç evlenmedik,” dedi. “On üç yıldır içmiyorum ama başta işleri fena batırdım ve Julia'nın annesi etraflarında olmamı istemiyor. Julia'yı yılda birkaç kez görüyorum. Ama bu değişecek.”

“Evet, değişmeli.”

“Değişecek. Mektupta ona söz verdim. Bu düşünce onu beni heyecanlandırdığı kadar heyecanlandırmıyor olabilir -henüz- ama o kıza bayılıyorum. Bir bakalım, başka ne var... Babamdan miras kalan 1955 model bir Jaguar XK140'ım var ve onun bakımı benim için takıntı hâline heldi. Burada olmadığmda her gün gazeteleri başından sonuna kadar okurum. Ayrıca Terry Pratchett'ın bütün romanlarını en az üç kez okumuşumdur.”

“Terry Pratchett'a aşına değilim.”

“Olacaksın.”

“Tamam.”

Eddie kederle inledi.

Charlotte şaşırarak “Üzülmüş gibisin,” dedi.

“Açmaza düştüm. Ağzından çıkan her kelime beni büyülüyor ama anlıyorsun ya, konuştuğmda dudakların oynuyor.”

“Öyle mi? Şok edici!”

“Öyle değil mi? Şok ediciden de öte, müstehcen. Dudaklarına bakıyorum ve bakmak onları yeniden tatmak istememe yol açıyor, ama konuşmanı bölmek istemiyorum...”

Adam, Charlotte’ın üzerine eğildi ama ağızlarının arasında bir nefeslik mesafe kalmışken durdu ve geri çekilip kederle inledi.

Charlotte, “Ne yapacağız, Eddie, aşkım?” dedi. “Öpüşecek miyiz, konuşacak mıyız?”

“İki seçenek de bana çok hoş geliyor. Sen karar ver.”

Kararlar verilemeden tiz bir ses avaz avaz Bay Grey’i çağırdı ve ikisi birden yerlerinden sıçrayarak birbirlerinden uzaklaştılar, açığa çıktılar. Olabildiğince kayıtsız görünmeye çalıştıklarından fena hâlde kuşkulu göründüler.

Bayan Wattlesbrook onlara ters ters baktı. “Yemek saati çoktan geçti.”

Charlotte, “Ama, polisler nerede?” diye sordu.

“Yakında burada olurlar. Bu arada, biz işimize devam edeceğiz. Bütün bu... bu *saçmalıklar* medeniyetsizce davranmak için bir sebep değil. Hemen yemeğe oturacağız.” Bayan Wattlesbrook çok kötü bakıyordu ama belinde kavuşturduğu elleri titriyordu. Charlotte kocasının öldürüldüğünü kısa bir süre önce öğrenen Pembroke Park sahibinin o anda, her şey çılgınca normalmiş gibi, şaşıaal bir yemek odasında, Naiplik dönemi kıyafetleri giymiş insanlarla resmi bir yemeğe oturmaya ihtiyaç duyduğunu anladı.

Eddie, “Hemen geliyoruz,” dedi.

Bayan Wattlesbrook dönüp eve girdi. Eddie kadının peşinden gidecek gibi oldu, sonra aniden dönerek kolunu Charlotte'ın beline doladı ve onu kendisine çekti. Kadını yavaşça, uzun uzun öptü.

Yüzleri hâlâ birbirine değerken alçak sesle, "Öyle bir konuyu ortada bırakamazdım," dedi.

"Elbette," dedi Charlotte. "Sen bir beyefendisin."

Eddie başını olumlu anlamda sallayıp Charlotte'a kolunu uzattı ve ona içeri kadar eşlik etti.

İçerideki gece dışarıdan daha karanlık, koridordaki mumlar yıldızlardan daha sönüktü. Charlotte eski evin ağırlığını bir tabut kapağı gibi üzerinde hissediyordu. Romatizmalı birinin yağmur yağacağını hissedebilmesi gibi, o da o gece uyumakta zorluk çekeceğini biliyordu.

Akşam yemeğinde herkes sus pustü. Kurbanın dul karısının önünde cinayetten bahsetmek imkânsızdı –özellikle de kimse söz konusu dulun keder mi, yoksa rahatlama mı hissettiğini kesin olarak bilmediğinden. Çok az yemek yendi ve masadaki konuşmalar genelde şöyleydi:

"O... orada gördüğüm şey patates mi?"

"Emin değilim. Almak ister misin?"

"Sanırım."

"Senin yakınında ekmek var mı?"

"Evet, işte burada."

"Acaba bu gece yağmur yağacak mı?"

"Büyük ihtimalle."

"Sence yarın hava güneşli mi olacak?"

"Hımmm."

Charlotte pencereden dışarı bakıp duruyordu. Polis nerede kalmıştı?

Herkes misafir odasına döndüğünde Charlotte ev sahibinin peşinden neredeyse karanlık olan oturma odasına geçti.

Charlotte, “Polisin hâlâ gelmemesi beni şaşırtıyor,” dedi.

Bayan Wattlesbrook inleyerek masanın başına oturdu. Mumunu dikkatle masanın ortasına koydu ve ellerini kavuşturdu.

“Sanırdım ki –suçun ağırlığı ve şüphelinin yukarıda domuz bağıyla bağlandığı düşünülürse... polislerin gaza basacaklarını sanırdım...” Charlotte, Bayan Wattlesbrook’a gözlerini kısarak baktı. “Polis çağırmadınız, değil mi?”

Kadın hâlâ ellerine bakıyordu.

“Bayan Wattlesbrook, polis çağırmak zorundasınız.”

“Bunu yaparsam uzun süre burada kalır, evin her yerinde dolaşır, odalara girip çıkarlar. Bunun düşüncesi bile kendimi kirli bir evdeymişim gibi hissetmeme sebep oluyor.”

“Ev cinayetten daha mı kirli olacak? Adam kocanızı öldürdü.”

Bayan Wattlesbrook dudaklarını büzdü. “Durumu olduğundan daha dramatik gösteriyorsun.”

Charlotte’ın ağzı açık kaldı.

Bayan Wattlesbrook, “Cinayet kısmını değil,” dedi ve masasındaki kâğıtların yerini değiştirdi. “Koca kısmını. O... benim için değerli değildi. Herhâlde ondan boşanmanın daha iyi olacağını düşünüyorsun. Bana göre boşanma olabilecek en bayağı, en banal, en modern şeylerden biri.

Hem Pembroke Park onun atalarının eviydi. Ben üç mülkün ev sahibesiydim. Şimdi, onun yüzünden, elimde bir tek bu kaldı.”

“Kocanız sizi boşanmaya zorlarsa Pembroke Park onda kalırdı, sonra da evi satardı.”

“Banka Bertram Hall’a el koydu ve kiracı bulmasaydık Rüzgârlı Kuytu da elimizden gidecekti. Bu mülk evlenmeden önce de kocamındı Bayan Charlotte ama evin bakımını yaptıran benim mirasım, evi elimizde tutmaya yetecek kadar gelir getiren bir iş kuran benim zekâmdı. Kocam vahşi hayvanların kanepelere yuva yapmasına, rutubetin ahşabı çürütmesine izin verirdi. Burayı hiçbir zaman sevmemi ama oyuncuların arasına karışmakta ısrarcıydı –muhtemelen kadınlara aval aval bakabilmek için. Eh, bir süre önce fazla ileri gitti, misafirlerimden birine saldırganca davrandı, benim de canıma yetti. Kocam boşanmak, Park’ı satmak ve kârı bölüşmek istiyordu. Sevdiğim tek şeyi kaybedecektim.”

“Ve Mallery bundan haberdardı.”

Kadın bunu başıyla onayladı. “Yıllardır oyuncu kadromuzda. Evet, bazen müşterilere sinirlenirdi ama bunu sadece onlar eve ve kendi karakterlerine yeterince saygı göstermediğinde yapardı. Ne olursa olsun, görünüşüyle hanımları hoşnut ediyordu. Üç yıl önce kişisel bir kayıp yaşadı –annesi, kız kardeşi, ya da öyle biri öldü. Ondan sonra hiç tatil yapmadan, kalıcı bir oyuncu olarak devam etmek istedi. Kış tatillerinde burada kalıp eve bekçilik ediyor. Evi çok seviyor.”

Bayan Wattlesbrook gururla konuşuyordu.

Charlotte, “Kendinizi Mallery’ye yakın hissediyordunuz,” dedi.

“O, bu modası geçmiş zamanda yaşamayı benim kadar isteyen tek kişiydi.”

“Ve burada kalmaya öyle kararlıydı ki, kocanızı öldürdü.”

Kadın sonunda duygu belirtisi gösterdi ve alnı kırıştı. Ama Bayan Wattlesbrook soğukkanlılığına hemen tekrar kavuştu.

“Belki de. Şimdi, müsaadenizle.” Evraklarına geri döndü.

Charlotte, “O adam size uzun süre kocalık etti,” dedi. “Biraz yas tutmanızda sakınca yok.”

“Buna gerek duymuyorum.”

“Pislikler bile sevgimizi kazanır. Öldüklerine sevinebiliriz ama yine de iyi taraflarının yasını tutarız. İyi tarafları var mıydı?”

Bayan Wattlesbrook ağlamaya başladı. Nasıl ağlanacağını bilmeyen biri gibi ağlıyordu. Yüzü yabancı hislerle buruştu ve kadın gözyaşlarını elinin ayasıyla, asabi bir hareketle sildi.

Bayan Wattlesbrook ıslak, gergin bir sesle, “Siz öyle mi yapıyorsunuz?” diye sordu. “Kocanız gittiği için sevindiğinizi kabulleniyor ama hâlâ kalbinizde değerli anılar mı saklıyorsunuz? Kraliçelere yaraşır soğukkanlılığınızı öyle mi koruyorsunuz?”

Bu Charlotte’ı gafil avladı ve kadının çenesi titremeye başladı.

Charlotte ağlamamaya kararlı olan birinin ciyak ciyak, yüksek sesiyle, “Hayır, tam bir enkazım,” dedi.

Bayan Wattlesbrook de ciyaklayarak “Öyle görünmüyorsunuz,” dedi.

Charlotte cıvılda gibi, “Teşekkürler,” dedi. “Yoga yapıyorum. Özgüvenin yüzde doksanı vücut duruşudur.”

Bayan Wattlesbrook, “Bunu bilmiyordum,” diye öttü. “Gerçekten büyüleyici.”

İki kadın gözlerini birbirlerinden kaçırarak, fare ciklemesi kadar gergin ve tiz seslerle biraz daha yogadan, ayrıca korselerin artı ve eksilerinden, en rahat koltuklardan ve ne olur ne olmaz diye havadan konuştular.

Charlotte, Eddie’ye sıkı sıkı Bayan Wattlesbrook’u doğruca hana götürüp polisi arattırmasını tembihledi ve misafir odasındaki gevezeler o gece için birbirlerinden ayrıldılar. Ne de olsa bir yerden sonra, “Bay Mallery’nin Bay Wattlesbrook’u öldürdüğüne inanamıyorum yahu!” demek anlamsız kaçıyordu.

Charlotte ölümüne yorgundu. Bu gerçekten gölcüğe daldığı ve Bay Wattlesbrook’un Alman mühendisliği eseri tabutunu gördüğü gün müydü?

Sanki bunlar haftalar önce olmuştu ama Charlotte’in korsesi hâlâ radyatörün üstündeydi ve nemliliği olanların kanıtıydı.

Charlotte birlikte yatabilirler mi diye sormak için Bayan Charming’in kapısını çalmayı düşündü ama hiç takati yoktu. Hem Mallery kısıkvrak bağlanmıştı, Justin de yanındaydı. Polisin gelmesine de çok az kalmış olmalıydı.

Charlotte elbisesini çıkardı, bir sandalyenin üzerine koydu ve banyoya gidip elektrik lambasını yaktı.

“Mary!” dedi.

Mary irkilerek Charlotte’ın makyaj çantasını yere düşürdü. Göz farı ve rujlar yuvarlandı, serbest kalan pudra tozları puf diye yükseldi. Kaçak hizmetçi hala görev kıyafetinin içindeydi ama giysileri kız süpürülmemiş yerlerde emeklemiş gibi kirli görünüyordu.

Mary suçlu suçlu, “Girdiğinizi duymadım,” dedi.

“Burada ne işin var?”

“Ben...” Mary ne yaptığından emin değilmiş gibi etrafına baktı. “Bir şey vardı. Bir şey yapacaktım.”

Bu kızın birkaç tahtası eksikti. Ya da birkaç düzine tahtası. Charlotte odadan geri geri çıktı.

“Herkes seni aradı ama bulamadılar.”

“Evet, saklanıyordum.” Mary yere bakıp eteğiyle oynadı. “Onu sizinle hiç yalnız bırakmamalıydım. Onu korumalıydım.”

“Mallery görüldüğü gibi biri değil, Mary.”

Mary başını yana yatırıp Charlotte’ı uzaylıymış gibi süzdü, sonra havadan sudan konuşur gibi, “O şimdiye kadar dünyaya gelmiş en mükemmel erkek,” dedi.

“Bay Wattlesbrook’u öldürdü.”

Mary odaklanmayan bakışlarla, “Olabilir,” dedi. “Yaşlı adamı o odaya götürdüğünü ve odadan tek başına çıktığını gördüm ama işine burnumu sokmadım, çünkü ben iyi bir kıyım. Benden eldiven istedi, ben de mutfığa gidip ona eldiven götürdüm. Giysilerindeki gölcük çamurunu

temizlemem için bana güvendi. Ben de *ona* güveniyorum. Birini öldürmek zorunda kaldıysa, bunu iyi bir sebepten yaptığına eminim.”

“Beni de öldürmeye çalıştı.”

“Tabii ki size güvenemediği için. Bu sizin suçunuz.”

Charlotte, “O kadarına polis karar verecek,” dedi.

Mary’nin deli gözlerinde daha da delice bir pırıltı belirdi.

“Dayanamıyorum. Onun bir yere hapsedildiğini düşünmeye dayanamıyorum. Çok mutsuz olacak. O dışarı çıkıp koşturması gereken bir köpek gibi.”

Charlotte yatak odası kapısına yakındı. Mary’yi telaşlandırmamak için yavaş yavaş ilerliyordu ama aşlında acelesi de yoktu. Mary ince yapıydı. Charlotte kavga etmeleri gerekirse bu kızla baş edebileceğini düşünüyordu.

“Sonsuza dek hapsedilecek. Ne gün ışığını görebilecek ne kır havasını alabilecek, ne de bir daha bana dokunma şansı olacak...” Mary kendi boynuna dokundu ve vücudu gözle görülür bir biçimde ürperdi.

“Mary, inan bana, bu iyi bir şey.”

“Onun için ölürüm!” Mary banyonun eşiğinde duruyor, arkasındaki ışık açık renk saçlarını cart sarıya boyuyordu.

“Kimse seni öldürmek istemiyor, Mary. Gerçekten böyle şeylere hiç gerek...”

“Bay Darcy için ölürüm.”

“İıı... Sen az önce Bay Darcy mi dedin?”

“Hayır.”

Mary’nin yüzü soğur gibi göründü, heyecanlandığı için yüzünde beliren kırmızı lekeler soldu. Kız elini

banyo kapısının arkasından uzatıp gözden uzak bir yere sakladığı tüfeği aldı, onu omzuna dayadı ve Charlotte’a doğrulttu.

Charlotte, Beckett’in aynı durumda olsa muhtemelen diyeceği gibi, “Haydaaa!” dedi. “İngiltere’nin silahsızlığıyla ünlü olduğunu sanıyordum!”

“Beyefendiler ava çıkıyor.”

“O dekoratif bir tüfek mi?”

Mary tüfeğin horozunu kaldırdı. Duyulan *tıkırtı* kulağa fena hâlde gerçek gelmişti.

Koridora açılan kapı sadece bir adım uzaktaydı. Charlotte kapıya göz attı. Kaçmaya cesareti var mıydı? Mary ürküp ateş eder miydi?

Mary, “Bunu *siz* yaptınız,” dedi. Elleri dramatik bir biçimde titriyordu. Tüfeğin ucu Charlotte’ın başını, boynunu, ayaklarının dibini, sonra da duvarı hedef aldı. “Thomas’ın yakalanmasının suçlusu sizsiniz. O yaşlı adam ortadan kaybolurse bunu kimse umursamazdı. Ama siz her şeyi mahvettiniz. Hem, Thomas beni seviyor! Bunu demiş kadar oldu!”

Charlotte titrek bir sesle, “O zaman, ikiniz adına çok mutluyum,” dedi.

Mary gözlerini kısıtı. “Size bakışı hoşuma gitmiyordu. Belki size âşıkmiş gibi rol yapıyordu. Bilmiyorum, bilmiyorum...”

Sallanan tüfek Charlotte’ın başının olduğu bölgeye fazla sık nişan almaya başlamıştı. Charlotte kaçmanın risk almaya değer olduğuna karar verdi.

Mary duruşunu değiştirdiğinde banyo ışığı kızın yüzüne vurdu ve Charlotte onun makyaj yaptığını gördü –muhtemelen Charlotte’ın zulasındaki malzemeleri kullanarak. Kızın yanakları kızarık, dudakları pembeydi, ayrıca bir gözüne kaşına kadar kahverengi far sürmüştü.

Charlotte, “Mary, çok güzel görünüyorsun,” dedi.

Mary duraksadı, tüfeği hafifçe indirdi. Charlotte da o anda kaçtı.

Charlotte kapıyı açıp koridora çıktığında kulakları bir el atış sesiyle çınladı.

Charlotte, “Mary’nin silahı var!” diye bağırarak merdivene doğru koştu. Bayan Charming ve Albay Andrews başlarını yatak odası kapılarından dışarı uzattılar, sonra hemen geri çekildiler. Charlotte onları suçlayamazdı. Merdivenleri ikişer ikişer indi.

Ah, hadi artık, polisler, diye düşündü. O korkutucu cop-larınızla gelin ve bu âşık psikopatın aklını onu döve döve başına getirin!

Charlotte’ın evden çıkmak dışında hiçbir planı yoktu. Ev cesetleri bütün hâlinde yutan, duygulu, kadim bir canavar olmayabilirdi ama içinde birçok çatlağın yaşadığı kesindi.

Tüfekten fırlayan bir sonraki kurşun Charlotte’ın başının hemen üzerindeki duvara isabet ederek alçıları yerinden söktü. Charlotte çığlık attı ve nerdeyse önündeki basamaklardan yuvarlanacaktı. Sonra ön kapıya çarptı. Biri kapıyı dışarıdan açtı.

Eddie, “Charlotte,” dedi. “Ne...”

Charlotte, Eddie'yi dışarı itti ve çakıllı araba yoluna koştu. "Mary. Geri döndü. Silahı da var."

Ön kapı açıldı ve Mary omzunda tüfeğiyle dışarı çıktı.

"Onu rahat bırakacaktınız!" diye bağırdı.

Gecenin karanlığında bir el silah sesi duyuldu. Eddie, Charlotte'ın üstüne atlayıp kadını yere yıktı, sonra ayağa fırlatarak Mary'yi evin önündeki basamaklarda yakaladı. Tüfeği kızın elinden koparırcasına alarak bir kenara attı, sonra kızı sıkıca tuttu. Mary birkaç saniye takatsizce mücadele ettikten sonra ağlamaya başladı. Tiz, ritmik bir sesle ağlaması Charlotte'ın aklına yaralı kuşları getirdi. Eddie kızı bırakmadı ama birkaç saniye sonra, "Tamam, geçti," diye mırıldanmaya başladı.

Charlotte nerdeyse, *hey, o kız az önce beynimi uçurmaya çalıştı*, diyecekti. *Ona tamam, geçti falan deme!*

Ama aslında Eddie'yi suçlayamazdı. Kız gerçekten acınası bir biçimde ağlıyordu.

Bayan Wattlesbrook kollarını kavuşturup başlarına dikildi. "Mary, gerçekten, böyle davranışlar içine girersen burada çalışmayı bekleyemezsin. Saçların da berbat durumda."

Charlotte çakılların üzerinde yatıyor, kulakları hâlâ tüfeğin sesinden çınılıyordu. Kadın dünyada kaç kişinin aynı günde iki cinayet girişiminin hedefi olduğunu merak ediyordu. Charlotte'ın özel olduğu, kurban olmasına ramak kalmış diğer insanlardan oluşan seçkin bir kulübün üyesi olduğu kesindi. Belki kraliçeden özel bir takdirname alırdı. Belki Lu onun havalı olduğunu düşünürdü.

Eddie, “Yine bayılacak mısın?” diye sordu. Polis arabaları araba yoluna girerken gelip Charlotte’ın yanına diz çöktü.

Charlotte kulağa içi boş ve uzak gelen bir sesle, “Hayır... sanırım bunlara alışmaya başladım,” dedi. “Cinayet girişimleri sıradan bir hâl alıyor.”

Eddie onu kendisine çekip kollarına aldı. Charlotte gözlerini kapattı.

Aklına birden yeni bir şey gelen Charlotte, “Ah, hayır, Eddie,” dedi. “Mary beni öldürmeye gelmeden önce ne yapmıştır, biliyorsun.”

Eddie inledi. “Mallery’yi serbest bırakmıştır.”

Polisler üst kattaki kilitli odaya gittiklerinde oda boştu. Charlotte yere yattı. Muhafız Justin başucunda bir fincan çayla koridorda mışıl mışıl uyuyordu. Mary muhtemelen çaya ilaç katmış, sonra onu Justin’e getirmişti.

Eddie, “En azından porsuk ağacı çayı değilmiş,” dedi.

Charlotte yarım saat boyunca komiser tarafından sorgulanmaya katlanmak ve polis evi didik didik ararken herkesle birlikte dışarıda beklemek zorunda kaldı. Mallery’den hiçbir iz yoktu. Dedektif soruların geri kalanının sabahı bekleyebileceğine karar verene kadar Charlotte kendisini yarı ölüden de beter hissetmeye başlamıştı —en azından üçte iki oranında ölüydü. Polisler tüfekli tutsaklarını sorgulamakla, kaçak bir katili yakalamak için etrafı kuşatmakla ve gölcükten araba çıkarmakla çok meşgullerdi.

Charlotte, Eddie’yle birlikte üst kata çıkarken, “Çok uykum geldi,” dedi ve Eddie’ye yaslandı. Konuşurken

harfleri, kelimeleri yuvarlamaya başlamıştı. “Herhâlde insanın sisteminde fazla adrenalin olmasının yan etkileri oluyor, ha?”

Eddie, Charlotte’ı kucağına alıp odasına taşıırken Charlotte gözlerini hiç açmadı. Eddie’yi kendisini sırf erkeksi gücünü göstermek için taşımakla suçlayacaktı ama konuşmak çok çaba gerektiriyordu. Charlotte, Mary olayından önce elbisesini çıkarmış, gölde yüzdüğünden beri de işine geleni yaparak korsesini giymemişti, o yüzden Eddie onu örtülerin altına giyinik soktu. Sonra da Charlotte’ın yanına yattı.

Charlotte, “Ne yapıyorsun?” dedi ama cümleyi pek de anlaşılır şekilde söylememişti.

“Yanında kalıyorum, bu gece bir daha saldırıya uğramayacağından emin olmalıyım. Bu ayrıcalık benim değilse kimsenin olmamalı.”

Charlotte, “Tamam,” dedi. Yan döndü ve Eddie’ye bir kez daha baktıktan sonra gözlerini bir daha açmamacasına kapattı.

“İnsana güven veriyorsun,” dedi. “Bu çok hoşuma gidiyor. Buna bayılıyorum.”

ev, daha önce

BİR BAŞKA EVRENSEL GERÇEK DE, sonların başlangıçlara her zaman üstün geldiğidir. Charlotte'ın James'le ilgili anıları ısıya fazla yakın tutulan fotoğraflar gibi çarpılıp kararmaya başladı ve sonunda James'in geçmişte yaptığı bütün iyilikler, sonradan Charlotte'a verdiği zararın gölgesinde kaldı. James'in başta tatlı olmasının tek amacı, sonradan, tatlı olmadığına, Charlotte'ın canını daha da yakmaktır.

Charlotte şimdi düşündüğünde, adamın adının bile tekin olmadığını görüyordu: "James." Ne tür bir insan "Jim" gibi düzgün bir isimle yetinemeyecek kadar müşkülpesent olurdu? Charlotte'ın illa ona Jimmy demeye ihtiyacı yoktu –gerçi buna karşı da değildi. Hem Jamie seçeneği de her zaman mevcuttu. Ama hayır, kocası kendisine her zaman *James* dedirtirdi. Adı, ihaneti: İkisi de soğuk, hesapçı ve bencilceydi.

En azından Charlotte'ın anılarından biri hâlâ canlıydı: James her gece uykusunda bir ya da iki kez Charlotte'a sırtını döner ve kaba et enstrümanıya uzun bir nota çalardı. Hey, Justice, bu şirin huyun keyfini çıkar.

austen diyarı, 12. gün

CHARLOTTE, EDDIE'DEN ÖNCE UYANDI. PENCERELERDEN gelen gün ışığı sabahın geç saatlerine özgürdü; Charlotte Eddie'nin gecenin büyük bir kısmında nöbet tuttuğunu tahmin etti. Yastığını düzelterip Eddie'nin yüzünü inceledi. Birini uyurken izlemek mahrem bir eylem, uzun süredir sevgili olanlara ya da küçük çocukların ebeveynlerine tanınan bir haktı. Charlotte kendisini suçlu hissetmesi gerektiğini düşündü ama hissetmiyordu.

Charlotte, Eddie'nin karnının her nefesle yükseldiğini, parmaklarının bir rüyanın ağına yakalanmışçasına seğirdiğini fark edince kendi kendine gülümsedi. Eddie ona ait değildi. Bunu biliyordu. Bu sadece iki haftalık bir tatildi ve Eddie'nin yanında uyanmanın Charlotte'ı hatırlayabildiği her şeyden çok tatmin etmesinin önemi yoktu.

Eddie ağır ağır uyandı ve "Neye bakıyorsun?" dedi.

"Sana."

"Sabah mı oldu? Hâlâ hayatta olduğuna sevindim."

"Ben de."

Eddie elini uzatıp Charlotte'ın elini tuttu. "Uzun zamandır uyanık mısın? Açlıktan ölüyor olmalısın."

Charlotte, "Hayır, iyiyim," dedi. Sonra midesi yüksek, aç bir gurultuyla sözünü kesti.

Eddie, Charlotte giyinsin diye odadan çıktı. Charlotte gardırobunu açtı, içine birkaç saniye baktı, sonra dolabı tekrar kapattı. Gerçeklik Pembroke Park'ın üzerine abanmış,

pencerelerinden içeri nefes veriyordu, Charlotte da korse ve elbiseyle kendisini pek ciddiye alamazdı. Kombinezonunun üzerine bir sabahlık geçirip banyoya gitti.

Köşede siyah bir çanta duruyordu. Polis arama yaparken çantanın Charlotte'a ait olduğunu fark etmemiş olmalıydı. Charlotte çantanın fermuarını açtı: konserve gıda ve şişe sular.

Charlotte, *Mary*, diye düşündü. *Kız erzak almak için geri dönmüş olmalı. Belki beni öldürme fikri aklına sonradan gelmiştir.*

Eddie, Charlotte'la merdivende buluştu. Üzerinde kısa pantolon ve eteğini beline sokmadığı beyaz bir gömlek vardı. Gömleğin yakasını açık bırakmış, kravat da takmamıştı. Merdivenden inerken el ele tutuştular ama yemek odasına girmeden önce birbirlerinden ayrıldılar.

Komiser Merriman'ın soruları kahvaltıda başlayıp sonrasına kadar sürdü. Charlotte saliverildiğinde dışarı çıkıp polisin BMW'yi çekiciyle gölcükten çıkarışını izledi. Bagajdaki ceset çoktan torbalanmış ve götürülmüştü. Charlotte uzakta, bahçe duvarının ağaçlarla birleştiği yerde bir şeyin parladığını gördü. Ufak, elde tutulan bir şeyin.

Bir kameranın.

Charlotte etrafına baktı. Eddie, Bayan Charming ve Albay Andrews polis arabalarının arasında geziniyorlardı. Ama yanlarında biri eksikti...

Charlotte, Bayan Gardenside'in ön kapıdan çıkmaya kalkıştığını gördü.

Charlotte teatral bir fısıltıyla, “Alisha, dur!” diye tısladı.

Bayan Gardenside donakaldı, çünkü gerçek adının kullanılmasının bir uyarı olduğunu anlamıştı. Charlotte kızla kameranın arasına girdi ve kızı evin içine itip aceleyle yemek odasına götürdü.

Eddie içeri daldı. “Ne oldu?”

“Sanırım birileri fotoğraf çekmek için gizlice mülke girmiş,” dedi Charlotte. “Alisha’nın afişe edilmesini istemeyiz.”

Eddie başını olumlu anlamda salladı ve aceleyle dışarı çıktı.

Alisha oturdu. “Herhâlde neden burada olduğumu tahmin etmişsinizdir.”

Charlotte bunu tahmin etmemişti. “Sebepler ne olursa olsun, adının kariyerinin geri kalanı boyunca cinayetle biten bir tatille anılmasını istemediğinden eminim.”

Alisha’nın yüzünde perişan bir ifade vardı. “Çıkarımı düşündüğünüz için çok nazıksınız. Herkes düşünmüyor.”

“Sen hep karakterine çok bağlıydın, Lydia. Ya da...” Charlotte duraksadı. Lydia Gardenside’nin yüzünde hiç öyle bir ifade görmemişti. “Alisha. Bir süre kendin olmamak istediğini tahmin ettim ve paparazzilerin burada fotoğrafını çekmesi, seni çıplak güneşlenirken yakalamalarından farksız olurdu.”

Alisha, “Onu da yaşadım,” dedi.

“Vay canına.” Biri Lu’nun anadan doğma fotoğraflarını çekse, Charlotte cinayeti doğru bir çözüm olarak görebilirdi. Gitse mi diye düşündü ama Alisha konuşmak istiyor

gibiydi. Charlotte öyle bir odada Lu'yla oturmayı, Lu'nun yüzünde hevesli bir ifadeyle üzerine eğilmesini ne kadar isterdi.

Charlotte nazıkçe, “Kendini daha iyi hissetmene seviniyorum,” dedi. Deneyimlerine göre, genç kızlar yaban atlarından daha kolay ürkerdi.

Alisha duygusuz bir sesle, “Verem, Bayan Wattlesbrook’un *bağımlı* için kullandığı koddu,” dedi. “Ağrı kesicileri bırakmak için zamana ihtiyacım vardı ve bir hastanede oturup duygularımdan söz etmek benim tarzım değil. O yola daha önce iki kez girdim, teşekkürler. Bana bir mikrofon ve sahne, ya da bir kamera ve karakter vererseniz, kendimi evimde gibi hissederim. Ama beni sorgucu akıllarla dolu bir odaya koyarsanız kanlı bir cinayet işlemek isterim.”

“O zaman buraya gelmek şahane bir fikirmiş –şey, kanlı cinayet kısmı dışında.”

“Bir yerlere gitmek zorundaydım. Bayan Wattlesbrook oyunuma ayak uydurmaya hevesliydi. Sanırım kimsenin yanında ağrı kesici getirmediğinden emin olmak için personelin ve konukların eşyalarını bile aradı. Hem, annem her zaman Austen hayranı olmuştur ve onun kararımı... onaylayacağını düşündüm.” Alisha yine omuz silktilti.

Charlotte uzanıp kızı bir annenin yapacağı gibi sarıldı. Alisha da ona sarıldı ve memnun olmuş gibi hafifçe iç çekti.

“O zaman... verem değilsin. Biraz meraklanmıştım, ama hasta olduğunu ve öksürdüğünü görünce...”

“Yoksunluk. Çok eğlenceli, değil mi?”

“Rol yapmaya devam edecek enerjiyi nasıl buldun, yahu?”

“Veremli Lydia olarak acı çekmek, yoksunluk çeken Alisha olarak acı çekmekten daha kolaydı. Lydia bunalıma giren biri değil, bu da işimi kolaylaştırdı. Gerçeklerle ilgili varsayımlarda bulunmaman hoşuma gidiyor, Charlotte. Klişe olmak hiç hoşuma gitmiyor. Zavallı, dertli yıldız reçeteli ilaçlara bağımlı oluyor. Sırf utancımдан ayık kalmam gerekirdi.”

Charlotte, “Sen inanılmaz bir kadınsın, Alisha,” derken Eddie tekrar içeri girdi.

Alisha, “Bunu kasten mi yapıyorsun?” diye sordu. “İnsanlara kendilerini müthiş hissettirmenden bahsediyorum. Piyano çalıp şarkı söylediğim gün moralim çok bozuktı. Bayan Gardenside karakterine öyle bir kaptırmıştım ki, Alisha olmaya geri dönmek istemiyordum. Hiçbir zaman. Ama o olarak, kendim olarak şarkı söyledim ve sonradan bana söylediğin şey... Yine kendim olabileceğimi ve her şeyin yolunda gideceğini hissettim.”

Eddie, Charlotte’a pırıl pırıl gülümsedi. “Bizim Charlotte’ın herkesin kahramanı olduğundan kuşkulaniyorum.”

Charlotte neşeyle, “Kesin şunu, yoksa bir yerlerim kalacak ve elbisemin yeniden ayarlanması gerekecek,” dedi, ama aslında ikisinin sözleri onu utandırmıştı. Charlotte kahraman değildi –evliliğinde başarısız olmuş, çocuklarını ve kendisini hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu en azından eskiden doğrudu ama Charlotte bunları düşünürken, düşündükleri ona eskisi kadar gerçek gelmemeye başladı.

Eddie, “Polisler fotoğrafçıyı kovaladılar,” dedi. “Ben de Komiser Merriman’le konuştum. Kadın, Alisha’nın adının bu işe karışmasına engel olabileceğinden emin, çünkü Alisha’nın olanlarla doğrudan ilgisi yoktu.”

Alisha dedektifle özel olarak görüşürken Charlotte yine hana gidip çocuklarını aramaya çalıştı ama yine cevap alamadı.

Eddie, Charlotte’la birlikte eve yürürken sessizliğiyle Charlotte’ın sessizliğine eşlik etti. Ölmesine ramak kaldığından beri, Charlotte’ın çocuklarına duyduğu özlem iyice artmıştı. Beckett’in Justice’a anne demesinin de, Lu’nun orada evde olduğundan daha keyifli gibi gözükmesinin de sakıncası yoktu. Tabii ki yoktu. Charlotte çocuklarının babalarını ve üvey annelerini sevmesini istiyordu, değil mi? Bencillik etmeyecek, sevgilerinin tek hedefi olmakta ısrarcı olmayacaktı. Saçmalamaya lüzum yoktu.

Hem belki bunlar iyi bir zamanda olmuştu. Charlotte önceden tatilini uzatmayı aklından bile geçirmezdi. Ama çocukları iyiyse, Charlotte o zaman şey yapabilirdi... Ne yapabilirdi? Eddie’yle daha fazla zaman geçirebilmek için Bayan Charming gibi sürekli burada mı kalacaktı? Aklından neler geçiyordu?

Aslında pek bir şey geçmiyordu. Bir şeyler hissetmenin ve bu konuda bir şeyler yapmanın vakti gelmişti. İşte.

Charlotte, “Reginald... Eddie,” dedi, “burada değilken nasıl birisin? Oyuncu musun?”

Eddie daha önce gizli odadan bir alıştırma kılıcı getirmişti ve şimdi silahlı olabilmek için onu kemerine asmıştı.

Charlotte onun Naiplik döneminde yaşamış bir gizli servis ajanına benzediğini düşündü.

“Oyuncudan çok dansçıyım ama o yirmi bir yaşındaki-
lere göre bir şey. Pembroke’tan arkadaşlarla geçmiş yıllarda
bolca West End yapımında oynadım ve yakın zamanda bu-
rada çalışmaya başladım. Bayan Wattlesbrook bana doğal
hâlime yakın bir karakter benimsememi öğütledi. Böylece
karakterde kalmam daha kolay olurmuş. Buraya gelen ka-
dınların yalnız oldukları her hâllerinden belli. Onlara ilgi
göstermek, gerçekten gülümsediklerini görmek bir zevk.”

Charlotte yumuşak bir sesle, “Bu gerçek sevgi değil,”
dedi.

“Gerçek sevgiyi yansıtıyor, değil mi? Bana kalırsa bura-
da yapmamız gereken kadınlara nazik davranmak ve onları
evlerine götürmeden önce, kadınlara sevilmenin nasıl bir
his olduğunu hatırlatmak.”

“Demek ben de projelerinden biri oldum.”

Eddie’nin tebessümünde hafif bir bıkkınlık vardı. “Öyle
olmaman gerekiyordu. Ben Gardenside’in eşiydim. Ama
sana lanet olsun ki, dikkatimi çektin.” Eddie, Charlotte’ın
elini ağzına götürüp öptü. “İtiraf etmem gereken bir şey
var.”

Charlotte bunu zaten bekliyordu. “Evlisin. Biriyle çıkı-
yorsun. Eşcinselsin.”

“Tahmin etme konusunda berbatsın. Hayır, hayır ve ha-
yır. Baştan beri Mallery’nin seni hak ettiğini düşünmüyor-
dum. Sen farklısın, Charlotte. Sahicisin. Yaşadıklarından
daha iyisini hak ediyorsun. Neler yaşadığını bilmiyorum

-tabii Mallery olayı dışında- ama daha iyisini hak ettiğini biliyorum.”

Charlotte, “Olağanüstü çıkarım yapma yeteneğim gözünü kamaştırdı, o kadar,” dedi.

“Bir an için bile gerçek bir cinayet işlendiğine inanmadım. Bunu yakınında kalmak için bir bahane olarak kullandım. Biliyorum, sıra dışı bir zekâyâ sahibim.”

Çekici ve polis arabalarının çoğu gitmişti. Charlotte’ın burada iki gecesi daha vardı. Çocuklar telefonu açsalar, onlara burada daha uzun kalacağını söyleyecekti. Gerçi, Eddie ondan öyle bir şey istememişti.

Ön kapıdan girerlerken Eddie, Charlotte’ın elini bıraktı. Charlotte bunu bekliyordu ama bu yine de biraz canını sıktı.

Yemek odasında bekleyen Bayan Wattlesbrook, “İşte, geldiler,” dedi. Albay Andrews ve Bayan Charming şehirden alındığı belli olan hamburgerler yiyorlardı. Alisha dondurma yemekle meşguldü.

Ev sahipleri, “Oturun, Bayan Cordial, Bay Grey,” dedi. “Kalan zamanımızı nasıl değerlendireceğimizi konuşuyoruz.”

Alisha, “Hemen eve dönmek istemiyorum,” dedi.

“Koşullar göz önünde bulundurulduğunda, hanımefendilerin para iadesi istemesini bekliyorum.” Bayan Wattlesbrook kaşını kaldırıp etrafına baktı, gergin dudakları tedirginliğini ele veriyordu.

Charlotte başını iki yana salladı. “Oyuncu ekibinizden birinin deli bir katil olduğunun ortaya çıkması sizin suçunuz değil.”

Diğer hanımefendiler Charlotte'la hemfikir oldular, Bayan Wattlesbrook'un da omuzları gevşedi.

Charlotte, "Ama ya siz?" dedi. "Dükkânı erken kapatmak istiyorsanız hepimizin anlayış göstereceğimizden eminim."

Kadın, "Hayır," derken gözleri dehşetle irileşti. "Bir yerlerde oturup *düşünmek* istemiyorum. Burası benim evim. Burada olmanız... hoşuma gidiyor."

Bunu sessizlik takip etti. Bu beyan Bayan Wattlesbrook'tan geldiğinde, kulağa neredeyse duygusal gelmişti.

Kadın boğazını temizledi. "Baloya gelince... aslında yarın olacaktı."

Alisha, "Ooo, yine de balo yapalım!" dedi.

Bayan Charming kafası karışmış hâlde, "Tabii ki balo yapacağız," dedi. "Baloya gitmezsek burası ne tür bir Austen evi olur?"

Charlotte o elbiseleri tekrar giyme, yine Bayan Cordial olma fikrini tuhaf buluyordu. Elinin yana düşmesine izin verdi. Eddie de aynısını yaptı, parmakları masanın altında birbirine değdi.

Charlotte, "Kalan iki günümü burada geçirmek isterim," dedi.

Ve daha fazlasını, diye düşündü.

İç sesi, *ne kadar fazlasını* diye sordu.

Charlotte'ın buna verecek cevabı yoktu.

Bayan Wattlesbrook, "Elbette sizin için yeni bir partner bulacağım, Bayan Cordial," dedi.

“Ha.” Charlotte o kısmı uzun uzun düşünmemişti. Parmakları hâlâ Eddie'ninkilere değiyordu.

Albay Andrews ayağa kalkıp resmi bir biçimde eğilerek, “Ve bu seferkinin sizi soğukkanlılıkla öldürmeye çalışmaması için elimizden geleni yapacağız,” dedi.

Charlotte, “Teşekkürler,” dedi, “ama benim için zahmeti girmeyin.”

Albay, “Hiç korkmayın,” dedi. “Pembrook Park'ta bundan sonra, her yeni oyuncuyu bir kenara çekip en haşın hâlimizle, *katil misin ya da olmayı planlıyor musun*, diye sorma politikasını benimseyeceğiz. Ve o kişi evet yanıtını verirse...”

Eddie, “Ya da gözlerini kuşku uyandırıcı bir biçimde kaçırırsa,” diye ekledi.

“... kendisi hemen buradan kovulacak!”

Bayan Wattlesbrook burnunu çekerek “Kesinlikle,” dedi.

Neville de onu taklit eder gibi burnunu çekti.

Alisha, “Dansları hatırladığımdan emin değilim,” dedi.

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Eddie elini Charlotte'inkinden çekerek ayağa kalktı.

“O hâlde,” dedi, “bu gece balo provamızı yapalım mı?”

Albay, “Pijama partisi de,” dedi. “Yarın korse giyip kravat takma vakti gelecek. Hanımefendiler sabahlıklarıyla çok hoş görünüyorlar.”

Albay, Bayan Charming'e bakarak kaşlarını oynattı. Kadın da dudaklarını en sevdiği köpeğine öpücük atar gibi büzdü ve hamburgerinden bir lokma daha ısırды.

Akşam yemeği saati geldiğinde, evde hiç yabancı kalmamıştı. Polis Bay Mallery'yle Mary'nin odalarını ve ikinci kattaki gizli odayı kordon altına almıştı. Mavi beyaz bant, Austen Diyarı'nda normal olmayan her şeyi hatırlatmak ister gibiydi.

Misafir odasında gayrı resmi bir yemek yediler. Bayan Gardenside piyanoya geçip şen dans müzikleri çaldı. Sonra Eddie onun da dans edebilmesi için müzik kutusunu kurdu. Charlotte, Bayan Wattlesbrook'a Neville'le dans etmesi için yalvardı ve ikisi de buna Charlotte'ın beklediğinden daha çabuk razı oldular. Neville koşarken olduğu gibi, cılız kollarıyla bacaklarını savurarak dans ediyordu. Yüzündeki sırtış kontrol edilemez genişlikteydi.

Tatmin olduğunu hisseden Charlotte başını olumlu anlamda salladı ve dönüp Eddie'yle Bayan Gardenside'in dans edişlerini izledi. Çok zarif, hatta kusursuzlardı. Charlotte onları izlemekten vazgeçti.

Bayan Wattlesbrook bir danstan sonra, "Biraz dinlensek iyi olur," dedi. "Balo yarın ve son zamanlarda yaşadığımız tersliklere rağmen balonun Pembroke'un her zaman ki standartlarına uygun olacağına söz veriyorum."

Eddie, Charlotte'ın peşinden st kata ıktı. Onunla konuşmak, onu evin arkasına öpmek, uyanıp da onu uyurken görmek çok ama çok güzeldi. Burada, şu anda, gece yarısına yakın saatte, Austen Diyarı'nda Eddie'yle olmak Charlotte'a mantıklı geliyordu ama evin yolunu tuttuğunda fantezinin Eğlenceler Beldesi filmindeki gibi dağılıp duman olacağı korkusu içini kemiriyordu. Evet, Charlotte

burada birkaç gün daha kalabilirdi ama sonra ne olacaktı? Karamsar düşüncelerini, özellikle iç sesini duymazlıktan gelmek için elinden geleni yaptı, çünkü bu düşünceler Eddie'nin Bayan Gardenside'la ne sıklıkla dans ettiğini gözlemleyip duruyordu.

Eddie, "Seni yalnız bırakmak istemiyorum," dedi.

"Bana bir şey olmaz. Mary hapiste, Mallery de muhtemelen çoktan Liechtenstein'ın dışına çıkmıştır."

Belki Charlotte, Eddie'yi yine de odasına davet etmeliydi ama Bayan Wattlesbrook da koridorda olduğundan Charlotte, Eddie'ye iyi geceler demekle yetindi.

Charlotte yatağa yatarken kendine korkması için hiçbir sebep olmadığını hatırlattı ve mumu söndürdü. Odasındaki karanlık birden canlanarak hareketlendi. Işık yanarken her şey çok normal görünüyordu ama şimdi karanlık fırtınaya dönüşüyor, kabarıyor, gölcüğün suyu gibi kıpırdanıyordu. Charlotte arabayı karşısında gördüğünü, lastik eldivenin pencerenin arkasında süzülüğünü hayal etti. Karanlık Charlotte onlara odaklanmaya çalıştığında buharlaşan yüzler yaratıyordu. O yüze benzer şekillerden biri yok olmadı –bu, ayakta duran bir adamın yüzünün durması gereken yerde duran, açık renk bir oval şekildi. Charlotte ürperdi. Ama o aslında neydi –bir kancaya asılı duran pembe bonesi olabilir miydi?

Charlotte, *belki Mallery bana musallat olmak için geri dönmüştür*, diye düşündü.

Bu düşünce aklına takıldı. Charlotte birden demir korse giymiş gibi dimdik oturdu ve karanlıkta, "Mallery Liechtenstein'ın dışında değil. Hâlâ burada," diye fısıldadı.

ev, daha önce

CHARLOTTE, JAMES'İN GİDİŞİNDEN SONRAKİ İLK birkaç gece kendisini o kadar kötü hissetmemişti. Evet, afallamıştı. Ama çocuklar yatar yatmaz yatak odası kapısını kapatıyor, televizyon izliyor ve düşünmüyordu. James'in yanında yatmayı özlemiyordu –en azından çok özlemiyordu. James zaten son zamanlarda pek yanında değildi. (Ne yapıyordu? O kısmı düşünme, Charlotte. Düşünme!)

Bir ay kadar sonra, James daha geniş bir daireye yerleşti ve Lu'yla Beckett'ı yatıya çağırdı. Charlotte da ilk kez evinde bir geceliğine yalnız kaldı.

Bu, iş gezisine çıkıp otel odasında yalnız olmaktan farklıydı. Charlotte burada kocaman bir evde tek başınaydı. Çok fazla pencere vardı. Neden hepsine perde taktırmamıştı? James çitle kapatılmış arka bahçeye bakan pencerelere panjur taktırmanın anlamsız olduğunu düşünmüştü, ama aslında insanlar çite tırmanabilirdi. Röntgenciler, hırsızlar, seri katiller –hepsi çitlere tırmanmakta ustaydı. Charlotte yemek hazırlamak için mutfığa gitti ve havucu

nasıl soyması, ton balığının yağını nasıl akıtması gerektiğine karar veremedi. Charlotte'ı izleyen biri varsa, o kişi havucu yıkamadığı, konserveyi beceriksizce açtığı için onu yargılar mıydı? Charlotte fazla mayonez kullansa, seri katil hakkında kötü düşünür müydü?

Charlotte evde ilk kez yalnızken, kendisini kesinlikle evinde hissetmemişti.

austen dıyarı, 12. gün, gece

CHARLOTTE SABAHLIĞIYLA TERLİKLERİNİ KAPIP ODASINDAN dışarı fırladı. Koridorda mum yanmıyordu. Gece koridoru laciverte boyanmış, koridor batık bir gemide, suyun altında kalmış bir ambara benzemişti. Charlotte gerçekten su altında olabilir diye nefesini tuttuğunu fark etti. Koşarken yalnız olmak için dua etti. Kimsenin onu izlemiyor olması için. Kimsenin onu kovalamıyor olması için. Eddie'nin yalnızca dört kapı ileride olan odası Charlotte'a mümkün olamayacak kadar uzakta görünüyordu.

Eddie'nin odası bir lambadan gelen loş ışıkla aydınlanıyordu ama Charlotte onun üzerinde pijama pantolonu olduğunu (bu Naiplik dönemine uygun muydu?) ve tişörtünü çıkarmış olduğunu görebiliyordu. O içeri dalınca Eddie başını kaldırdı ve yatağına yaslı duran alıştırma kılıcını kaptı.

Charlotte kendisine engel olamayarak, "Onunla gerçekten bir şey yapabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu.

“Belki. Seni kovalayan bir şey mi var?”

“Sanmıyorum. Yalnızca, Mallery’nin hâlâ burada olduğunu fark ettim.”

“Nerede?” Eddie, Charlotte’ı arkasına çekti ve kılıcı Errol Flynn gibi salladı.

“Emin değilim. Mallery’yi çözmeye çalışıyorum ve bence, Wattlesbrook’u Pembroke Park’ı korumak için öldürdüyse ve burası onun için o kadar önemliyse... burada elinden geldiğince uzun kalacaktır.”

“Polis evi...”

“Bayan Wattlesbrook, Mallery’nin tatillerde evin bakımını yaptığını söyledi. Evde gizli bir oda olduğunu biliyoruz. Ya adam başka odalar da bulduysa? Herhangi bir yerde olabilir. Burada olabilir.”

İkisi duvarlara, gardıroba baktılar. Eddie kılıcını şömineye doğru salladı.

“Çık dışarı, çık dışarı, koca kötü kurt.”

“Çıkacak. Çıkması gerekecek. Mary odama bir çanta dolusu erzak bırakmış. Bence birlikte saklanıyorlardı ve kız erzak almak için geri döndü. Ama arada mola verip makyaj çantamı karıştırdı. Trajik, değil mi? Tek istediği Mallery’ye güzel görünmekti.”

“Ayrıca seni öldürmek istediğini de hatırlar gibiyim.”

“Evet, ama o fikir muhtemelen aklına sonradan gelmişti.”

Mallery’nin her an duvarlardan geçmesini bekler gibi sırt sırta duruyorlardı.

Eddie, “Muhtemelen odamın içinde değildir,” diye fısıldadı.

Charlotte da fısıltıyla, “Muhtemelen,” dedi. “Mary’nin yakalandığını fark etmiş olabilir. Hâlâ saklanıyorsa olduğu yerde uzun süre kalmayacaktır. Yine kaçarsa cinnet geçiririm. Onu arayıp bulmalıyız. Hemen.”

Eddie omzunun üzerinden Charlotte’a baktı. “Korkuyor musun?” diye sordu.

“Aslında pek korkmuyorum. En azından şu an.”

“Ah. Bir an için korkuyormuş gibi davranabilir misin? O beyaz kombinezonla büyüleyici görünüyorsun ve seni teselli etme fırsatı hoşuma gider. Hayaletim, Charlotte’ım, başıma musallat oldun...”

Charlotte daha öncekinden da alçak sesle fısıldayarak, iç çeker gibi, “Eddie, çok korkuyorum,” dedi.

Eddie, Charlotte’a sarıldı. Charlotte, Eddie’nin çıplak sırtını elledi, yanağını onun boynuna yasladı. Tenine dokunmak ılık sulara dalmak gibiydi.

Eddie onu teselli eder gibi, “Tamam, geçti,” dedi ve ikisi birden güldü ama ikisi de birbirini bırakmadı. “Daha iyi misin?”

Charlotte yüzünü onun göğsünden çekmeden, “Biraz daha teselli edilsem iyi olurdu,” dedi.

Eddie, Charlotte’ın boynunu öpüp sırtını sıkı sıkı kavradı, Charlotte da gözlerini kapattı ve yakalanması gerektiği için Mallery’ye fena hâlde öfkelen-di. Adamın zamanlaması çok kötüydü.

İç sesi, *Mallery’yi unut*, dedi.

Eddie, Charlotte’ın omzunu öpmeye koyuldu.

Charlotte, *kimi unutayım*, diye sordu.

Charlotte şimdi Eddie'yi öpüyordu, çünkü cesur olsa da o da teselli edilme ihtiyacı hissediyor olmalıydı. Charlotte'ın yaptığı nazıkçe bir şeydi. İster iç ister farklı türde olsun bütün sesler birkaç saniyeliğine yok oldular. Pratik Charlotte beynini tekrar ele geçirmeye çalıştığı anda, Charlotte yatağın başına yaslanmış olduğunu, kollarının Eddie'nin boynuna dolanmış, ellerinin Eddie'nin saçlarını kavramış olduğunu fark etti. Dudaklarını adaminkilerden ayırdı.

Soluksuzca, "Mallery?" dedi. "Tehlike? Polis?"

"Tamam," dedi Eddie. "Telefon. Hemen."

Eddie, Charlotte'ın yüzüne uzun uzun baktı, sonra kadını yavaşça bıraktı. Böyle bir şeyi gönüllü olarak yapması kendisini bile hayrete düşürmüş gibiydi.

Eddie gerçek bir üzüntüyle, "Mallery'den nefret ediyorum," dedi.

Charlotte bunu başıyla onayladı.

Eddie'yle ikisi el ele tutuşarak çakıllı araba yolunda koş-turdular. Hava hem ılık hem serindi. Charlotte'ın koşan ayakları bir an için resmen seker gibi oldu.

Han kilitli değildi. Charlotte'la Eddie Komiser Merriman'e telefon ettiler. Kadın sesi uyku olsa da Pembroke Park'a gelmeye razı oldu.

Eddie telefonu kapattıktan sonra, "Gelmesi en az yarım saat sürer," dedi. Kaşını kaldırdı. "Ne yapacağız?"

Charlotte, "Gidip Bayan Wattlesbrook'u uyandıracağız," dedi. "Bakalım bu evin diğer sırlarıyla ilgili ne biliyor."

Eddie içini çekti. "Neden bu kadar pratiksin?"

Bayan Wattlesbrook uyandırılmaktan ve polislerin yine geleceğini duymaktan pek memnun olmadı. Huysuz huysuz, evde ikinci kattaki odadan başka gizli alan olmadığını iddia etti.

“Gece yarısı evi ayağa kaldırıp yine boş yere arama mı yapacağız? Her şey yolundayken ortalığı karıştırmamak?”

Charlotte, Eddie’yle birlikte dışarı çıkarken, “Herhâlde ona göre her şey yolunda,” dedi. “Ne de olsa kancadaki pembe bonenin yine gırtlığına sarılmak için çıkıp gelen Mallery olduğunu hayal eden o değildi.”

Evin önündeki basamaklara oturup polisi beklediler.

“Kusura bakma, Eddie. Çok emindim.”

“Bu evin Bayan Wattlesbrook’un bile bilmediği sırları olabilir.”

“Ama Mallery’yi saklandığı yerden nasıl çıkaracağız?”

“Bahse girerim ki Mary onun nerede olduğunu biliyordur.”

“Ama hiçbir zaman söylemez.” Charlotte bulutların arasındaki bir delikten ona göz kırpan yıldızla bakıp dilek dilemeye yeltendi, ama sonra onun uydu olduğunu fark etti. “Biliyor musun, Mary dün gece odama geldiğinde giysileri tozlu bir yerde sürünmüş gibi kirliydi. Ama tozlar siyahtı. Belki üzerindeki toz değil, isti. Küldü.”

“Şöminenin içinde geçit mi var?”

“Ya da belki...”

Charlotte ayağa kalkıp uzaklara baktı. Eddie de ayağa kalkıp onun yanında durdu.

“Pembrook Kulübesi?” dedi.

“Evet.”

İkisi oturma odasına girip iki mum aldılar, dedektife onlarla kulübede buluşmasını söyleyen bir not yazıp notu ön basamaklara, bir taşın altına bıraktılar.

Polisin gelmesini kulübenin önünde beklemeye niyetlilerdi ama oraya varınca ikisi de yanmış ön kapıdan içeri bakıp Mallery’den iz aramanın çekiciliğine karşı koyamadı. Yerdeki kül katmanının üzerinde ayak izleri vardı ama Charlotte onların pekâlâ itfaiyecilere de ait olabileceğini düşündü. Eddie’yle ikisi hiç konuşmadan yanıp kül olmuş molozların arasından geçip evin arka tarafına vardılar. Orada duvarlar ve çatı dumandan lekelenmişti ama yıkılmamıştı.

Eddie ipucu bulmak için kapıyı tarıyordu. Charlotte da arama yapmaya niyetliydi ama duvarların mum ışığında dalgalanır gibi görünmesi dikkatini dağıttı. Tek ışık başparmak büyüklüğündeki bir alevden gelirken odada nasıl bu kadar çok gölge olurdu?

Charlotte, “Bu ufacık ev ne kadar ürkütücü,” diye fısıldadı.

Eddie cevap vermedi, Charlotte da onun söylediklerini duymadığını düşündü. Veya belki ev sesini yutmuştu. Charlotte koridorda ilerlerken ayakları, bu evde ses çıkmasının mümkün olduğundan emin olmak için gıcırdayan tahtaları arayıp buldu. Mallery kaçıp özgürlüğüne kavuşmak yerine gerçekten külle kaplı, karanlık, yarım bir evde saklanmayı mı yeğlemişti? Bu artık Charlotte’a muhtemel görünmüyordu.

Charlotte koridorun sonunda, yukarı çıkan merdivenden hemen önce ufak bir oturma odası buldu. Duman odanın duvarlarına ve tavanına nerdeyse hiç dokunmamış, etrafında sandalyeler olan bir masaya ve bir kitaplığa el sürmemişti. Charlotte mumunu kaldırdı, rafları hangi kitapların süslediğini merak ediyordu. Başlıklarını alçak sesle okudu.

Charlotte kaşlarını çatı. Kitaplık yavaşça öne kayar gibi görünüyordu. Kadın başını iki yana salladı. Mum ışığının kitaplığın engebeli yüzeyinde hareket yanılsaması yarattığından emindi. Tam Eddie'ye bu konuda yorum yapacaktı ki, bir el bileğini yakalayıp Charlotte'ı kitaplığın arkasındaki duvara doğru çekti. Kitaplık/kapı bir saniye içinde kapandı, bir nefes Charlotte'ın mumunu üfleyerek söndürdü ve bir el ağzını kapattı.

“Bağırma.”

İç sesi, *Charlotte, sen tam bir geri zekâlısın*, diye haykırdı.

Charlotte, *evet, teşekkürler, o kadarını anladım*, diye düşündü.

Yine karanlık bir odada Mallery'yle olmak -Charlotte'ın kalbi yine delicesine atmaya başlamıştı- ona çok tanıdık geliyordu.

Mallery, “Sessiz kalacağına söz veriyor musun?” diye fısıldadı, Charlotte da adamın elinin altında kafa salladı.

Mallery, “Sana zarar vermeyeceğim,” dedi ve Charlotte'ı bıraktı.

“Sana inanmıyorum.” Charlotte'ın sözünü tutmaya niyeti yoktu. Eddie'ye durumu haber vermek için avaz avaz

bağırmasını planlamıştı ama şimdi konuşmakta bile zorlanıyordu. Sanki suyun altındaydı. Ciğerleri sıkışıyor, gölcüğün baskısı başını aşağı itiyordu.

Mallery, Charlotte'ı karanlıkta ufak bir kanepeye götürdü ve onu oturmaya davet etti. Charlotte'ın başı eğimli tavana sürtündü ve kadın merdiven altındaki boşlukta olduklarını fark etti. Burası gizli oda sayılmazdı —daha ziyade gizli bir delik, bir girinti, hatta bir niş, belki bir oyuk ya da cumbaydı...

İç sesi, *istediğin kadar eş anlamlı kelime bul*, dedi. *Bu bana geri zekâlı olduğun gerçeğini unutturmaz.*

Mallery, Charlotte'ın yanına oturarak “Bana geldiğine çok sevindim, Charlotte,” dedi.

Hı-hı. “Eddie dışarıda. Hem o... *silahlı*. Polisler de gelmek üzeredir.”

Mallery bunu duymazlıktan geldi ama sesinde her an değişebilecek zorlama bir sükûnet vardı. “Başka bir yol olsa, yaptığım şeyi yapmazdım. Wattlesbrook yaşamayı hak etmiyordu. Kadınlara da, kadim binalara da saygısı yoktu.”

Charlotte'nın gözlerinin önünde birden Mallery'nin Pembroke Kulübesi'nin yandığı geceki hâli geldi. Adam su getirmek için gölcüğe, sonra tekrar yangına koşmuş, büyüyen alevlerin üzerine boş yere kovalarca su atmıştı. Acıdan delirmiş olmalıydı. Yangın hızla büyümüş, itfaiyeciler çok geç kalmıştı, gölcük suyu da hiçbir işe yaramamıştı. En azından o gece. Ama Mallery iki gün sonra gölcüğe geri döndüğünde, bu kez o sular bagajında ceset olan bir ara-

bayı yutma konusunda çok etkili olmuştu. Tabii, Charlotte öğleden sonra yüzmeye gidene kadar.

“Yılın 1816 olmadığını biliyorsun, değil mi?” dedi Charlotte. “Sanrılar içinde değilsin. Pembroke Park hiçbir zaman dedenin olmadı, o yüzden iş yerini korumak için Bay Wattlesbrook’u öldürmen aşırı bir hareket gibi görünüyor. O hâlde, bunu neden yaptın?”

Mallery cevap vermedi.

“Wattlesbrook kulübeyi yaktı, Rüzgârlı Kuytu’yla Bertram Hall’u beceriksizliği yüzünden kaybetti ve karısından boşanıp Pembroke Park’ı satmayı planlıyordu. Sen, yani gerçek benliğin, buna neden bu kadar çok aldırıyorsun? Sebep Neville’in dediği gibi buraya ait olman mı? Buna inanabilirim. Bunun fantezi olduğunu biliyorsun ama ait olduğunu hissettiğin yere ancak böyle ulaşabiliyorsun. Belki adamı öldürmek sana gerekli göründü. Kendini koruyordun, en azından durumu öyle görüyordun. Yaptığın şey aslında nefsi müdafaa’ydı.”

Adam hırıl hırıl, fısıltıdan farksız bir sesle konuştu. “Hem de olabilecek en yüce türden nefsi müdafaa.”

“Ama beni öldürmeye çalıştın ve bu nefsi müdafaa değildi.”

Cevap gelmedi.

“Çok sevdiğin bu dönemin bende en çok hayranlık uyandıran yanlarından biri, medeniyeti. Adaba önem veriliyor, saygıda kusur edilmiyor. Sebeplerin ne olursa olsun, ardiyede beni boğmaya çalışman hiç de medeni değildi ve gerçek bir özür duymayı çok isterim.”

“Seni öldürmeye çalıştığım için üzgünüm. Gerçekten, Charlotte. Pişmanlığım içimi yakıyor. O sırada... o sırada başka yol göremedim.”

Adamın sesi gerçekten içten gibiydi ve bu nedense Charlotte’ı öfkeden kudurttu.

“Mary’ye yaptıkların çok zalimce, biliyorsun. Aslında onu sevmiyorsun.”

“Onun dünyasına uymayan arzuları var. O arzuları gerçekleştirmesine yardım ettim.”

“O senin yaptıklarının üzerini örttü. Bana saldırdı. Muhtemelen uzun süre hapis yatacak.”

“Yakalandığına üzüldüm ama yaptığı her şeyi kendi seçti.”

Charlotte, Mallery’nin parmağının yanağına dokunduğunu hissetti.

Eddie’nin, “Charlotte?” diye seslendiğini duydu. Sesi uzaklardan geliyordu.

“Adam öldürdün.” Charlotte kendisine engel olamıyor, Mallery’nin işlediği cinayetten ötürü pişmanlık duymasını istiyordu. “O yaşıyordu ve sen onu öldürdün. Pisliğin teki olsa da, bu kararı vermek sana düşmezdi.”

Mallery, “Ama, aslında düşerdi,” dedi. Artık öyle alçak sesle fısıldıyordu ki, sesinde hiçbir ton yoktu. “Verdiği zarar kadar değeri yoktu. Onu durdurmak elimdeydi, o yüzden bu benim için bir sorumluluğa dönüştü.”

Charlotte, “Şu an yüzlerce mil uzakta olabilirdin,” diye fısıldadı. “Neden gitmedin? Gerçekte korktuğun nedir, Mallery?”

Mallery elini Charlotte'ın ensesine koydu ve alnını kadının şakağına yasladı. Mallery fısıldayınca Charlotte onun nefesini yanağında hissetti.

“Bu dünyanın başka neresinde var olabilirim, bilmiyorum.”

İç sesi, *söylediklerine bakılırsa sanrılar içinde*, dedi.

Charlotte adam seksi Orta Çağ Beyefendisi'nden çok Steve Buscemi'yi andırsa, onun deli olduğunu çok daha önce fark edip etmeyeceğini düşündü. Mallery'ye hanımefendilere yakışacak şekilde ellerini üstünden çekmesini söylemek üzereydi ki, Mallery'nin dudakları Charlotte'ınkileri buldu. Bu o kadar şaşırtıcıydı ki, Charlotte yerinden kıpırdamadı.

Mallery dudaklarını çekti ama parmak uçları hâlâ Charlotte'ın yüzündeydi. “Yanınızdayken neden geriliyorum, bilmiyorum, Bayan Cordial. Sizin özleminizi çekmek ama size dokunmamın yasak olması...”

Charlotte, “Karakterin için yazılan senaryoda bana âşık olmak vardı,” diye fısıldadı. Adama nerdeyse acıyacaktı. Mallery içten konuşuyordu. “Bunların hiçbirisi gerçek değil.”

“Hepsi gerçek, Bayan Cordial. Hepsi.”

Eddie, “Charlotte?” diye seslendi. Sesi hâlâ zayıftı ama daha yakından geliyor olabilirdi.

Charlotte bir ışık pırıltısı gördü. *Kitaplıkta dışarıyı gözletmek için ufak bir delik olmalı*, diye düşündü. Eddie muhtemelen oturma odasındaydı –en azından o an için.

Charlotte, “Eddie...” diye fısıldadı.

Mallery, Charlotte'ı yine, bu kez uzun uzun öptü ve kollarını Charlotte'ın beline sardı. İstenmeyen bir öpücüğün hedefi olmak fena hâlde rahatsız ediciydi. Charlotte adama karşılık vermek istemiyordu ama Mallery'nin kendisini kötü hissedeceğinden korkuyordu.

Yok artık. Bunu gerçekten düşünmüş müydü?

Charlotte elini adamın yanağına koyarak onu geriye itti. "Artık teslim olman gerek."

Mallery, Charlotte'ı çekip ayağa kaldırdı ve kadının arkasına geçerek kolunu sıkıca diyaframına bastırdı.

Charlotte'ın kulağına, "Canınızı yaktığıma ne kadar üzüldüğümü biliyorsunuz," dedi. "Bana bir daha aynı şeyi yaşatamayacaksınız, ben de bana zarar vermediğiniz sürece size zarar vermeyeceğim, Bayan Cordial. Burada daha fazla kalamam." Bunu söylerken sesi çatladı. "Bana Pembroke arazisinden çıkana kadar eşlik edeceksiniz, sonra da sizi serbest bırakacağım. Tabii benimle kalmak istemezseniz."

Adam kitaplıktaki deliğe yaklaşıp kulak kabarttı. Her yer sessizdi.

Mallery, "Şimdi, uslu durun," diye fısıldadı ve duvarı ittiğinde kitaplık döner bir kapı gibi oturma odasına açıldı. Kitaplık bir tıkırtıyla arkalarından kapandı.

Uslu durmak, ha? Tabii, canım. Charlotte, Mallery'nin karnına, önceden kaburgalarını berelediğinden emin olduğu noktaya dirsek attı. Mallery onu bıraktı.

Charlotte, "Kanlı cinayet!" diye haykırdı.

Eddie, "Dur!" diye bağırdı, odaya daldı ve eskrim kılıcını Mallery'nin göğsüne doğrulttu. Charlotte yana sıçradı.

Mallery kılıcın kör ucuna baktı, sonra kılıca eliyle sabırsızca vurdu. Eddie kılıçla Mallery'nin kafasına vurdu.

Mallery, "Ay!" dedi.

Tehditkâr bir adımla ilerledi ama Eddie bu kez adamın omzuna vurdu.

Mallery, "Kes şunu!" dedi.

İki adam birbirlerine dik dik baktılar.

Mallery, "Bıçağım var," dedi ve kemerinden bir bıçak çekti.

Eddie, "Benimki daha uzun," dedi.

Charlotte, *erkekler*, diye düşündü ve içinden göz devirdi.

Eddie kılıçla Mallery'nin eline vurdu, Mallery de bıçağını düşürdü. Yine birbirlerine baktılar. Charlotte durumu çok dramatik buldu. Mallery bıçağı yerden alacakmış gibi yapıp kaçtı, Eddie'nin yanından fırlayarak koridora çıktı ve kendisini kavrulmuş ön kapıdan dışarı attı. Kaçarken pek de tehditkâr görünmüyordu.

Eddie'yle Charlotte onun peşine düştüler. Molozların üzerinden atladılar ve Mallery'nin kaçarken yerden kaldırdığı küller yüzünden öksürdüler. Dışarıda onları, evin olduğu yönden gelen araba farları karşıladı. Polisler! Mallery dümen kırdı ve koruya doğru koştu.

Charlotte, "Bu o! Bu o!" diye bağırdı.

Dedektifin arabası araba yolundan ayrılarak bahçeyi aştı, lastikleriyle otları alt üst etti.

Charlotte, "Bu Bayan Wattlesbrook'un hiç hoşuna gitmeyecek," dedi.

Polisler koştururken bağırdılar ve ikisi silahlarını çekti. Yine mi silah! İngiltere’de polislerin sadece cop kullanması gerekmiyor muydu? Charlotte ülkeyle ilgili bilgilerini nereden edinmişti? Dedektifin arabası koruyla bahçe arasına girerek Mallery’nin yolunu kesti, adam da durup ellerini havaya kaldırdı.

Eddie, Charlotte’ın yanındaydı.

Charlotte, “Kılıcını kullanabildiğin için seviniyor musun?” diye sordu.

Eddie gülümsediğinde yüzünde dolunaya benzer gamzeler belirdi.

Charlotte, “Sanırım senden özür dilemem gerekiyor,” dedi. “Silah kullanma becerini azımsamışım ve gerçekte ne kadar tehlikeli olduğunu anlayamamışım.”

Eddie kolunu Charlotte’ın beline sardı.

“Resmen dünyanın en mutlu adamıyım.”

Polisler birtakım sorular ve açıklamalardan sonra Charlotte’la Eddie’yi büyük eve geri gönderdiler. Ev sessizdi, sakinlerinin çoğı uyuyordu ve yolun aşağısındaki kulübede olup bitenlerden habersizdi.

Charlotte çok geçmeden kendisini yine kilidi olmayan odasındaki yatağında, gece yarısından çok sonra uyanık yatarken buldu. Ama bu gece bir şeyler farklıydı. Eksik olan bir şey vardı. Charlotte odada etrafına baktı, kayıp anahtarlarını arar gibi kendi üzerini yokladı, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Genelde var olan büyük bir şey yok olmuştu.

Charlotte korkmadığını fark etti. *Biraz olsun bile korkmuyorum*, diye düşündü.

Gizli odadaki cesedi düşündü. Hiçbir şey hissetmedi. Ağabeyinin karanlık evde, yüzünde maskeyle onu kovaladığını hayal etti. Sıfır. Mallery'nin onu öldürmeye çalıştığını, Mary'nin silahla odasına girdiğini, öldürülen rahibeleri ve hayaletleri, cesetleri diri diri yiyor olabilecek evi düşündü...

İçini çekti, yan döndü ve uykuya daldı.

ev, otuz bir yıl önce

CHARLOTTE'IN GÜRÜLTÜCÜ VE GÖZLÜKLÜ ARKADAŞI Olga, “Hadi, şato oyunu oynayalım,” dedi. “Ben prenses olacağım, sen de nedimem ol.”

Charlotte, “Tamam,” dedi.

Olga'nın aslında Charlotte'ın olan plastik prenses tacıyla gezinişini izledi ve kendi kaderine bodrumdaki halının üzerinde oturup goblen dokuyor rolü yapmak düştüğü için içinde hafif bir sızı hissetti. Ama Olga çok mutlu görünüyordu ve nedime olmak o kadar da kötü değildi. Charlotte bu şekilde hikâyenin bir parçası olabiliyordu. Kahraman olmasa bile.

austen diyarı, 13. gün

CHARLOTTE ÇAYINA SÜT KOYDU, PEÇETESİYLE ağzının kenarını kuruladı ve “Dün gece Eddie'yle ikimiz Mallery'yi Pembroke Kulübesi'nde saklanırken bulduk,” dedi.

Çiğneme sesleri, tabaklara değen çatal bıçakların şingirtıları ve alçak tondaki kahvaltı sohbetleri bir anda kesildi. Elinde bir tabak sosisle mutfaktan yemek odasına geçmekte olan Neville'in bile ağzı açık kaldı.

Eddie, "Polisler geldi," dedi, "ama Charlotte ondan önce neredeyse rehin alınacaktı."

Bayan Gardenside, "Ne oldu?" diye sordu.

Charlotte, "Ah, bilirsiniz işte," dedi ve elini çok sıradan şeyler yaşanmış gibi salladı. "Adam gizli bir girintideki hileli kitaplığın arkasına saklanmıştı. Yoksa oyuktaki mi? Neyse, beni içeri çekti. Anlaşılan beni öldürmesine ramak kaldığı için özür dilemek istiyormuş. Sonra da beni öptü."

Eddie ayağa fırlayınca masa sarsıldı ve bir bardak portakal suyu devrildi. "Ne yaptı, ne yaptı?"

Charlotte bu kez daha çekingen bir tavırla, "Beni öptü?" dedi. Bu haberin masa sarsmalı, portakal suyu dökmeli bir tepkiyle karşılanmasını beklememişti.

"Ona izin verdin mi?"

"Evet. HAYIR! Yani... şey... herhâlde olanları bir sona bağlaması gerekiyordu. O eski kahramanlar gibi –belki kötü adamlar gibi... O trajik prensler ve acı çeken Heathcliffler ve Rochesterlar gibi. En azından kendisini öyle görüyor. O ufacık delikte uzun süre kalamazdı ve bence bu eski dünyayı arkasında bırakmadan önce bir tür final yaşamak istiyordu. Bana hâlâ *Bayan Cordial* diyordu. Olan biten onca şeyden sonra –*Bayan Cordial*. O kadar kötü durumdaydı. Ama o son anı yaşamak istiyordu, anladınız mı? Her şeyi bir öpücükle sonlandırmak istiyordu. Şimdi hapiste ve böylece

son özgür eylemi hanımefendiyi öldürmeye çalışmak değil, hanımefendiyi öpmek oldu. Bu sayede kendisiyle barışık yaşayabilecek. Bilirsiniz işte.”

Bayan Charming yanağını eline yasladı. “Nasıl bir öpücüktü?” diye sordu.

“Eh, içerisi çok karanlıktı ve onu göremiyordum. Sonra birden...”

Bayan Charming ağzını elleriyle örttü ve neşeyle ciyakladı. Eddie eline yeni aldığı boş meyve suyu bardağını güm diye masaya koydu. Albay Andrews ve Bayan Gardenside bir telaşlanan Charlotte’a, bir burnundan soluyan Eddie’ye bakıyorlardı.

Charlotte, “Boş verin,” dedi. “Sadece bir öpücüktü. Önemi yok. Mallery’nin artık tehdit oluşturmadığını bilmeniz için hepinize anlatmak istedim.”

Charlotte, Eddie’ye sertçe bakarak onu sakinleşmesi için uyardı. Eddie yerine oturup sepetten bir parça ekmek aldı, sonra dilimi bir tabağın üzerinde parçaladı.

“Öyle bir şeye kalkışmış olması hoşuma gitmiyor. Orada olup buna engel olmalıydım.”

“Gerçekten önemli değil, Eddie. Ben iyiyim. Mallery beni öldürmeye çalıştı ama ben ona acıyorum. Bu dünyada onun gibi biri olmak kolay değil. Çok şey hak ettiği söylemez ama belki bu son anı hak ediyordu.”

Eddie güldü, Charlotte da omuz silkti.

“Biliyorum,” dedi. “Ama ben iyi yürekliyim. İşim bu.”

Kötü adama son bir öpücük verip vermemek kadın kahramanın kararıydı, Charlotte da her şeye rağmen kahraman

olmaya karar vermişti. Jane Austen her biri birbirinden çok farklı altı kadın kahraman yaratmıştı ve bu Charlotte'a cesaret veriyordu. Olunması gereken tek bir kadın türü yoktu. Charlotte artık korkmuyordu. Austen Diyarı'nda kendisini evinde gibi hissediyordu ve o cesarete sarınıp sarmalanmaya, eve öyle dönmeye kararlıydı.

Ve kesin olarak, mayınları lanetlemeye ve Eddie'ye sırlıslıkla âşık olmaya da kararlıydı. Bu aşk geçici olsa da, Charlotte kendisinin Eddie için ne anlam ifade ettiğini tam olarak bilmese de.

Günün geri kalanında yalnız kalamadılar. Bayan Gardenside, Albay Andrews ve Bayan Charming sürekli yakınlardaydı. Eddie, Charlotte'a “Seni seviyorum” ya da “Lütfen sonsuza dek burada kal” gibi önemli şeyler demediği gibi, “Dişlerimi fırçalayacağım —on dakika sonra odanda buluşalım” bile demedi. Charlotte'a yakın duruyordu ama dikkati Bayan Gardenside'in üzerindeydi.

Akşam yaklaşıyordu. Bayan Wattlesbrook geriye kalan son polisleri evden dışarı, konukları da odalarına postaladı. Balo yakında başlayacaktı. Charlotte müzisyenlerin enstrümanlarını akort ettiklerini duyabiliyor, pişen çöreklerin kokusunu alabiliyordu. Hiçbir beklentisi yoktu. Bu kendisini biraz yalnız hissetmesine sebep oluyordu ama biraz yalnız hissetmek çok uyuşmuş hissetmekten daha iyiydi.

Eddie bu gece karakterine geri dönüp Bayan Gardenside'la dans edecekti. Charlotte süslenmeye pek hevesli değildi ama balo elbisesi yatağına düzgünce serilmişti. Charlotte ilk geldiği gün elbise için ölçüsü alınmıştı ve el-

bise terziden yeni gelmiş olmalıydı. Yeniliği elbiseyi, sihirli bir değnek onu daha az önce paçavralardan yaratmış gibi parlatıyordu. Charlotte elbiseyi eline aldı. Yüksek belinden alçak etek ucuna kadar olan uzunluk Charlotte'ın günlük elbiselerinden daha fazlaydı ve böylece boyunun uzunluğunu vurguluyordu. Krem rengi organza çiçeklerden ve alengirli kıvrımlardan oluşan bir desenle ince ince süslenmiş, pencereden gelen ışıktaki parlayan boncuklarla bezenmişti. On yedi yılda yaşanan moda değişimi Charlotte'ın gelinliğini gülünç hâle getirmişti ama iki yüz yıl bu tarza zarar verememişti. Elbise çok güzeldi.

Mary artık evde değildi ama Charlotte çanının ipini çektiği takdirde aşağı kattan bir hizmetçinin gelip giyinmesine yardım edeceğinden emindi. Bunun önemi yoktu. Charlotte son bir haftadır kendi kendine giyinmek için elinden geleni yapıyordu. Bayan Charming'den uzanamadığı düğmeleri iliklemesini ve saçını yapmasına yardım etmesini isteyebilirdi. Veya belki Albay Andrews'tan. Charlotte'ın içinden bir ses, adamın topuz yapmakta usta olduğunu söylüyordu.

Kapı çalındı. Charlotte'ın kapısını Mary dışında kimse çalmazdı ve Mary son gelişinde silah taşıma hakkını kullanmıştı.

Eddie'nin sesi, "Girebilir miyim?" diye sordu.

Charlotte, "Tabii," dedi.

Eddie içeri girdiğinde Charlotte onun da alıştırma kılıcı taşıma hakkını kullanmayı sürdürdüğünü gördü.

"Korumam gelmiş."

“Korumaya ihtiyacın olduğunu kanıtladın.”

“Sence onu kullanmak için bir şansın daha olacak mı?”

“Bir delikanlının hayalleri.”

“Ucu körelmiş.”

“Benim hayalimde, ucu çivi gibi sivri. Ayrıca, Mallery’nin yüzüne adam bebek gibi zırlayana kadar vuruyorum.”

“Ne ayrıntılı bir hayalmiş.”

“Hem, daha araba yarışçısı olduğum bölüme gelmedim.”

Charlotte banyoda makyajına rötuş yaparken Eddie kapının yanında dikildi ve Charlotte sabahlığını çıkarıp elbisenin içine girerken arkasını döndü.

Charlotte, “İl... düğmeleri ilikleme konusunda yardıma ihtiyacım var,” dedi.

Eddie içini çekti. “Gerçekten mi?”

Eddie’nin isteksizliği Charlotte’ın gözlerini kırıştırmasına sebep oldu. “Meşgulsen Bayan Charming’den yardım isteyebilirim.”

Her hareketinden isteksizlik akan Eddie, Charlotte’ın yanına geldi. Eddie baş belası kardeşinden bunalan bir ağabey gibi miydi? Eddie elbisenin sayısız düğmesiyle uğraşırken Charlotte dudağını ısırды. Konuşmaya devam edip Eddie’yi daha fazla sinirlendirmemeye kararlıydı.

“Beni delirtiyorsun.”

Charlotte dümdüz bir sesle, “Kusura bakma, ağabeyciğim,” dedi.

Eddie’nin elleri duraksadı. “Lütfen bana öyle deme.” Charlotte onun parmaklarının sırtında dolaşmaya devam ettiğini hissetti. “Manastıra gidişimizden beri beni sürekli

güldürdün ve özleme kapılmama sebep oldun -ki o zaman yeterince akıllı olmadığından beni hayal kırıklığına uğrattığından endişeliydin. Hakikaten iyi yürekliisin. Bunun ne kadar ender bir şey olduğunu biliyor musun? Varlığın beni kendine çekiyor ama seni fark etmemem gerek. Gölcükte yüzerken kayıtsız davranmakta yeterince zorlandım. Korseni çözmek neredeyse sonum olacaktı. Şimdi yine buradayım, sana çok yakınım ama seni alıp götüremiyor, sana sahip olamıyorum. Herhâlde mazoşistim.”

Charlotte ciğerlerini boşaltması gerektiğini hatırladı ama bunu ancak hızlı, sık nefesler aldıktan sonra yapabildi.

“O hâlde, sana ağabey demememi mi yeğlersin?”

“En azından yalnızken öyle deme, lütfen.” Charlotte, Eddie’nin alnını ensesine yasladığını hissetti ve verdiği nefes Charlotte’ın sırtındaki tüylerin diken diken olmasına yol açtı. “Lütfen. Ben ben değilken, burada seninle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bilmiyorum...”

Charlotte başını olumlu anlamda salladı. Eddie kollarını Charlotte’ın beline dolayarak kadına arkadan sarıldı. Charlotte kollarını onunkilerin üzerine koydu ve bir süre sessizce durarak birbirlerine sarıldılar. Charlotte’ın kalbi öyle hızlı atıyordu ki, kadın korsajının titrediğini görebiliyordu ama kendisini tuhaf bir biçimde sakın hissediyordu.

Charlotte ani bir kavrayışla, *bunları on dört yaşındayken yaşasam ölmüştüm*, diye düşündü. *Genç hâlimi en azından o kadar hatırlıyorum.*

Buradaki romantizm, şaşkınlık ve heybetli belirsizlik Charlotte’ın kalbini kırar, onu delirtirdi. Şimdi ne

olacak, sonra ne olacak, ne demeliyim, ya arkamı dönssem, ne yapacağız? Ama yaşı Charlotte'a en azından bir şair gibi anın içinde yaşayacak sükûneti vermişti – Charlotte güzelliği *sonra ne olacak*'ın getirdiği tedirginliğe feda etmeyecek, yalnızca olanları gözlemleyecekti. Eddie'nin Charlotte'ın ellerinin altındaki ellerinin sıcaklığı. Charlotte'ın sırtında hissettiği kalp atışları. Başını Charlotte'ın tenini yanağında hissetmek ister gibi hafifçe yana çevirdiği an. Kollarının hafifçe gerilişi –Charlotte'ın belinin farkında oluşu, orasını hissedışı ve bunun tadına varışı. Charlotte'ın boğazından aşağısından bacaklarına dek hissettiği şeyler –karıncalanmalar, üşümeler ve o hafiflik. Charlotte buraya bunun için gelmişti. Bir daha başka hiçbir şeyin olmasına gerek yoktu. Charlotte, Austen Diyarı'ndaki büyümlü anı yaşamıştı ve bu an tamamlanmasa, belirsizliklerle dolu olsa da mükemmeldi. Charlotte başını arkaya yatırarak Eddie'ninkine değdirdi ve adamın içini çektiğini duydu.

Eddie, “Bu gece Bayan Gardenside’la dans edeceğim,” dedi.

“Önemli değil.”

“Önemli.”

“Burada olmanın sebebi bu. Onun burada olmasının da. Bu şekilde olmak zorunda.”

“Keşke öyle olmasaydı.”

Charlotte da ne dilediğini söylemek üzereydi ama o anda kapısı açıldı. Charlotte, Eddie'nin kollarından sıyrıldı, Eddie de kılıcını yıldırım hızıyla çekti.

Bayan Charming ığlığı basarak ellerini havaya kaldırdı. “Ateş etmeyin, ateş etmeyin!”

Yüzü kızaran Eddie silahını indirdi. “Özür dilerim. Ben... Kusura bakmayın.”

Charlotte, “Bu evde beni öldürmek isteyen birileri daha olabilir diye nöbet tutuyor,” dedi.

“O zaman seni canlı yakalamak istemem iyi oldu, çünkü düğmelerimi ilikleme lazım,” dedi Bayan Charming. “Hizmetçi çağırarak istemiyorum. Artık o deli bakışlı, tetik meraklısı tiplerden hiçbirine güvenmiyorum.”

Bayan Charming sırtını Charlotte’a döndü ve düğmelerinin iliklenmesine razı oldu, sonra Charlotte’ın elbisesinin Eddie’nin düzgün ilikleyemediği düğmelerini ilikledi. Bu sırada sürekli konuştu, eski balolardan, en sevdiği danslardan ve ne zaman müzik başlasa midesinin heyecandan büzüldüğünden bahsetti. Sahte İngiliz aksanı Mallery Charlotte’ı öldürmeye kalkıştığından beri tatil-deydi.

Bayan Charming, Charlotte’ın saçını yapmaya gönüllü oldu ve kadını kendi odasına sürükledi. Charlotte açık kapıdan Eddie’nin koridorda durduğunu, elindeki kılıcı kararsızca tuttuğunu gördü.

“Git giyin, Eddie,” diye seslendi. “Lizzy bize saldıran umutlu bir katil olursa onu saç maşasıyla döveceğine söz verdi.”

Charlotte bunun mantıklı bir tehdit olduğunu düşünüyordu. Eddie de aynı fikirde olacaktı ki, bir an duraksamasına rağmen çok geçmeden başını sallayıp uzaklaştı.

Bayan Charming, “Gerçekten, ilk bakışta görüldüğünden daha güzelsin,” diyerek Charlotte’ın saçına hacim kazandırmak için altına plastik bir kabartıcı soktu.

Charlotte, “Teşekkürler?” dedi.

“İnsanın alışması gereken bir görünüşün var. Bir süre sonra insana güzel gelmeye başlıyorsun. Benim Bobby seni görse kesinlikle seninle numune yatak denemesi yapardı.”

“Tamam.”

“Tabii, sen buna yanaşmazdın. Sen o tehlikeli kadınlardan biri değilsin, Charlotte. İyi birisin.”

CHARLOTTE BALOYU GÖRMEDEN ÖNCE SESİNİ duydu. Müzik yukarı kata süzülerek Charlotte’ı sahanlığa çıkmaya itti. Charlotte’ın kendisini balo elbisesinin içindeyken bu kadar farklı hissetmesi ilginçti –özel biri gibi, bir prenses gibi.

Bayan Charming ve Bayan Gardenside Charlotte’la sahanlıkta buluştular. Resmi kıyafetli yabancılar ön kapıdan döne döne geçiyor, uşaklara pelerin ve şapkalar veriyor, büyük salona doğru giderken gülüşüyordu. Charlotte Bayan Wattlesbrook’un bu kadar insanı nereden bulunduğunu merak etmeden edemedi. Oyunculuk ajansından mı? Yerel YMCA’dan mı? Evde Naiplik dönemi giysilerine bürünmüş üç düzine yeni insan olmalıydı. Charlotte durduğu yerden Mallery’nin kapısındaki polis bandını da, duvardaki kurşun deliğini de göremiyordu. Austen Diyarı süslenmiş, güzelleşmişti.

Bayan Charming, “Her seferinde ilk kez gibi oluyor,” diye fısıldadı. “Her seferinde, *bu her şeyin değiştiği balo olacak*, diye düşünüyorum.”

Bayan Gardenside, “Değişiyor mu, peki?” diye sordu.

“Bir bakıma. Ama belki... yeterince değil.”

Albay Andrews merdivenin dibine geldi. Bütün erkekler gibi o gece o da siyah ceket, beyaz gömlek ve kısa pantolon giymiş, kravat takmıştı. Bu, smokinin Naiplik dönemi versiyonuydu. Adam bir elini arkasına götürüp diğerini kaldırarak davette bulundu.

“Benden yalvarmamı istemeyin, Bayan Elizabeth, çünkü bunu yapacağımı biliyorsunuz. Bana gelin ve beni dünyanın en mutlu erkeği kılın, yoksa adaletsizlikleri için ilahi varlıklara isyan ederim. Tanrılar bana acıyıp beni öldürene, kırık kalbimin acısını böylece dindirene kadar öfke krizleri içinde çırpınırım. Size yalvarıyorum, benim leydim olun!”

Bayan Charming eldivenli ellerini göğsüne bastırdı ve sevinçle iç çekti, sonra merdivenden belden yukarısını çalkalayarak, sallayarak, koşar adımlarla indi. Albay Andrews merdivene uçarcasına tırmanarak onunla yarı yolda buluştu; sanki ona dokunmak için bir saniye daha bekleyememişti.

Albay Andrews, Bayan Charming’in elini eline alıp öptü, sonra tavana bakarak iç çekti. “O gerçek bir tanrıça. Tanrıça!”

Bayan Charming’in gözleri parladı ve kadın ağlayacak gibi göründü ama onun yerine Albay Andrews onu alıp götürürken kıkırdadı.

Charlotte ve Bayan Gardenside merdivenden inemeden Eddie aşağıda belirerek onları beklemeye başladı. Charlotte'a bakmıyordu.

“Bayan Gardenside, söylemeden edemeyeceğim. Şahsen bu akşamki davranışınızı feci buluyorum.”

Bayan Gardenside şakacıktan gücenmiş gibi, “Affedersiniz?” dedi.

“Eder miyim, bilmem. Diğer hanımefendileri düşünün, Bayan Gardenside. Onların hassas yapılarını, yaralı kibirlerini düşünün. Yalnızca çekici olmak size yetmiyor, hemcinslerinizi böylesine göze batan bir biçimde gölgede bırakmak zorundasınız, öyle mi? Kendinizden utanmalısınız.”

“Belki burnumu çamurla pudralayabilir ya da saçıma yağ sürebilirim?”

“Kışkırtıcı öneriler, ama bence yanınızdaki varlığım ihtişamınızı gerektiği gibi söndürebilir.”

Bayan Gardenside, Eddie'nin koluna girdi ve yapmacık bir Güneyli aksanıyla, “Tatlım, sen kancasız balık bile yalalarsın,” dedi.

“Leydim balık istiyorsa, balıklar onun olacak.” Eddie balo salonunu işaret etti ve ikisi yürüyüp uzaklaştılar.

Eddie yine Charlotte'ın gözlerine bakmadan, omzunun üzerinden, “İyi akşamlar, Charlotte,” dedi.

“Merhaba, Eddie.”

Bayan Wattlesbrook, Charlotte'ın dikkatini çekmek için elini salladı. Üzerinde aşırı dantelli bir elbise vardı, saçındaki tüyler de her hareketinde sallanıyordu. Alyansı olmadan çok neşeli görünüyordu. “Bayan Cordial, sizi

çok eski bir aile dostumuz olan Lord Bentley'le tanıştırmak isterim. Kendisi sizinle tanışmayı özellikle istedi. Sör Charles, Bayan Charlotte Cordial."

Lord Bentley uzun boylu bir adamdı. Hatta boyu gündelik yaşamda canını sıkacak kadar uzundu. Evet, Charlotte uzun boylu bir kadındı ama onu Chrysler Binası'yla eşleştirmek biraz abartı gibiydi.

"Bayan Cordial, izin verirsiniz sizinle tanışmanın büyük bir zevk olduğunu belirteyim. Cüretkâr mı davranıyorum? Başka bir meşguliyetiniz var mı, yoksa ilk iki dansı bana bahşetmenizi rica edebilir miyim?"

Demek Charlotte yine bir kör randevuydu. Yine bir adam, Charlotte'ın bir arkadaşı tarafından bu işe zorlanmıştı –ya da bu durumda, para aldığı için. O hâlde, adam jigolo muydu? Aslında hepsi temelde jigolo değil miydi? İy.

Charlotte adamın koluna girip balo salonuna gitti. Şamdanlarda yüzlerce mum pırıldıyordu, müzik de onlara karşılık veriyordu. Çiftler çoktan dans etmeye başlamıştı ve etekleri savrulan elbiseler mercan kayalıkları kadar güzeldi. Duvarlara yaslanmış masaların üzerine panç kâseleri ve tatlı, çıtır çıtır aromalar yayan çörekler yığılmıştı. Charlotte şaşkınlıkla iç çekti. Austen Diyarı ona hiç bu kadar gerçek gelmemişti.

"Çok güzel," dedi.

Lord Bentley, "Siz de öylesiniz," dedi.

İç sesi, ööö, dedi.

Charlotte, Lord Bentley'yle dans etti, arada sırada Bay Grey'in Bayan Gardenside'la dans edişini izledi. Bazen de

Bay Grey, Bayan Cordial'ın Lord Bentley'yle dans edişini izliyordu.

İkisi pistin ortasında daireler çizmek için sıra beklerken Lord Bentley, "Bayan Wattlesbrook'tan hakkınızda çok şey duydum," dedi.

Charlotte, "Öyle mi?" diye sordu. Eddie'yle Bayan Gardenside dans ediyorlardı. Charlotte'ın içinden gülmek geldi. Bu pek romantik bir dans değildi. Ama Eddie kızın ellerini tutuyordu.

Lord, "Merakımı uyandırılıyorsunuz," dedi. "Londra'dan buraya kadar sırf sizinle tanışmak için at bindim."

Charlotte, "Çok uzaktan gelmişsiniz," dedi.

Adam, "Buna değdi," dedi. Sonra dansa başladılar. Pistin ortasından sekerek geçtiler, sonra zıplayıp yana adım attılar. Charlotte kimsede gizli kamera olmadığını umuyordu. Bunun YouTube'a düşmesini ve çocuklarını utandırmasını istemiyordu.

İkinci dans o kadar Virginia havası olmadığı gibi, modern tarzdaydı. Partnerler karşı karşıya duruyor, birleşip ayrılıyordu. Lord Bentley konuşmak yerine yakıcı bakışlar atmaya karar vermiş gibiydi. Charlotte, Mallery'nin profesyonel yakıcılığına alıştıktan sonra, Lord Bentley'in girişimini acınası buldu.

Dansın bir noktasında hanımlar sağlarındaki beyefendinin yanına geçtiler. Charlotte elini kaldırdı. Eddie elini tuttu. O dokunuşla bütün sihir, kokular ve göz kamaştırıcı görüntüler Charlotte'ı sarıp sarmaladı. Charlotte artık gözlemlemiyordu, Austen Diyarı'nın içindeydi. Gerçekti.

Eddie yumuşak bir sesle, “Üzgünüm,” dedi.

“Üzülme.”

Diğer dansçıların arkasına geçip yeniden buluştular.

“Böyle olmamalıydı,” dedi Eddie.

Charlotte, “Buna karar vermek bana düşmez,” dedi. Ama düşmesini dilerdi.

Partnerlerinin yanına döndüler. Lord Bentley sürekli kaş çatıyor, kara kara düşünür gibi görünüyordu. Charlotte muhtemelen doğuştan yakıcı bakışlara sahip olan Mallery’yi bir kez daha takdir etti. Adamın teri bile kara kara düşünür gibiydi.

Dans bitmişti. Bayan Gardenside, Bay Grey’in koluna girdi ve ikisi birlikte yürüyüp gittiler.

Charlotte eşlikçisinden daha fazla soru gelmemesi umuduyla, elinden geldiğince telaşlı bir biçimde, “Kusura bakmayın... hanımefendilere özgü işlerim var,” dedi. Lord Bentley eğilerek selam verdi, Charlotte da aceleyle uzaklaştı. Dürüst davranmıyor muydu? Belki yalnızca akıllılık ediyordu. Ama aklında birilerini gizlice takip etmek olduğu ve takipçilik geçmişinin pek etkileyici olmadığı düşünülürse, bu muhtemel değildi.

Charlotte, Eddie ve Bayan Gardenside’ı güvenli bir mesafeden takip etti. Çift seraya girdi. Charlotte kapıda durup eğrelti otlarının arkasına saklandı. Camla çevrili odanın havası tropik sıcaklıktaydı ve çıplak kollarını kazak gibi tatlı tatlı ısıtıyordu.

Bay Grey, Bayan Gardenside’ın elini tutup konuştu. O an, bu andı. Bu, Charlotte’ın da katil Mallery’den alaca-

ğı evlenme teklifi anıydı. Sonuçta tatile her şey dâhildi: Yemekler, gardırop, geziler ve evlenme teklifi. Şu anda Albay Andrews da muhtemelen evin başka bir yerinde Bayan Charming'e bininci kez evlenme teklif ediyordu.

Çift bitkilerin arasında gezerken alçak sesle konuşuyordu, başlarını da birbirlerine doğru eğmişlerdi. Bayan Gardenside'in eli Eddie'nin kolundaydı. Eddie'nin eli de onun elinin üzerindeydi. Charlotte'in boğazı sıkıştıyordu. Kendine işkence ediyordu, o kadar. Otel odasındaki James'le Justice'i gizli gizli izlemek ister miydi? Kesinlikle hayır. Koridorda yürümeye başladı.

Bir saniye sonra geri döndü. Eddie, Bayan Gardenside'in ellerini tutmuş, ciddi bir tavırla konuşuyordu. Kız çok mutlu olmuş gibiydi. Öpüşecekler miydi? Evet, kesinlikle, her an öpüşebilirlerdi. Ay ışığı bu sahne için ayarlanmış gibi, pencereden tam da üstlerine düşüyordu. Hava bile aşktan, bitki özlerinden ağırlaşmıştı. Lütfen, öpüşmesinlerdi. Her şey oyun olsa da, Charlotte buna dayanamazdı. Eddie, Bayan Gardenside'ı öperse, bunu istediği için yapmış olurdu, değil mi? Alisha genç ve güzeldi. Belki Eddie, James'e Charlotte'in sandığından çok benziyordu. Charlotte'in kalbi göğsünde sıçrayarak onu kaçmaya teşvik etti.

Charlotte eliyle gözlerini örttü ve iç sesini aradı.

Ne yapacağım?

İç sesi fikrinin sorulmasına sevinerek koş koş geldi. *İyi insanlar başkalarının pahalı romantik anlarını bozmaz. Üstelik sen Eddie'yi gerçekten sevmeye hazır değilsin. Kendini aptal durumuna düşürmeden çık git, yoksa kalbin*

yeniden kırılacak. Son kez olanlardan sonra hâlâ iyileşemedik, çok sağ ol.

Charlotte, *hayır*, diyerek kendisini şaşırttı. *Hazırım. Tekrar sevmeye hazırım ve Eddie'yi seçiyorum. Bir ülkede iki çocuğum, diğer ülkede bu adam varken nasıl olacak, bilmiyorum. Ama Eddie dışında birlikte olmak isteyeceğim kimseyi hayal edemiyorum. Bu bencilce mi? Bu, iyi biri olmadığımı anlamına mı geliyor?*

İç sesi, *evet*, dedi.

Eh, sana aldır mıyorum. Bu hikâyede kahraman ben olacağım.

Charlotte odaya girmek üzereyken seradaki işlerini bitirmiş gibi gözükken çift dışarı çıktı.

Eddie, “Charlotte?” dedi.

Charlotte başka ne diyeceğini bilmediğinden sadece, “Eddie,” dedi. Ama çenebaz Bayan Gardenside’in merhameti sayesinde cümle kurma azabından kurtuldu.

“Ah, Charlotte, bu şahane değil mi?” diyen Bayan Gardenside Charlotte’ın yanına seğırtti.

“Öyle mi?”

“Ama, benimle alay etme. Bu kadar kör olduğum için benimle dalga geçeceksin, biliyorum. Senin kadar açık göz değilim, biricik, tatlı arkadaşım. Sen katilleri ortaya çıkarabiliyorsun ama ben gözümün önünde filiz veren gerçek aşkı göremedim!”

Charlotte, “Kendini hırpalama,” dedi. “Gerçek aşk kolayca birçok şeyle karıştırılabilir. Arkadaşlık, insani ilgi, hızsızlık...”

“Sus artık, seni tatlı şey. Şimdi geri dönüp geçen iki haftaya baktığımda, bunun izini olup biten her şeyde görebiliyorum. Bay Grey’in yiğitliği, süregelen ilgisi, hatta dans etmeye gönülsüz oluşu. Bense onun bu son gecemiz olduğu için huzursuz olduğunu sandım. Meğer baştan beri bir sır saklıyormuş! Kendimi düşündüğümü zannetme, sevgili Charlotte’ım. Sinsilik ettin ama seni fena hâlde azarlamam gerekse de durumu anlıyorum. Bazen insanın niyeti âşık olmak değildir. Birdenbire olur.”

Charlotte buna itiraz etmek üzereydi. Aşkta seçim konusunda düşünmek ve etkileyici görüşler geliştirmek için bir yıl vakti olmuştu ama Charlotte kendisini durdurdu çünkü kafası birden karışmıştı. “Bir dakika... ne?”

Bayan Gardenside yüzünde nazik bir ifadeyle Charlotte’ın yüzünü inceledi. “Gerçekten anlamıyorsun, değil mi? O zaman haberi sana ben mi vereyim?” Eddie’ye göz attı ama izin almayı beklemedi. “Sana âşık, Charlotte! Sana sırılsıklam âşık! Hem gerçekten ağabeyin de değil, elbette. Bunca zaman koluma zorunluluktan giriyormuş ama şimdi onu özgür bırakıyorum! Sevmekte özgürsün!”

“Ne?” Charlotte, Bayan Gardenside’in ne dediğini bir türlü anlayamaz gibiydi. Sebep genç kadının özgür kelimesini bol bol kullanması olabilirdi.

Alisha, “Senden gerçekten hoşlanıyor,” diye fısıldadı.

Kız gülümsedi ve Charlotte’ın elini sıktı.

Charlotte’ın artık Eddie’ye bakacak cesareti vardı. Eddie dişlerini gösterecek kadar geniş bir tebessümle gülümsü-

yordu. Yanakları gamzelerle süslüydü, gözleri iri iri açılmıştı. Charlotte'ın vereceği tepkiden korkar gibiydi.

“Ama senaryoya göre... birlikte olmalısınız.”

Alisha -kız artık aksanıyla, hâl ve tavırlarıyla kesinlikle Alisha'ydı- dudaklarını büktü ve tek omzunu silkti. “Buraya aşk yaşamak için gelmedim. Doğrusunu isterseniz, bu işi çok tuhaf buluyorum.”

Kız gülümseyerek Charlotte'ın yanağını öptü ve başka bir şey söylemeden çekip gitti. Charlotte sıcacık serada Bay Edmund Grey'le yalnız kaldı. Veya belki Reginald'la. Ama kesinlikle Eddie'yle.

Eddie, “Bu anı böyle hayal etmemiştim,” dedi.

Demek bu anı hayal etmişti! Charlotte yanaklarını serinletmek için buz gibi parmaklarını yüzüne bastırdı.

“Aklında ne vardı?”

“Seni yaz günüyle kıyaslayayım mı, türünden şeyler. Hep işe yarar, değil mi?”

Charlotte artık Eddie'nin yanındaydı, ama odaya girdiğini hatırlamıyordu. Belki Albay Andrews'un tekerlekli hayaleti gibi süzülüyordu. “Neden denemiyorsun?”

Eddie'nin tebessümü yumuşadı. Charlotte'ın ellerini tutan eli ılıktı.

“Sen daha ziyade sonbahar günü gibisin. Varlığın değişimin yaklaştığından emin olmamı sağlıyor ve bu istediğim, memnuniyetle karşılayacağım bir değişim.”

“Lydia'yla akşamınızı berbat ettiğim için özür dilerim. Umarım maaşın falan kesilmez. Ama... seni özledim. Bu aptalca mı?”

“Duyduğum en bilgece şey.”

Bankta oturuyorlardı ama Charlotte oraya yürüdüğünü de hatırlamıyordu. Sürekli sağa sola süzülür gibiydi. Biri bir yerine ip bağlayıp Charlotte’ı karnavallarda satmalıydı.

Eddie, “İtiraf etmem gereken bir şey var,” dedi. “Eskiden oyuncu ekibinden olan, müşterilerden birine âşık olan bir arkadaşım var. Onun fanteziyle gerçekliği birbirine karıştırdığını, rolünü oynarken âşık olduğunu hayal ettiğini düşünmüştüm. Bunun gerçekten mümkün olduğunu düşünmemiştim. Ama sen bunu mümkün kıldın.”

Charlotte güldü. “Bu resmen delilik!”

“Bir itirafım daha var. Deliliğe bayılırım.”

Charlotte’ı öptü.

Charlotte, iç sesine, *yanılmışsın*, dedi.

İç sesi, Charlotte’ı nazıkçe dürttükten sonra çekip gitti, Eddie’yle ikisini baş başa bıraktı.

Eddie, Charlotte’ı öpmeye devam etti. Charlotte düşüncelere daldı: Benden hoşlanıyor gibi. Gerçekten hoşlanıyor. Belki (of, bunu yapmaya devam ederse nefes alamayacağım), belki bende bir sorun yoktur. (Kutsal olan her şey adına, dudakları enfes.) Belki James ne yaparsam yapayım beni Justice’le aldatacaktı. Belki (amanın, bu adamı sonsuza dek öpebilirim), belki bunların benimle ilgisi yoktu. Belki kırık dökük, istenmeyecek türden biri değilimdir. Belki... (bir erkeğin sizi öperken yüzünüzü avuçlaması çok tatlı değil mi? Çünkü bana çok tatlı geliyor.)

Eddie, Charlotte’ı öpmeye devam etti.

Konuşmayı bıraktıklarından, Charlotte duvarlardan geçen, pencerelerden geçen yankılı, hayaletimsi müziği duyabiliyordu. Müzik kederli, ürkütücü ve güzeldi. Eddie, Charlotte'ı çekip ayağa kaldırdı ve ikisi dans ettiler. Eddie, Charlotte'ın elini, sırtını tuttu ve onu odada döndürdü. Charlotte vals ya da ona yakın bir şey yaptıklarını tahmin etti. Ayaklarının ne yaptığından pek haberi yoktu.

Charlotte, *gece yarısı olmak üzeredir*, diye düşündü ve hayal meyal, elbisesinin paçavralara dönüşüp dönüşmeyeceğini, doğuştan fare olan atların onu eve götürmeye gelip gelmeyeceğini merak etti.

O baş belası, evine bağlı farelere, *ama ben daha eve gitmeye hazır değilim*, diyecekti. Elbisesi paçavralara dönse, Eddie'nin karşısında yalınayak kalsa, göz kamaştırıcı bütün ayrıntılar sihirle yok olsa da buna aldırmayacaktı. Burada kalabildiği sürece hiçbir şeye aldırmayacaktı. Ve Charlotte ilk kez, Eddie'nin burada kalmasını isteyeceğinden emindi.

Hayaletimsi müzik bitene kadar dans ettiler. Sonra, gece yarısından çok sonraya kadar öpüştüler ve güneş doğana kadar konuştular.

ev, geçen yıl

JAMES GIYSİLERİNİ TOPLAR, DOLAPLARINI BOŞALTIRKEN çocuklara, “Sizi terk etmiyorum,” dedi.

“Hep sizin babanız olacağım. Sizi hiçbir zaman terk etmeyeceğim,” dedi ve birkaç karton kutuyu doldurup gitti.

austen diyarı, 14. gün

ŞAFAK SÖKMÜŞTÜ. EDDIE'YLE CHARLOTTE MERDİVENE ağır ağır tırmanırken pencerelerden gelen soluk renkli ışık üzerlerine yerçekimi gibi baskı yapıyordu. Charlotte'ın vücudu ona bir çuval saman gibi geliyordu, ama aklı harıl harıl çalışıyordu ve elinin Eddie'nin dokunduğu noktaları karıncalanıyordu. Yatmaya giden Albay Andrews'la Bayan Charming'in yanından geçtiler ve Eddie, Charlotte'ın elini bırakmadı.

Charlotte'ın kapısına vardıklarında durdular. Başka bir şey yapamayacak kadar yorgunlardı ama birbirlerini bırakmayı da hiç istemiyorlardı.

Eddie sabahın etkisiyle boğuklaşmış bir sesle, “Bir sonraki seans başlayınca kadar iki haftam var,” dedi.

Charlotte, “Burada kalmak istiyorum,” dedi. İki hafta daha kalabilir miydi? Çocukları için her şey yolunda gidecek miydi? Charlotte öyle umuyordu. Ama sonra ne olacaktı? Bunun önemi yoktu. Charlotte âşıktı ve kalbi tazele-nip yepyeni olmuştu.

Charlotte pratik aklı uyanıp endişelenmeye başlayama-dan odasına girdi.

Balo elbisesini çıkarmaya zahmet etmedi. Anlaşılan kor-seyle uyumak mümkündü ama belki pek tavsiye edilecek bir şey değildi. Charlotte parlaklaşan ışıktan korunmak için gözlerini kapattı ve rüyasında derhâl kasa kasa lahana taşıyan bir kamyon gördü.

İç sesi homurdandı. *Haydi ama! Lahanelerin hiçbir ro-mantik yanı yok. Öyle bir geceden sonra rüyanda en azından şöyle seksi, terli bir şeyler görebilirsin.*

Uyuyan Charlotte omuz silkti. Yapacak bir şey yoktu. Rüyalar kendi kendilerini seçerlerdi ve bu sabah rüya me-nüsünde lahana vardı. Kamyon dolusu lahana.

Charlotte utangaçlığa kapılmış hâlde uyandı. Ve her yeri ağrıyarak. Korseyi çıkarmak için harcanan zamana acımamak gerekirdi. Güneş tepedeydi –Charlotte uyurken kahvaltıyı kaçırmıştı. Charlotte açtı ama utanıyordu da. Bugün son yaşanacaktı ve Charlotte “sonsuz dek mutlu

yaşadı” cümlesini bugüne nasıl uyduracağını bilmiyordu. İki hafta daha kalırsa, kabarak aralarına giren Atlantik Okyanusu’na direnebilecek bir şey yaratabileceğinden de emin değildi. Hem Austen Diyarı arkalarında kaldıktan sonra, Eddie’yle araları tuhaf olacak mıydı? Eddie, Charlotte’in normal olduğunu fark edip bahaneler uyduracak, Charlotte’ı evine gönderecek miydi?

Charlotte kendi kendine, *o bu riske değer*, dedi. *Yine uyuşmuş hâline dönme.*

Charlotte banyo yaptıktan sonra son kez korse giydi -insanı sucuk gibi sıkan, insana işkence eden giysi bu kez Charlotte’ı duygulandırmıştı- sonra elbisesini giyip odasından çıktı.

Bayan Gardenside, “Günaydın, Charlotte,” dedi. “Kahvaltıyı kaçırdın.”

Charlotte, “Geç yattım,” dedi.

Bayan Gardenside/Alisha gırtlaktan gelen, alçak bir sesle güldü.

Charlotte, “Bay Grey’i bana verdiğin için teşekkürler,” dedi. “Senaryoya göre senin olmalıydı.”

“İğrenç! Babam yaşında.”

Muhtemelen öyle değildi ama Charlotte yine de gülümsemi.

“Senden bir iyilik isteyebilir miyim?” dedi. “Muhtemelen fazla ileri gidiyorum ama... acaba kızıma bir not yazıp havalı olduğumu düşündüğünü söyleyebilir misin? Ya da öyle bir şeyler? Kızım sana tapıyor ve beni şey olarak görüyor... eh, anne olarak.”

“Biricik, sevgili arkadaşım için mi? Elbette.”

“Bu... bu inanılmaz. Teşekkürler. Sakıncası yoksa ben de senin annene not yazacak, ona ne kadar muhteşem olduğunu düşündüğümü söyleyeceğim.”

Alisha’nın tebessümü hüzünlüydü. “Hiç sakıncası yok.”

Charlotte notu kaliteli kâğıda, el yazısıyla yazmayı planlıyordu. Belki tüy kalem bile kullanırdı.

Alisha, Charlotte’a sarıldı, kadını iki yanağından öptü ve toparlanmaya gitti. Charlotte, Bayan Charming’in açık kapısından içeri girdi.

“Kalıyor musun?” diye sordu.

Bayan Charming yere oturmuş, ayak tırnaklarını cart mercan rengine boyuyordu. “Evet, neden olmasın? Cinayetler, tabancalar falan derken bu seans bana pek gerçek gelmedi. Bu macera *CSI: Pembroke Park* şeklinde bitsin istemiyorum. Hem Albay Andrews iki ay daha burada olacak, o yüzden ona eşlik etmeliyim.”

Charlotte kadının yatağına oturdu. “İkiniz gerçekten birlikte misiniz?”

“Yok canım, albayın tipi değilim. Birbirimizi kendi çapımızda seviyoruz. Muhtemelen bundan fazlasına ihtiyacım yok.”

“Yok mu?”

Bayan Charming’in alt dudağı titremeye başladı. Daha boyanmamış birkaç tırnağı olmasına rağmen fırçayı çevirip ojenin içine soktu. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Nereye gideceğimi bilmiyorum. Gitme fikrini hayal bile edemiyorum ama sonsuza dek burada kalamam. Değil mi?”

Charlotte'a iri, ıslak gözlerle baktı. Küçücük çenesi de titriyordu.

Charlotte, Bayan Charming'i kolundan tuttu ve onu Bayan Wattlesbrook'un masasını toparlamakla meşgul olduğu oturma odasına götürdü.

"Bayan Wattlesbrook, size Bayan Elizabeth Charming'i takdim edeyim. Onu aylardır misafiriniz olarak tanıyor-sunuz ama kendisi büyük bir potansiyele sahip. Bayan Charming Pembroke Park'ı ayakta tutmakla çok ilgileniyor. Ayrıca Pembroke Kulübesi'ni restore ettirip Rüzgârlı Kuytu'daki etkinliklerin devam etmesini sağlamayı da düşünebilir. Kendisi bilgili bir iş kadını ve tek bir yatak dükkânını üç eyalete yayılmış on sekiz mağazadan oluşan bir zincire dönüştüren ortaklardan biri. Bol parası var, yatırım yapmak istiyor ve sahteyle gerçeği birbirinden ayırabilmek gibi bir süper gücü var. Kısacası Bayan Charming biricik yeni arkadaşınız. Bence ikinizin iş konuşmanızın, ortaklık kurmanızın ve burayı ayağa kaldırmanızın vakti geldi."

Charlotte konuşurken Bayan Charming üç kez iç çekmişti. Bayan Wattlesbrook da etkilenmiş görünüyordu. Charlotte bunu kadının ellerini sürekli oynatıp saçlarını düzeltmesinden, ellerini göğsüne, ardından kucağına koymasından anlayabiliyordu. Ama kadının yüz ifadesi hâlâ sertti.

"Herhâlde bu para ve ortaklık teklifiyle işlerime karışabileceğini de düşünecek? Aklınızda tam olarak ne var, Bayan Elizabeth?"

Bayan Charming, "Şey, bu çok ani oldu," derken kendisini eliyle yelpazeledi. Bir koltuğa derli toplu bir biçimde

oturdu. “Hemen aklıma gelen birkaç şey var: Biliyorsunuz, bütün kışı kapalı geçirmek zorunda değilsiniz. Kışlık palto-lar, kulaklıklar falan çok cici. Pembroke Park’ta Noel kutla-ması yaptığımızı hayal edin! Daha fazla pazarlama gücünüz olursa yeni müşteri bulmakta zorlanmazsınız. Hele de me-nüde birkaç değişiklik yaparsanız.”

“Dönemin kültürüne sıkı sıkı uymak...”

“Biliyorum ve bu çok iyi, çok hoş, cancağızım ama ye-mekler... Yemekler! O kadar otantik olmak zorunda mı? Her öğünde daha insan dostu birkaç yemek sunsanız ve sadece bir iki tanesi Naiplik dönemi yemek kitaplarından fırlamış gibi olsa? Hazır turta ve mısır içinde sosisli yiyelim demiyorum ama insanların görünce tanıyacağı birkaç ye-mek olsa, iyi olurdu. Kuzu gözü yememizin şart olduğu bir durum var mı?”

Bayan Wattlesbrook biraz incinmiş görünüyordu. Omuz silktilti.

“Dinleyin, ev sahibesi hâlâ siz olacaksınız, oyuncuların ve misafirlerin karakterlerini, aşk ilişkisi senaryolarını yazıp eski modadan şaşmamamızı sağlayacaksınız. Ortamı canlı tutmak için Albay Andrews’un eğlence planları yapması-na izin verin. Sizin yazdığınız senaryoları oynamamıza, gi-zemli hikâyeler yazmaya bayılıyor ve tonla başka fikri var. Bu arada, işin finansal kısmıyla ben uğraşayım. O kadar gizli olmak, müşterilerinizi ince eleyip sık dokumak zorun-da değilsiniz. Güvenliği arttırın, sonra reklam yapıp yeni müşteri bulalım. Sadece iki ya da üç haftalık seanslar yeri-ne hafta sonları da etkinlik düzenleyelim. Hem, bize daha

fazla erkek lazım! Bence her kadına iki erkek düşsün ki, herkesin seçme şansı olsun. Sonra misafirler gezebilmeli, mesela Rüzgârlı Kuytu'daki misafirleri ziyaret edebilmeli ve onların erkeklerine de göz koyabilmeli. Heyecan başlasın!”

“Belki...” Bayan Wattlesbrook oturup ellerini kucağına koydu. “Belki rakamlardan konuşmalıyız?”

“Toprak aşkına, evet, rakamlardan konuşmaya bayılı-
rım! Matematik en iyi dersimdi. Matematik ve anatomi.”

Charlotte, “Ben sizi yalnız bırakayım,” dedi.

Kapıyı kapatırken Bayan Wattlesbrook’un rahatlayarak iç çektiğini ve arkasına yaslandığını gördü.

Charlotte son kez hana yürüdü.

James’in numarasını çevirirken kendi kendine, *Çocukların bir şeyi yoktur*, dedi. *Babalarıyla iki hafta daha kalmak çok hoşlarına gider*. Sonra ne olacaktı? Charlotte İngiltere’ye taşınabilir miydi? Eh... hayır. Lu ve Beckett geçen yıl yeterince patırtı yaşamışlardı. Charlotte, Eddie’yi arada sırada ziyaret edebilirdi. Bu yeterli olacak mıydı?

Charlotte’nın yeni yeni dinçleşen kalbi göğsünde biraz çöker gibi oldu ama Charlotte bunu elinden geldiğince görmezlikten geldi. Beckett, James’in telefonuna cevap vermişti ve onun “alo” dediğini duymak Charlotte’nın gözlerinin dolmasına, kalbinin kabarmasına sebep oldu. Ah, bu çocuğu çok seviyordu.

“Merhaba, bebeğim!”

“Anne?”

“Evet, benim. Kusura bakma, size bir türlü...”

“Bir dakika.”

Yürüme sesleri ve bir kapının kapanma sesi.

Charlotte, “Neler oluyor?” diye sordu. James’la Justice’in öldürüldüğü ve Beckett’in şiddet yanlısı insanlar tarafından kaçırılıp rehin tutulduğu senaryolar hayal ediyordu.

“Konuşmak için babamın çalışma odasına geçtim. Neden burada uyuyamadığımı bilmiyorum. O aptal kane-peden nefret ediyorum.”

“Üzgünüm. Bir dahaki sefere uyuma konusunda başka ayarlamalar yaparız.”

“Evet. En azından ziyaretimiz bitmek üzere.”

“İyi vakit geçirmiyor muydunuz?”

Beckett, “Hayır,” dedi. Bunu aptalın eş anlamlısı gibi söylemişti.

“Ama... baban hayatınızın en güzel günlerini geçirdiğinizi söyledi, Justice da ona anne dediğini söyledi.”

“Onu kazara söyledim. Tabii ki. Garip bir kadın. Birkaç saniye sana sırtıtp yılışıyor ama onu rahatsız edemeyelim diye her gece odasına kapanıyor. Babam da bize ne diyeceğini bilmiyormuş gibi televizyonu açıyor. Son zamanlarda birlikte yemeğe çıkıp bize sadece pizza bırakıyorlar. Hep beraber yemek yememek tuhaf, bilirsin işte.”

“Evet.”

“Seni çok özledim, anne.”

Beckett onu özlemişti. Oğlu küçüklüğünden beri böyle bir şey dememişti.

Charlotte, “Ben de seni çok özledim, Al,” diyerek Beckett’in lakabını kullandı. Beckett bebekken Al Gore’a

rahatsız edici derecede benziyordu –sakallı dönemindeki hâline değil, başkan yardımcılığı dönemindeki hâline.

Beckett endişeli bir sesle, “Yarın dönüyorsun, değil mi?” diye sordu.

Charlotte üç saniye tereddüt etti –o üç saniye boyunca Eddie’yle geçireceği iki haftayı düşünüp tatmayı umduğu mutluluğu Beckett’ınkiyle birlikte terazinin iki kefesine koydu. “Tabii ki,” derken sesinde hiç pişmanlık olmaması için elinden geleni yaptı.

Beckett iç çeker gibi, “İyi,” dedi.

Charlotte boğazını temizledi ve Beckett sesindeki tebessümü duysun diye kendisini gülümsemeye zorladı. “Lu nasıl?”

Beckett kıs kıs güldü. “Sürekli kafamı...”

“Beckett.”

“Tamam, tamam. Ama cidden, morali bu kadar bozuk olmasa burada olmak o kadar tatsız olmazdı.”

“Justice’la arası mı bozuk?”

“Belki. Bilmiyorum. Sürekli arkadaşlarıyla telefonda konuşup Solucan Çocuk’tan yakınıyor –bana kızma, çocuğa kendisi öyle diyor.”

“Kim?”

“Solucan çocuk. Biliyorsun işte, adı neydi?”

“Pete mi?”

“Evet. Lu onu çooooook seviyordu, sonra anlaşılan çocuk ona kazık atmış, Lu da şimdi ondan ölümüne nefret ediyor. O tür bir şey.”

Charlotte havadan sudan konuşur gibi, “Ne yapmış ki?” dedi.

“Herhâlde onu aldatmış.”

Charlotte böyle olacağını biliyordu! Baştan beri biliyordu! Ve şimdi kızı erkek arkadaşsızdı! Evet! Bir dakika –hayır! Ah, olamaz, zavallı Lu. Ah, yazık ona. Oğlanlar neden bu kadar aptal oluyordu? Charlotte, Pete’i öldürecek! Eh, belki Charlotte yeterince cinayetle uğraşmıştı, o yüzden Pete şanslıydı. Lu daha iyi birini bulacaktı. Charlotte buna inanıyor, hatta bunu umuyordu.

“Lu orada mı?”

“Evet, bir dakika.”

Charlotte, Beckett’in kapıyı açtığını ve ablasına seslendiğini duyabiliyordu. Lu da bağırarak bir şey söyledi.

“Çıkmak üzereymiş, öyle diyor.”

“Onunla iki dakika konuşmak istiyorum.”

Beckett, “İki dakika!” diye bağırdı.

Bir sessizlik oldu, sonra Lu, “Merhaba,” dedi.

“Merhaba, bebeğim. Seni özlediğimi bilmeni istedim, o kadar.”

“Evet. Mektubunu aldım.”

“Öyle mi?”

“Evet. Kapatmam lazım.”

“Tamam, yarın görüşürüz.”

Sonra yine Beckett’in sesi duyuldu. “O mektubu yüz kere falan okudu.”

Lu uzaktan, “Kes sesini, Beckett!” diye bağırdı.

Beckett güldü. Charlotte küçük bir dans gösterisi yaptı.

Telefon ondan sonra James’in eline ulaştı. Charlotte onun havadan sudan konuşurken yürüdüğünü ve başka bir

kapının daha kapandığını duydu. James muhtemelen yatak odasındaydı.

James utanç belirtisi olarak yalnızca hafif bir öksürükle, “Çocukları gelecek ay kararlaştırdığımız hafta sonu alamayacağız,” dedi.

Charlotte dudaklarını büzdü. Normalde tamam der ve konuyu kapatırdı. Ama Tanrı aşkına, biri onu öldürmeye çalışmıştı ve Charlotte daha az önce Eddie’yle olma umudundan vazgeçmişti. İnsan öyle bir şeyden sonra, birkaç soru sormaya hak kazanmış olurdu.

“Neden?”

“Eh, benim konferans yaklaşıyor ve...”

“Konferansın kasımda.”

“Evet, yani sadece üç ay kaldı ve hazırlanmam lazım.”

“Gelecek ay her hafta sonu, bütün hafta sonu boyunca kasımdaki konferansına hazırlanacaksın.”

James’in sesi alçaldı, yarı fısıltıya dönüştü. “Biliyorsun, Justice’in çocuğu yok. Ve bu son birkaç haftada biraz zorlandı. Her yaz bir ay boyunca bizimle kalmalarının çok iyi bir fikir olduğundan emin değilim.”

Charlotte çok derin, ayak parmaklarından gelip göğsünde kabarmakta olan haykırışı yatıştırıcı bir el gibi yok eden bir nefes aldı.

“James Nathan Kinder, bu konuşmayı tek bir kez ve hemen şimdi yapacağız, bir daha da asla yapmayacağız. Sen Lu ve Beckett’in babalarısın. Baba dediğin çocuklarını birinci sıraya koyar. Onları yeni karından, işinden, kendinden önce düşüneceksin. Ebeveynlik bu demektir. O zavallı

çocuklar seni seviyor. Sana *ihtiyaçları var*. Sen de, senin de onları sevdiğini bilmelerini sağlamak için elinden geleni ardına koymayacaksın. Ayrıca onların hiçbir tereddüde yer kalmayacak şekilde, gece gündüz ulaşabilecekleri babaları, en büyük destekçileri, en büyük hayranları ve evini onlara her zaman açacak olan kişi olduğunu bildiklerinden emin olacaksın.”

“Tabii, elbette, ideal bir dünyada olsak öyle olurdu ama...”

“Aması maması yok. Tek bir ama bile duymayacağım. Bu basit bir konu, Bay Kinder. Ve bir daha tekrarlanmayacak olan bu konuşmada sana küçük bir teşvikte bulunacağım, zira kalbin ufalıp küçücük olmuş ve iyi kararlar vermende sana yardımcı olmayacak gibi görünüyor. Boşanma belgelerini imzaladım diye güvende olduğunu sanıyorsun, öyle mi? Sırtını banka hesabına yaslama. Biz boşanmadan aylar önce başka biriyle ilişkiye başlamıştın, değil mi? Benden adını hesaplarıma eklememi istediğinde evlilik yeminlerini bozmaya çoktan başlamıştın. Biliyorsun, Lenny görüşmeler sırasında seni can evinden vurmak istemişti ama ben ona engel oldum. Ona ikinci bir fırsat verirsem ne yapar dersin?” Charlotte, James’in hattın diğer ucunda titrediğini duyar gibiydi. Lenny mükemmel bir avukattı ve James, Charlotte’in onu dizginlediğinin pekâlâ farkındaydı. Charlotte boşanma işlemi tamamlandığından mal dağılımının yeniden görüşülmesinin mümkün olup olmadığını bilmiyordu ama bunu James de bilmiyordu.

“Kredi kartına ait son birkaç yıllık ekstreler elimizde. Sen alışkanlıklarından vazgeçmeyen birisin, Bay Kinder ve arkada birçok kanıt bıraktığından kuşkulaniyorum –restoranlar, otel odaları, hediyeler. Ayrıca davaya ekle-yecekleri ilginç ifadeler olabilecek bazı eski arkadaşlarının kalbini kırdın. Lenny’nin paramda hak iddia etmeden çok önce kötü niyetle hareket etmeye başladığını kanıt-layabileceğinden eminim. Ve bu olduğunda, birikimine veda edebilirsin.”

Sessizlik.

Charlotte, “Çok iyi bir noktaya değindin,” dedi. “Sana katılıyorum. Paramla yaşam tarzını sürdüremediğinde Justice da iş bulmak zorunda kalabilir. Sence hangisi onun için daha zahmetli olur –yeterli bir üvey anne olmak mı, yoksa servetini kaybetmek mi? O yüzden sana şunu diyo-rum: Git bir köşeye kıvrıl ve küçük yaralarını yala, sonra da konuyu kapat. Pek de hevesli bir baba gibi davranmadığını sezdiğim an -*hemen o an*- karşında bir anne ayı bulursun. Bunu yapabileceğimden ve yapacağımdan hiç şüphen ol-masın. Bunu sesimden anlayabiliyor musun? Sana yabancı gelen bir tonda konuşuyor olabilirim? Bu, güvenden fazlası. Mutlak kesinlikten söz ediyoruz, Jimmycik. Bir zamanlar olduğun gibi, düzgün bir baba gibi davranmazsan haksız yere elde ettiğın kazancı elinden alıp çocuklarımı korumak için elimden geleni ardıma koymam. Anlaşıldı mı?”

Yine sessizlik.

“Lenny’nin numarası hızlı arama listemde...”

James çabucak, “Evet,” dedi. “Evet, anlaşıldı.”

“Güzel. Dünyanın en harika iki çocuğuyla geçirdiğin günlerin tadını çıkar.”

Charlotte bitir tuşuna bastı ve oturdu. Nefesini bir süredir tutuyormuş gibi uzun uzun verdi. Belki nefesini gerçekten tutmuştu.

Charlotte cenaze yürüyüşü yapar gibi ağır adımlarla malikâneye dönüş yoluna koyuldu. Şimdi evinden gelen incecik duman filizleri onu tutar, yürüyüşünü yavaşlatır, onu nazikçe geriye çeker gibiydi. Charlotte eşofmanla uyumayı, cumartesi sabahı bilgisayar oyunu oynayan Beckett’ın odasından gelen biplemeler ve patlamalarla, Lu’nun gevrek kâsesine çarpan kaşığının şingirtılarıyla uyanmayı hayal etti. Bunlar iple çekeceği şeylerdi. Charlotte gideceği için üzgün değildi. Aslında değildi.

Charlotte eriyip çözülmüştü, kalbi çıplak ve savunmasızdı. Charlotte yine bir şeyler hissediyordu. Hem de derinden. Kalp sızısı göğsünde yer etmeye başlamış olsa da, hiçbir şey için pişmanlık duymıyordu. Eddie’yle tanışmak, dünyada iyi adamlar da olduğunu öğrenmek ve onu severek birkaç gün geçirmek sihirli bir şeydi. Charlotte bunun yarattığı huşu ve sıcaklığın, bu yeni kalp kırıklığını atlatması için her ne kadar süre gerekiyorsa, o süre boyunca kendisini ayakta tutacağını umuyordu.

Charlotte kendi kendine, *âşığım*, dedi ve bunun doğru olduğunu biliyordu. Ama bu Ohio’da kendisini bekleyen iki çocuk olduğu gerçeğini de, Eddie’nin İngiltere’de yaşayan bir oyuncu olduğu gerçeğini de değiştirmiyordu. Charlotte, Beckett’a eve döneceğini söylemişti ve James’le

konuştuktan sonra, her zaman çocuklarının yanlarında olan ebeveyn olması gerektiğini anlamıştı. Her zaman.

İç sesi, *o kör randevularda Eddie gibi birini bulamayacak*sın, dedi.

Charlotte, *evet* diye düşündü. *Herkesi onunla kıyaslayacağım ve kimse onunla boy ölçüşemeyecek.*

O zaman, muhtemelen uzunca bir süre yalnız kalacaksın ve bu hiç hoş değil.

Evet, muhtemelen. Ama böyle olmak zorunda.

İç sesi tartışamayacak kadar sinirlenmişti. *Neyse ne*, dedi.

Malikâne yakındı. Charlotte'ın kalbi panikle doldu. Eddie'yle sırf veda etmek için yüzleşmek istemiyordu. Hem, bunu neden yapacaktı ki? Ne de olsa bu bir randevu değildi. Charlotte doğru şeyleri söyleme, en iyi izlenimi yaratma kaygısından kurtarılmıştı. Burası tedirginliğin (en azından cinayetle bağlantılı olmayan türden) var olmadığı bir yerdi. Beklentiler açıldı: İki haftalığına gel, sonra evine dön. Belki Eddie dün gece serada yaşanan son sahneden, Mallery'nin kulübede son anını yaşamaya heves ettiği şekilde keyif almıştı. Hepsi bir fanteziden ibaretti. Gerçek olan evdi.

Charlotte gidecekti. Hemen.

Charlotte birden arkasını döndü ve hana koşturdu. Zaten evde ona ait olan tek şey makyaj malzemeleriydi. Bayan Wattlesbrook'a yazacak, ona makyaj malzemelerini hapisteki Mary'ye göndermesini söyleyecekti. Charlotte'ın bavulları handa bekliyordu. Charlotte üzerini değiştirebilir, sonra bir araba tutup hava limanına gidebilirdi.

Charlotte arkasına bakmadı. Gitmeye karar verdikten sonra, Eddie'yi tekrar görme düşüncesi içini dehşetle dolduruyordu. Eddie'nin yüzü Charlotte'm kararlılığını azaltacak, ettiği sözler her şeyi zorlaştıracaktı. Charlotte yalnızca Eddie'nin bahsettiği sevgiye aç kadınlardan biriydi, Eddie'nin iki haftalığına ilgi göstermekten zevk alabileceği biriydi. Eddie onun kalmasını gerçekten istese de istemese de nazik davranacaktı ve bu Charlotte'm canını yakacaktı.

Gökyüzü çorba gibiydi, bulutların belirgin bir şekli ya da rengi yoktu. Sis iyice alçalmış, Charlotte'ın bone taktığı ve uzun kollu bir giysi giydiği için şükretmesine sebep oluyordu. Ayaklarının altındaki çakıllar gürültülü bir biçimde çıtırdıyordu. Dünya ıslak sis ve çıtırdayan çakıllardan ibaret gibiydi. Charlotte malikâneyi arkasında hissedebiliyordu ama arkasını dönüp bakmadı. O ihtişam olmadan, korseler ve ayaklara takılan etekler olmadan, kendi odasında bile sürekli izlenmeden, yalnızlığıyla mutlu mesut yaşayabilirdi. Austen Diyarı olmadan yaşayabilirdi.

İç sesi, *Ama Eddie'yi özleyeceksin*, dedi.

Charlotte, *evet*, diye düşündü. *Ama senin de bir gün öğreneceğin gibi, insan yetişkin olduğunda canı yansa da böyle gerekli kararlar vermek zorunda.*

İç sesi, *berbat bir durum*, dedi. *Üzgünüm.*

Teşekkürler.

Charlotte, Eddie'nin elini tutmanın nasıl bir his olduğunu uzun uzun düşünemeyecekti –sanki dünyada önemli olan her şey o dokunuşla ifade ediliyordu. Sanki

Charlotte bu şahane adam yanında olmak istediği için sonsuza dek güvende ve mutlu olacaktı. Sanki kumrular gelip Charlotte'ın koynuna tünemiş, yalvarırcasına gurulduyordu. Hayır, Charlotte kendine bunları düşünme izni veremezdi –özellikle işin içinde kumrular varsa. Kumrular sınırı aşıyordu. Genelde aştığı gibi.

Charlotte, Pembroke Park'ın bahçe kapısındanyken birinin, “Bayan Kinder!” diye seslendiğini duydu.

Charlotte gerçek adını duyunca irkildi. Sesin Eddie'ye ait olmaması onu hem hayal kırıklığına uğratmış, hem rahatlatmıştı.

Komiser Merriman kapının diğer tarafında, arabasının yanında duruyordu.

“Şu hâlinize bakın! Tam bir hanımefendi gibisiniz.” Dedektif Merriman gülümsedi. “Ah, genç kızken aklınızın almayacağı türden Austen fantezilerim vardı. Neyse ki büyüyünce geçti.”

İyi niyetle gülümsedi ama gözleri malikâneye çevrilince o gözlerde bir an için özlem belirdi.

Charlotte, “Günaydın, Komiser hanım,” dedi ve kendisine hâkim olup reverans yapmadı. Ama bonesini çıkardı. Bone işi biraz abartmak oluyordu.

Bekçi kapıyı açtı, Charlotte da dışarı çıktı.

Dedektif, “Sizinle Thomas Mallery hakkında konuşmam gerek,” dedi.

“Bu onun gerçek adı mı?”

“Aslına bakarsanız tam olarak öyle ve bu davanın karmaşılaşmaya devam etmesinin sebeplerinden biri bu.

Adam John Wattlesbrook'u öldürmediğini ve size saldırmasının yalnızca oyunun bir parçası olduğunu iddia ediyor.”

Charlotte göz devirdi.

“Evet, evet, biliyorum ama bu zekice bir hamle. Rahibelerle ilgili, çözülmemiş gizem ve Kanlı Cinayet oyunu derken, adamın katil rolü yapması oyunun devamı olarak görülebilirdi. Anlıyorsunuz ya, sizi öldürmedi. Bay Wattlesbrook'un arabasında da, sizin bulduğunuz anahtar-larda da parmak izi yoktu. Onları saklamadan önce izleri silmiş olmalı.”

Charlotte, “Ve mutfak eldiveni takmıştı,” dedi. “Eldivenlerin teki gizli odada, teki de arabanın içindeydi. Eldivenlerde parmak izi var mı?”

“Korkarım yok. Mutfak eldivenlerinin altına kendi eldivenlerini takmış olmalı. Böylece mutfak eldivenlerinde parmak izi bırakmamış, diğeriyle de DNA kanıtı bırakma-yacağından emin olmuş. Akıllı adam.”

Charlotte, “Mary tanık,” dedi. “Sanırım Mallery'nin Wattlesbrook'la gizli odaya girip yalnız çıktığını görmüş. Mallery arabayı gölcüğe ittikten sonra da, kız giysilerindeki çamuru temizlemesine yardım etmiş.”

“Onun üzerine gideceğiz ama sizce Mary, Mallery aley-hinde tanıklık etmeye ne kadar istekli olacak?”

Charlotte iç çekti. “Pek değil.”

“Kız her şeyi kendisinin yaptığını itiraf etmeye çalışırsa şaşmam. O yüzden korkarım o adama karşı tek kuvvetli kanıtımız size ettiği itiraf.”

“Kulübede epeyce açık konuştu ve bu, iki gün saklandıktan sonraydı. Bunun hâlâ oyunun parçası olduğunu iddia edebileceğini sanmıyorum.”

“Deneyecek. Çok üzgünüm, hanımefendi ama size kötü bir haberim var. Şu an ülkeden ayrılmanıza izin veremem.”

“Ne?” Bu ihtimal Charlotte’ın aklından bile geçmemişti. “Ama burada kalamam. Bugün gidiyorum. Aslında şu an gidiyordum.”

“Bu sizin için çok külfetli olacak, biliyorum. İşinize dönmeniz mi gerekiyor?”

“Evet. Şey, hayır, herhangi bir yerden çalışabilirim. Ama çocuklarım...”

“Elbette. Onlara kalacak bir yer bulabilir misiniz? Ya da onları buraya getirebilir misiniz?”

Charlotte içi helyumla doldurulmuş da, vücudu zeminin bir karış üzerinde sürükleniyormuş gibi hissediyordu.

“Buraya getirir miyim?..”

“Evet, korkarım burada kalmadığınız takdirde sürekli gidip gelmeniz gerekecek. Katile karşı bütün savımızı siz oluşturduğunuz için...”

Charlotte volta atmaya başladı. “Hayır, hayır, anlıyorum. Burada kalmak *zorundayım*. Bana kalmamı *emrediyorsunuz*.”

“Eh, tam da öyle demeyelim...”

“Davada hayati bir rolüm var. İfadem çok önemli. Şu an eve dönsem insani görevimi ihmal etmiş olurum. Herkesin anlayış göstermesi gerekecek. Bana ihtiyacınız var.”

“Sanırım öyle, gerçi böyle deyince...”

“Şu an eve dönsem, resmen katilin kendisi kadar suçlu olurum!”

“Şey, bilmiyorum...”

“Charlotte!” Eddie koşarken sisi yerinden oynattı, sis de onun etrafında dans eden hayaletler gibi fır döndü.

“Charlotte, gidiyorsun, değil mi?”

“Gidiyordum...”

“Yazıklar olsun!”

Charlotte gizlice gitmek istemekte haklıydı. Eddie’nin yüzünü görmek bile bacaklarının yumuşamasına sebep olmuştu ve yumuşak bacaklarla kaçmak zor olurdu.

Charlotte, “Kalmamı istiyorsun,” dedi. Buna çoktan inanmıştı.

Eddie, “Tabii ki istiyorum!” diye bağırdı.

Charlotte, “Bu çok iyi,” diye seslendi. “Çünkü Komiser Merriman ülkeden ayrılmamı kesinlikle yasakladı! Bu Mallery’nin suçu. Onun yüzünden ana tanık oldum.”

Eddie daha hızlı koşmaya başlamıştı. “Yani, belirsiz bir tarihe kadar burada, bu ülkede kalman gerekiyor, öyle mi?”

“Ne zaman gidebileceğim belli değil!”

Dedektif, “Bu sizin için korkunç bir külfet olmalı?” diye geveledi.

Ama Eddie, Charlotte’a ulaştığında, kadın daha fazla konuşmadı. Eddie, Charlotte’a sarılıp onu havaya kaldırdı, topaç gibi döndürdü.

Charlotte insanların kitaplarda ve filmlerde neden sevgililerini döndürdüğünü merak ederdi. Artık sebebi bili-

yordu. Hissediyordu. Eddie'nin kolları ona sarılmıştı ve ikisi birliktelerdi, bir olmuşlardı, her şeyin merkezinde sapaşğlam duruyorlardı. Dış dünya hızla dönen, baş döndürücü, tuhaf, bulanık bir lekeydi. Ama merkezde her şeyin bir anlamı vardı. Merkezde net olan yegâne şey Eddie ve Charlotte'tu. Charlotte da iç sesi de aynı şeyi düşünüyordular: *oley, oley, oley*.

Charlotte yine, "Belli değil," dedi. Sanki bunlar dünyanın en önemli kelimeleriydi. Muazzam Atlantik önemini kaybetmişti. Dalgalarıyla aralarına girmeyecekti. Charlotte İngiltere'de kalacaktı.

Eddie, Charlotte'ı yere bıraktı ama kollarını belinden çekmedi.

"Uyandığımda içimde buz gibi bir korku vardı. Çocuklarınla konuşup kendini suçlu hissedeceğinden, muhtemelen sana karşı hiçbir şey hissetmediğime karar verip çabucak gitmenin daha iyi olacağını düşüneceğinden korktum."

Charlotte şaşkınlıkla iç çekti. "Bunu nereden..."

"Hobisi olmayan bir kadın kendisini fena hâlde ihmal eder. Anlaşılan burada kalmanı sağladığı için Mallery'ye borçluyum. Neyse ki bu duruşmalar sonsuza dek sürebiliyor."

Charlotte, "Aylarca," dedi.

Eddie, "Hatta yıllarca," dedi.

"Çocuklarımı uçakla buraya getirteceğim."

"Belki Londra'da bir daire de kiralarsın."

"İyi bir mahalle biliyor musun?"

“Ben Chelsea yakınında, kirada oturuyorum.”

“Hep Chelsea’de yaşamak istemişimdir. En azından, önceden aklıma gelse Chelsea’de yaşamak isterdim. Ve şimdi geldi. Kesinlikle aklıma geldi.”

“Londra’yı çok seveceksin. Ben Londra’yı çok severim. Seni Londra’da görmek çok hoşuma gider.”

“Londra’yı gördüm. Aslında, Fransa’yı bile gördüm.”

Gözleri yatak odası diye bağırmaya başlayan Eddie, “Devam et,” dedi.

Charlotte onu öptü. Tek yapmak istediği buydu. Eddie’yi öpmek. Bonesini elinden bıraktı, rüzgârın onu uçurup götürmesine, sisleri dağıtmasına izin verdi. Kollarını Eddie’ye sarıp onu öptü. Eddie’nin gözleri kapalıydı ve Charlotte dünya hâlâ dönüyormuş gibi hissediyordu.

İzleyicilerini hatırlayan Charlotte gözlerini açtı. Dedektif arabasının içinde oturuyor, Eddie’yle Charlotte’ı utanma belirtisi göstermeden izliyordu. Sanki ikisi arabalı sinemada, ekrandaki silüetlerdi. Kadın elini ve yanağını cama dayayıp içini çekti.

Charlotte, “Hadi,” dedi ve Eddie’nin elini tuttu. “Yüzmeye gidelim.”

Eddie gözlerini kıstı. “Gerçekten mi?”

“Seni tehlikeli balıkçıklardan korurum.”

Eddie, Charlotte’ı kucağına alıp bahçede taşımaya başladı. Kolları Charlotte’ın sıklıkla kullandığı bir ulaşım aracına dönüşüyordu.

“Nasıl istersen, sevgilim. Ne de olsa düğmelerini ve iplerini çözme konusunda uzman oldum.”

ev, şimdiki zaman

EVİN ŞÖYLE BİR ÖZELLİĞİ VARDIR: İnsan sevdiklerini etrafına topladığı sürece, onu herhangi bir yerde yaratabilir. Charlotte, Beckett'ın taşınma fikrine çabucak ısınmasına şaşırdı. Çocuk arkadaşlarını görmek için Amerika gezileri yapma vaadine tav olmuştu. Lu kendisini hemen evinde hissetmişti –özellikle Eddie'nin İngiltere'ye özgü her şeyde akıl hocası olan kızı Julia'yla tanıştıktan sonra. Alisha'yla tanışma şansı da durumu güzelleştirmişti. James arada bir uçakla gelecek, pasaportu olmayan ve gizemli ideolojik sebeplerden pasaport almayı reddeden üvey anne Justice yanlarında olmadan çocuklarla güzel vakit geçireceklerdi. Charlotte'ın diğer sevdikleri -arkadaşları, annesi, ağabeyinin ailesi- İngiltere'ye gelme fikrine bayıldılar –özellikle de Charlotte'ın parasıyla.

Sonra bir de Eddie vardı. O Charlotte'a şimdiden yuva gibi geliyordu.

Charlotte'ın aklı parmaklarının beklentiyle karıncalanmasına sebep olan planlarla doluydu. Ülkenin bitki örtü-

sünü keşfettikten sonra işini genişletip yeni bir kıtaya yayabilirdi. Ayrıca Charlotte bu arada birçok hobi edinmeye kararlıydı. Yürüyüşlere çıkmak listesinde ikinci sıradaydı, ama iç sesi dışında kimse nihai Klimanjaro hedefini tahmin etmiyordu. Ama Charlotte önce dans etmeyi öğrenecekti.

Teşekkür

Bu hikâyeyi besleyen, bir fikirden basılı bir kitaba dönüştürmesine yardım eden onca kişiye teşekkür borçluyum. Bloomsbury'deki herkesi yanaklarından öpüyorum: Victoria Wells Arms'ı, Mike O'Connor'ı, Maureen Klier'ı, Liz Peters'ı, Sabrina Farber'ı ve Rachel Mannheimer'ı. Barry Goldblatt'ı, Janae Stephenson'ı, Shelby Ivory'yi, Jen Jones'u, Meghan Hibbett'ı, Stephenie Meyer'ı ve Jerusha Hess'i de şapır şupur öpüyorum. Dean Hale'e de filmlerdeki gibi bir öpücük veriyorum. Jane Austen'a ise minnetle reverans yapıyorum.

Bu kitabı yazarken, özellikle Daphne du Maurier'nin *Rebecca'sı*, Shirley Jackson'ın *Tepedeki Ev'i*, Charlotte Brontë'nin *Jane Eyre'i*, birçok Agatha Christie romanı ve elbette Jane Austen'm *Northanger Manastırı* gibi birçok Gotik öykünün büyüüne kapılmanın keyfini çıkardım.

Son olarak da, Gri Pelerinler Manastırı'nın hüznü kaderi için dünyanın her yerindeki rahibelerden, özellikle de bana mektup yazıp *Austen Diyarı'nı* yazarken gösterdiğim

özeni ne kadar takdir ettiklerini ifade eden, Arizona'daki Perpetual Adoration of Our Lady of Solitude'un Fakir Clare'lerinden özür dilerim.

AUSTEN DİYARI'NDA YAPILACAKLAR LİSTESİ

[illegible]

